

Thiên Hạ Tuyệt Chi Chậm Độc

Contents

Thiên Hạ Tuyệt Chi Chậm Độc	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2: Bình Thủy Tương Phùng Tại Hữu Duyên	2
3. Chương 2: Hương Nồng Say	12
4. Chương 3: Sắc Hương Nồng Nàn Trong Gió Lộng	23
5. Chương 4: Rượu Chưa Say Người Cũng Tự Say	34
6. Chương 5: Vu Sơn Mây Mưa Mộng Không Ngừng	46
7. Chương 6: Dây Dưa Triền Miên Không Muốn Rời	57
8. Chương 7: Phong Trần Mệt Mỏi Lại Quay Về	69
9. Chương 8: Cô Ngủ Độc Túc Tương Tư Mộ	81
10. Chương 9: Đã Đến Hoàng Tuyền Vô Pháp Gặp Lại Nhau	93
11. Chương 10: Người Ở Bên Cạnh, Sông Núi Có Hề Chi	107
12. Chương 11: Tóc Xanh Ngày Nào Đã Một Màu Tuyết Trắng	118

Thiên Hạ Tuyệt Chi Chậm Độc

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, giang hồ, ngụy phụ tử, ôn nhu công, cường thụ, niên thượngỔ dưới chân núi hắc nhật được một hài t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-ha-tuyet-chi-cham-doc>

1. Chương 1: Tiết Tử

Bốn năm trước, Hoàn Đan môn trên núi Tử La gặp phải nạn diệt môn.

Người trong giang hồ điên cuồng tìm kiếm My cổ, Chậm độc, Dược thú không biết tung tích.

Bốn năm sau Chậm độc kinh truyền xuất thế.

Đại khai sát giới, chỉ vì lũ người kia đã cướp đi của hắn một người.

Chậm độc tuyệt diễm kinh thế, gior tay nhắc chân đều mang theo độc dược trí mạng. Mà duy nhất trong lòng, chôn vùi một cổ tình cảm chung tình ôn nhu.

2. Chương 1-2: Bình Thủy Tương Phùng Tại Hữu Duyên

Giang hồ giang hồ, Trường Giang và Hoàng Hà hồ hải, mênh mông hoang dã, phong vân cuộn cuộn, chưa bao giờ an bình.

Lữ khách du lãm tứ phương tám hướng chỉ sợ gặp gỡ đạo tặc ngang ngược, cho nên trên giang hồ, để bảo vệ sự an toàn trong việc vận chuyển tài sản mới xuất hiện một tổ chức gọi là *tiêu cục*. Nhận giao người hoặc đồ vật, phải bảo đảm lữ khách hoặc tài vật an toàn.

Không chỉ có thương nhân vận chuyển tiền bạc hàng hóa mới muốn ủy thác *tiêu cục*, phía quan quân muốn áp tải quân khố, quan viên được giao trọng trách, đôi khi cũng phải tìm *tiêu cục* hộ tống, bởi vậy nghề này sinh ý thịnh vượng, kẻ hòng may mắn làm giàu từ đó cũng không ít.

Trong tiêu cục kẻ được thuê đến bảo vệ khách lữ hành hoặc tài vật là những kiếm khách gọi là Phiêu khách hoặc Tiêu sư, Hình Bất Quy là một trong những Tiêu sư đó.

Hình Bất Quy ba mươi tuổi vẫn còn độc thân, cả quán sự trong tiêu cục cũng không ai biết rõ xuất thân lai lịch của hắn, ngay lúc hắn được tuyển vào tiêu cục cũng chỉ là một điều ngẫu nhiên.

Hai năm trước, quán thông tiêu cục áp tải hàng hóa đến một châu nọ, gặp phải lục lâm đạo tặc chặn đường, song phương ác chiến một hồi, mười người trong tiêu cục đã chết mất hai, tiền phải giao cũng sắp bị cướp mất.

Hình Bất Quy lúc này vừa vận xuất hiện đem cường đạo đuổi chạy, bảo vệ được mười vạn hai ngàn lượng kia, lão bản tiêu cục ở trấn Chiêu Dương lập tức quyết định thỉnh hắn đến để góp sức làm lớn mạnh cho tiêu cục.

Hình Bất Quy võ công cao cường lại không giao du với ai, chỉ mới ba mươi mấy tuổi nhưng tính khí tựa như lão nhân, khiến mọi người trong tiêu cục luôn giữ khoảng cách với hắn, cũng không ai dám gây chuyện sinh sự. Dần dà thành thói quen, người ta đặt cho hắn cái ngoại hiệu là *hũ nút*.

Lâu Chiêu Dương cùng Hình Bất Quy quen biết hai năm sau, biết được người này dù có chút lạnh nhạt nhưng là người có nguyên tắc, không tham tài, y đến hiện tại cũng chưa bao giờ làm hỏng tiếng tăm của tiêu cục.

Mẹ của Lâu Chiêu Dương không quen nhìn Hình Bất Quy dáng vẻ hào sảng lại một thân một mình nên muốn thay y làm mai, cho rằng nam nhân có thể tử sẽ được chiếu cố rất nhiều, bà đến những nơi gần đó hỏi thăm không ngờ lại có nhiều nữ tử nguyện ý. Cũng biết được Hình Bất Quy tuy lời thôi lịch thiệp nhưng rất phóng khoáng, mấy cô nương kia vừa lén nhìn, tim luôn vừa đập loạn như nai con nhảy nhót.

Bất quá bà mười lần hỏi ý của Hình Bất Quy, chín lần đã bị cự tuyệt.

Lần thứ mười cự tuyệt không được, hần dứt khoát nói Lâu Chiêu Dương giao cho mình việc gì đó để làm, đưa cho mấy quan viên một ít tiền kiếm chức quan nhỏ, tránh cho vị nãi nãi kia cần nhằn liên miên.

Muốn lên Đế đô phải đi qua con đường dưới chân núi Tử La, hần định trong trấn dừng chân nghỉ trọ, lại phát hiện ở đó xảy ra chuyện bất thường.

Võ lâm nhân sĩ đi qua đi lại, chăm chú khắu trương truy tìm cái gì đó, khách điểm đều bị mấy kẻ bị thương trọ hết, tình huống thực không tầm thường.

Hình Bất Quy sống ở tiêu cực, đối với việc gió thổi cỏ lay từ trước đến nay rất biết cách nghe ngóng, ở chỗ lão bản khách điểm một hồi đã có được chút thông tin.

Nửa tháng trước trong võ lâm, tổ chức đứng đầu võ lâm là “*võ lâm minh*”, đã tập hợp những kẻ có võ công cao cường, đi bao vây một môn phái tên là Hoàn Đan môn trên đỉnh Tử La.

Bị tám đại môn phái cùng vô số kẻ tài hoa tấn công như vậy, Hoàn Đan môn đương nhiên một một đêm bị diệt, bất quá “*võ lâm minh*” thực sự cũng không được tốt cho lắm, cũng tốn hao rất lớn, nghe nói chưởng môn hai phái Thiếu Lâm cùng Võ Đang sau khi xuống núi lập tức trở về bế quan, làm giang hồ thêm ít nhiều cũng bất an suy đoán.

“.... Võ lâm nhân trên Hoàn Đan môn gặp phải *My cổ*, hòa thượng cùng đạo sĩ cũng phải động phạm tâm muốn cướp đoạt mỹ nhân, kết quả là tự mình diệt mình.....” chưởng quầy tiệm cơm nói một cách chế nhạo, sĩ nông thương nhân mỗi ngày lui tới khách điểm, tiếng gió lớn nhỏ đều chạy không khỏi tai hần.

Hình Bất Quy ngồi ở bàn ăn đem ánh mắt dõi ra ngoài cửa, nhìn xa dãy Tử La sơn xanh biếc, nhớ tới giang hồ nói về Hoàn Đan môn.

Hoàn Đan môn là nơi trú ẩn của ma đạo, hành sự như quỷ thần, ngụ nơi thâm sơn cùng cốc, chuyên luyện độc được xuân dược, bắt cóc lão nhân nữ nhân và hài tử dùng thử được luyện được, cung cấp kì độc cho những bang phái tà đạo để hãm hại người, bởi vậy nhận không ít tội oán của võ lâm nhân sĩ.

Để tránh gây thêm nhiều cảnh thảm khổ xảy ra, “*võ lâm minh*” liền hiệu triệu nhân thủ, liên kết cao thủ các đại môn phái đi chinh phạt Hoàn Đan môn.

Bất quá Hình Bất Quy trong tiêu cực cũng nghe qua chút ít lời truyền tai nhau trái ngược, “*võ lâm minh*” sở dĩ muốn nhanh chóng đánh triệt Tử La sơn, là vì trong lòng có mục đích khác.

Nghe nói Hoàn Đan môn môn chủ là một kì tài thể gian, mấy năm qua luôn dốc lòng tìm tòi nghiên cứu, sau cùng cũng luyện ra ba vị dược nhân là *My cổ*, *Dược thú* và *Chậm độc*.

My Cổ mỹ lệ mỹ hoặc kinh người, chỉ cần nhìn thấy thần trí liền mê man....

Huyết của *Dược Thú* có thể cứu sống người chết....

Còn *Châm Độc*, một hơi thở chứa đựng ngàn vạn kịch độc, vừa nhìn thấy nháy mắt liền có thể lấy đi tính mạng địch nhân.

Đế vương ở xa tận Đế đô đều đã nghe phong phanh qua việc này, nên muốn phái quân đội nghênh đón ba vị được nhân kia tiến cung, “*vô lâm minh*” sợ rằng đế vương sau này không chế được được nhân thì sẽ dùng họ để tác loạn vô lâm, áp chế giang hồ, sẽ dùng vũ lực để phá vỡ nguyên tắc, nên liền đi trước một bước.

Nói ngắn gọn, Hoàn Đan môn chủ hao hết tâm lực dưỡng ra được trân vật cho nên mới rước lấy họa diệt môn.

Chưởng quầy tiệm cơm ở một bên một mực thấp giọng cười nói, giang hồ tổ chức một trận vây bắt thật lớn, hô phong mà đi hoán vũ mà về, đã mất không ít người nhưng vẫn để cho ba vị được nhân kia chạy thoát. Tiểu nhị bên cạnh cũng mãnh liệt gật đầu, bọn họ không phải là người giang hồ, đương nhiên lời chuyện giang hồ ra cười không có gì lạ.

Hình Bất Quy tai nghe, mắt thấy ngoài cửa mấy nhân sĩ chân thấp chân cao bước vào, chợt thấy mấy người kia nhìn quen mắt vô cùng, là đệ tử đồng môn lúc trước của hắn nên hắn lập tức xoay người tránh đi.

“..... Huyền Dao môn cũng tham dự?” hắn thấp giọng hỏi chưởng quầy.

“Đương nhiên đương nhiên. Môn chủ sai nhị đệ tử là Lam Mẫn cầm đầu hơn mười người trong môn đến tham dự, bất quá, khách quan a người cũng thấy đấy, cuối cùng chẳng được việc gì. Ai, Huyền Dao môn được xưng là môn phái đứng đầu Thục trung, trong hàng đệ tử mà môn chủ Huyền Dao dạy dỗ thì chỉ có võ công của đại đệ tử Hình Lộ là được chân truyền, thậm chí trò giỏi hơn thầy, đáng tiếc a.....”

Tiểu nhị bên cạnh lên tiếng: “Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc ba năm trước đây Hình Lộ vì vi phạm môn quy, bị trục xuất khỏi Huyền Dao môn, sau đó môn chủ lâm bệnh, sự vụ trong môn hết thảy là đều do Lam Mẫn sắp xếp. Lam Mẫn tuy là người nhanh nhẹn linh hoạt, trong môn sự vụ xử lý thoả đáng, nhưng võ công lại không bằng Hình Lộ ngày đó, sợ Huyền Dao môn dần dần sẽ xuống dốc.....”

Hình Bất Quy thấp giọng thở dài, chưởng quầy vô tình nói những việc trên võ lâm, hắn cũng không muốn hồi tưởng lại quá khứ, nên kéo thấp cái nói xuống, qua loa nhờ tiểu nhị gọi mấy cái bánh bao để rời đi.

“Khách quan, người không trọ lại sao? Ở đây đường núi gấp gềnh, cứ vài dặm sẽ gặp đạo tặc, dù có đi nhanh đến mấy cũng vô pháp qua được núi đêm nay...”

Hình Bất Quy lắc đầu, trả tiền cơm xoay người rời đi, lúc này lại không muốn ở lâu trong trấn vì sợ lại đụng người quen.

Xuôi theo đường núi vài dặm, hoàng hôn phía tây nhanh chóng buông xuống, trời rất nhanh tối sầm, nơi này hoang vắng nhưng không cần lo lắng có cướp ngang ngược hoành hành, ánh trăng lên cao rọi rắng làm hắn tính toán đi thêm một chút, hồng tìm nơi nào yên tĩnh để nghỉ ngơi.

Bầy sói tru mấy tiếng thật dài, thanh âm dọc theo núi đồi trùng điệp truyền đến, người thường nghe được có lẽ sẽ kinh hãi run sợ, nhưng Hình Bất Quy tài cao mặt lớn, làm gì có chuyện sợ hãi, chỉ là nhìn cảnh sơn nguyệt hoang vắng lòng liền có chút thê lương.

Nén đi thương xuân bị thu, hắn đi một đoạn đến phía sau khe núi thì nhìn thấy một sơn động cỡ trung, cũng không có dã thú nguy hiểm bên trong, ngược lại rất sạch sẽ mà còn có tiếng suối chảy róc rách, lập tức quyết định lưu lại.

Hắn dựa lưng vào thành động ngồi xuống, liên tục đi hai canh giờ làm hắn thấy có chút đói bụng, hắn liền cầm bánh bao ra ăn, nhưng bỗng nhiên nghe được tiếng động lạ thường. Hắn vội buông chiếc bánh mới cắn một nửa, vội lấy thanh đao tùy thân bên cạnh, nghĩ rằng có dã thú trong núi đến gần.

Một hồi sột soạt vang lên, trong bụi rậm có một thân thể nhỏ bé như ẩn như hiện, sau đó liền lao chậm lên người hắn, vừa lao thẳng vào huyết động, vừa quay đầu lại nhìn xem có gì đuổi theo hay không.

Hình Bất Quy thấy là tiểu sinh vật vô hại, nhưng đề phòng vẫn hơn cho nên không thu đao trên tay lại, yên lặng nhìn động tĩnh của nhân ảnh kia.

Nhân dạng nho nhỏ kia đối với huyết động có vẻ vô cùng quen thuộc, Hình Bất Quy bất chợt hiểu ra, huyết động này có lẽ chính là chỗ của y, khó trách sao lại vô cùng sạch sẽ, thậm chí chẳng có côn trùng rắn rết đến quấy nhiễu.

Nhân dạng nho nhỏ bò bò tiến đến. Huyết động được chiếu sáng bằng ánh trăng mờ nhạt, trong ý thức có lẽ y cảm thấy có gì đó bất thường nên ngẩn đầu nhìn, một tia hàn quang xoẹt qua, đó là do đao của Hình Bất Quy phản quang mà ra.

Vừa nhìn thấy cây đao kia, y quả thực bị kinh hãi, cả người ngã ra sau rồi bắt đầu run rẩy kịch liệt, khuôn mặt đen sầm gây teo trở nên co rút, ánh mắt sáng trong lại lộ đầy kinh hoảng e ngại, đan xen bất lực.

Là một thiếu niên sao, Hình Bất Quy đơn giản phán định, vóc dáng nhỏ gầy kia không có chút uy hiếp, còn bị binh khí của mình dọa đến ngã lảo, hắn lúc này mới thu đao, cầm nửa cái bánh bao bị rơi dưới cổ lên ăn tiếp, ý định ăn xong thì đi ngủ.

Thiếu niên cuộn tròn lại như một con sâu nhỏ, dựa vào cửa sơn động không dám nhúc nhích, động nhỏ mà hắn ẩn nấp đã bị một nam nhân đáng sợ chiếm giữ, còn có một thanh đại đao, khiến hắn hồi tưởng lại những hình ảnh huyết tinh vô cùng rành mạch trong trí nhớ.

Một đám người lạ lẫm cầm đao xông vào Hoàn Đan môn, không giải thích gì cứ chém và giết, già trẻ lớn bé đều không tha, những người mới nhập môn tránh không kịp cũng bị giết hết

Khắp nơi đầy máu.

Hắn hoảng sợ vô cùng, chạy đi tìm sư phụ thì lại tận mắt chứng kiến một nam nhân trắng kiện hung dữ như ôn thần, giơ lên hoàng kim đao, đem sư phụ hắn đang sống sờ sờ chặt đầu mang đi.....

Nghĩ tới đây, hắn lại không kim được mà run rẩy, nhìn lại kẻ chiếm chỗ kia là một nam nhân khôi ngô, mùi vị và cách ăn mặt đều giống những kẻ sát nhân kia thì trong đầu chỉ muốn chạy trốn, bắt quá chân tay hắn hiện tại đều mềm nhũn, khí lực dù chỉ để cử động ngón tay đều không có.

Ánh trăng chiếu sáng, có thể nhìn rõ ràng tướng mạo nam nhân nọ, ria mép mọc lăm tằm, giống như tinh thần chán chường suy sụp, mày rậm dương cương trên đôi mắt đang nhìn hắn, ánh mắt so với đao còn sắc bén hơn. Hắn sợ hãi, người này cũng những kẻ trong núi lòng bắt bọn hắn kia quả là cùng một giuộc, sẽ giết hắn.....

Nhưng ngoài dự đoán nam nhân lại thu đao trở về, đặt bên góc khuất để tránh tầm nhìn của hắn.

Y không phải như những kẻ xấu kia? thiếu niên đình ninh, tâm tình sau đó ổn định lại chút ít, bắt đầu xoa xoa cái miệng, ai, đau quá a, vừa mới bị nam nhân này dọa ngã, cơ hồ miệng đã bị đập tả tơi.

Hắn ngồi nhìn lên nam nhân ôn hòa bên cạnh, tâm vẫn sợ hãi không thôi. Đối với những kẻ lăm lăm binh khí trên tay kia cùng lòng dạ như rắn rết luôn uy hiếp sự hiện hữu của hắn, cho nên, hay là trốn đi...?

Thiếu niên đắn đo nghĩ, mà một bên Hình Bất Quy cũng có chút ngạc nhiên.

Tiểu tử kia đang làm gì vậy?

Hình Bất Quy cầm nửa cái bánh bao ăn, hắn xưa nay là người cảnh giác nên vẫn vừa ăn vừa ngắm người bên cạnh, thấy thiếu niên nọ mắt rưng rưng, tay xoa cái miệng, quyết miệng, rất giống con cún nhỏ.

Hắn đánh nhin cười, cũng không chú tâm ăn được.

Thiếu niên ngược lại nhìn thấy đồ ăn liền ngậy người, mấy ngày nay trốn tránh ẩn nấp trong rừng núi, hắn cũng không có khả năng săn thú rừng, chỉ có thể hái mấy quả dại.

Nhưng quả dại cũng ăn đâu có đủ no, ở trong Hoàn Đan môn hắn dưỡng được một thân thể mượt mà trân quý, trong vòng nửa tháng này đều đã tán đi không còn, bánh bao kia trong mắt hắn hiện tại chẳng khác nào cao lương mỹ vị.

Hình Bất Quy đang muốn cắn miếng bánh bao, chợt nghe thanh âm rột rột, là tiếng bụng kêu? Hắn quay đầu xem, liền nhìn thấy tiểu hầu tử nhỏ nhắn ngồi ngay bên cạnh, miệng ngậm chặt cổ nuốt nước miếng, con ngươi sáng bừng nhìn chăm chăm bánh bao trong tay mình, tựa hồ muốn nhào lên cướp đi nhưng rồi lại không có gan.

Hình Bất Quy sớm đoán được tiểu tử này có thể là con cá lọt lưới của vụ việc Hoàn Đan môn, bình thường nếu là khát cái thì phải ở nơi thành trấn nhiều người trà trộn kiếm ăn, chứ không phải ở giữa nơi hoang sơn dã lĩnh này, nếu không chẳng khác gì đi tìm chết.

Nếu như bây giờ hắn tiếp tế cho tiểu quỷ này, nói không chừng sẽ tự rước lấy đại phiền toái.....

Thiếu niên vẫn nhìn chăm chăm vào bánh bao, hai hàng lông mày rủ xuống vô hạn ai oán, Hình Bất Quy đợi một hồi, cũng không có nghe được lời cầu khẩn nào, cuối cùng hắn nhịn không được mới duỗi tay đưa tới nửa chiếc bánh bao còn lại.

Phiền toái vẫn phiền toái, mất tất cả rồi thì còn sợ phiền cái gì?

Thiếu niên bị động tác đột nhiên hướng tới của Hình Bất Quy làm cho giật mình, vừa sợ vừa nghi, miệng thì cứng mà động cũng không dám động.

Hình Bất Quy vừa nhìn liền thiếu kiên nhẫn, lặp lại động tác đưa tay qua lúc nãy.

“Ta ăn không hết, cho ngươi.” Hắn nói có chút hung dữ.

Bờ vai thiếu niên run lên, nhìn bánh bao rồi nhìn nhìn lại Hình Bất Quy, bụng hắn thực sự rất đói, cho nên dù sợ cũng cố lấy dũng khí áp xuống, đưa hay bàn tay nhỏ nhắn về phía trước đoạt lấy nửa cái bánh bao kia, lập tức nhét vào miệng.

Bộ dáng ăn của y thật ngon miệng đến nỗi trên cái mặt bần hê hê kia của y cũng hiện lên biểu tình thỏa mãn, thật giống như đang nếm thứ thức ăn vô cùng ngon lành.

Hình Bất Quy nhìn bánh bao bị y cắn chỉ mấy miếng là hết, y còn thiếu chút nữa thì nghẹn thì đáy lòng thở dài.

Tiểu tử này thật sự là đáng thương.

Hắn lấy từ trong ống trúc mấy cái bánh bao còn lại, bánh đều được bọc giấy.

Tiểu tử đáng thương mắt sáng rực nhìn hắn rồi nhìn bánh bao, sau đó y cũng buông lỏng cảnh giác hơn. Hình Bất Quy còn chưa kịp đưa thì y đã nhanh chóng giật một cái. Lúc này y mới chịu ăn chậm, cái miệng nho nhỏ nhắm nuốt như mấy con sóc cắn hạt thông.

Hình Bất Quy không nhìn y nữa, hắn nằm xuống mở mắt nhắm mắt nghĩ đến lộ trình ngày mai, còn phải đi thêm vài ngày đường nữa nên phải mau chóng nghỉ ngơi, về phần tiểu tử đáng thương này thoát nhìn trung thực, không có khả năng tạo ra uy hiếp, vả lại hắn vẫn có tự tin vào võ công của mình nên căn bản không quan tâm tiểu tử này sẽ nảy sinh lòng dạ xấu xa.

Mà thoát nhìn y cũng là kẻ nhất gan, như một con sóc nhỏ không có khả năng gây tổn hại, đến nỗi có tồn tại cũng không có khả năng gây chú ý.

.....

Sương sớm lạnh lẽo, thân là kẻ luyện võ nên Hình Bất Quy tỉnh dậy từ sớm, hắn đứng dậy nhìn sang bên cạnh, phát hiện tiểu tử đáng thương co người lại ngay chỗ hôm qua mà ngủ, nghĩ đến tiểu tử này khi ngủ cũng không xoay người, không dám kinh động hắn?.....

Còn lại mấy cái bánh bao, hắn dùng giấy cẩn thận bọc lại rồi bỏ vào ống tre, lúc y được cho ăn thì cũng không tỏ vẻ tham lam, không có kiểu ăn xong một hơi lại muốn tiếp, có lẽ y phải rất nỗ lực để có thể tồn tại được trong thế giới này, Hình Bất Quy nghĩ vậy rồi cũng thở ra.

Hắn lại phát hiện ra quần áo của y phi thường rách nát, bị mủ của Thụ Dịch thảo làm cả thân mình bần không thể nào chịu nổi, quần áo y trước mắt vẹn vẹn có thể che đậy thân thể mà thôi. Hình Bất Quy cười khổ, từ trong ống tre khác lại lấy ra một kiện quần áo sạch, đặt vài cái bánh bao ở bên cạnh.

Hắn lại duỗi thắt lưng, lắng nghe phân biệt phương hướng suối nước, cũng không cất bánh bao lại mà chính là muốn đem thức ăn cho tiểu tử đáng thương kia, giúp y chống đỡ thêm mấy ngày, về phần hắn thì cước bộ nên nhanh hơn một chút, qua khỏi núi thì đã có thôn làng, sợ gì không có thức ăn.

Hắn đi ra ngoài vài bước, âm thanh phía sau sột soạt vang lên. Hắn quay đầu lại, thấy y vội vàng hấp tấp đứng lên, ôm trong tay bọc bao bánh bao cùng kiện quần áo vội vã chạy theo.

Y vừa ra khỏi động đã bị hòn đá nhỏ dưới chân ngáng bước, mất đà đâm về phía trước, bất quá may mắn y không bị té, nếu không bánh bao trong tay y sẽ dính đầy bùn.

Hình Bất Quy rất muốn cười lại không thể bật cười, mấy năm qua lăn lộn chốn phong trần đã làm hắn dưỡng thành thói quen không dễ dàng biểu lộ tâm tình.

Thiếu niên hoang mang rối loạn một hồi rồi cuối cùng cũng trụ lại được thân thể, y vượt ngục thở dài một hơi, cũng nhìn thấy Hình Bất Quy nhếch miệng.

Hình Bất Quy lúc này mới phát hiện y có một đôi mắt sáng ngời, chứa đựng đủ thứ cảm xúc. Hắn cảm thấy y nhìn mình bằng ánh mắt đáng thương, hắn ép mình phải tránh đi, dứt khoát coi như y không tồn tại.

Đi qua bụi cỏ sau mấy gốc cây già, đến một dòng suối thanh tịnh, y vẫn đứng phía sau cách xa hắn năm

bước.

Hắn lấy ra một túi bằng da múc đầy nước rồi đội nón vào chuẩn bị tiếp tục đi, chốc chốc quay người lại nhìn tiểu tử đáng thương kia đã đến bên cạnh, ánh mắt chớp chớp nhìn nhìn, hai tay nhỏ đưa lên bánh bao cùng kiện quần áo, thật giống kiểu người hầu hầu hạ gia chủ.

Hình Bất Quy nhíu mày nói: ” Cái này... cho người “

Con người thiếu niên trong nháy mắt sáng ngời, nhưng sau đó nhanh chóng ảm đạm xuống, y vẫn giữ mọi thứ trên tay nhưng lại rút tay trở về, điệu bộ như nhà ai có tang rất chi là đáng thương....

Hình Bất Quy cũng không phải là người có tâm địa sắt đá, chứng kiến đối phương như vậy, cảm thấy không đành lòng, bất quá, hắn thật sự không nghĩ sẽ dẫn theo phiền toái, lý trí nói cho hắn biết, tiểu tử này cùng Hoàn Đan môn có quan hệ, nếu hắn không suy tính kỹ, chỉ e là bản thân cũng không tránh được xui xẻo.

Tỏ thái độ lạnh lùng, xoay người rời đi, theo sơn đạo tiếp tục hành trình đã vạch ra trước.

Đi ước chừng mười bước sau, sau lưng lại nghe có động tĩnh, không cần quay đầu lại cũng liền nhận ra là tiếng bước chân của tiểu tử kia, hắn giả bộ như không biết, cũng không quay đầu lại, lại cố ý đẩy nhanh tốc độ, tiểu tử kia bước theo như là đang chạy, không bao lâu liền nghe được có tiếng thở phì phò khó khăn, khoảng cách giữa hai người ngày càng nói lỏng.

Cái phiền toái này sao vút được đây? Cảm giác không đành lòng, bất quá, Hình Bất Quy cũng không phải loại thích tìm việc.

Hai canh giờ sau đi khỏi núi, vào trên quan đạo thì đã được nửa ngày, vẫn không thấy cái thôn nào, cho nên Hình Bất Quy tìm đại cái cây nào đó để hóng mát. Bụng giờ đã rỗng không, nhưng nhện đói đã quen nên không đáng lo, hắn xuất ra túi da uống mấy ngụm nước, dựa vào thân cây kéo người xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Một khắc sau, nghe được phía trên có tiếng bước chân, hắn đẩy mũ cao lên một chút, xa xa trông thấy một cái chấm đen nhỏ, điểm đen càng lúc càng lớn, lại là tiểu tử đáng thương kia.

Hình Bất Quy có chút giật mình, tính toán bước chân của mình, hai canh giờ qua cũng qua rất nhiều đoạn đường, tiểu tử đáng thương kia gây còm không có mấy lượng thịt, nhưng vẫn đuổi theo, gây nên chú ý của hắn rồi.

Tiểu thiếu niên thở hồng hộc, gặp được Hình Bất Quy, tuy biểu lộ vẫn còn rụt rè, nhưng đồng tử trong mắt nháy mở lớn, hai quang ánh sáng nhạt trong đó lập lòe, giống như bảo thạch rạng rỡ phát sáng, đột nhiên đang chạy thì va vấp sơ suất ngã nghiêng.

Thiếu niên dường như trời sinh cùng mặt đất có cừ oán, chạy bộ thường té nhào, vừa rồi cũng đã ngã sấp

xuống đất, y chập vật bò lên nhưng không có khóc, sờ sờ cái trán có vẻ như bị đập, cát bụi hòa với máu, thành hỗn hợp màu nâu nâu.

Y lại đứng lên, cẩn cẩn dực dực tới gần hắn, đưa thẳng mắt nhìn hắn, thẳng đến Hình Bất Quy cũng không thể không đổi diện lại mà nhìn, sau đó, thiếu niên lôi bánh bao trong ngực giơ ra. Bánh bao đều dẹp lép.

“Ta bảo cái đó cho người mà” vì sợ lại cùng cái tiểu khất này dây dưa không ngót, Hình Bất Quy cố ý làm ra bộ mặt hung ác.

Thiếu niên có chút thất vọng rũ bỏ vai xuống, trên trán đều là mồ hôi, môi lại trắng bệch rạn nứt, Hình Bất Quy nhìn không được, đem túi da ném cho.

“Uống nước” hắn nói.

Thiếu niên luống cuống tay chân mở ra dây thừng của túi da, đưa lên miệng uống, hắn thật sự khát, rồi lại cực kỳ tiết chế, để lại phân lượng tương đối trả lại cho nam nhân trước mặt, mới ngồi ở một bên xoa bóp cái chân nặng trĩu của mình. Hắn đuổi theo y chạy mãi, thể lực không tốt lắm nên đã hết sạch, nếu không phải nội thể tương đối tốt, đã sớm té xỉu giữa đường.

Hình Bất Quy mắt nhìn, không nói gì. Hắn lại nằm xuống nghỉ ngơi chuẩn bị cho chặng đường dài, như trước coi như không thấy y, đạo lý xưa người này cùng với xưa chó xưa mèo thật giống nhau, không nhìn vào mắt nó, làm bộ điềm nhiên như không, không nói không động đến, cũng không cho ăn, thế nó sẽ tự bỏ đi.

Nhưng, hắn cho y ăn rồi, khó trách sau này dây dưa.

Hắn đứng đây tiếp tục hành trình. Đi mấy bước thì đứng lại trái phải nghe ngóng, tiểu tử đáng thương kia vẫn lèo đèo theo sau.

Không biết y có thể kiên trì tới khi nào? Cũng tốt, vào đến thành trấn y cũng tự động dừng lại thôi, nơi nhiều người thích hợp để sinh tồn hơn.

Hoàng hôn rơi xuống chân, Hình Bất Quy tìm gian khách điểm dùng cơm uống rượu. Lữ hành là cuộc sống gian nguy mệt nhọc và chán nản, giường đệm mặc dù thô, vẫn có thể giảm bớt mệt nhọc dùng mấy chén rượu nâng lên hạ xuống tiêu tan ưu sầu. Hắn lại nhìn thấy thân ảnh quen thuộc thoảng qua nhai đạo. Chủ khách điểm vừa thấy Hình Bất Quy liền mừng rỡ, hắn chưa đi đến đã sắp đến quấy nhiễu, còn thân ảnh kia lại im lặng ngồi xổm ở bên ngoài, từ trong lòng ngực lôi ra bánh bao.

Bánh bao từ sớm đều đã cứng ngắt, thiếu niên đem ăn, cái miệng nhỏ nhẹ nhàng cắn một ngụm rồi nhấp nhấp, sau đó mới nuốt vào bụng. Thỉnh thoảng nhìn trộm Hình Bất Quy trong khách điểm một chút lại cúi đầu cười vụng trộm, giống như bản thân mình hoàn thành một nhiệm vụ rất giỏi, đắc ý lắm.

Rất khó để không chú ý đến y, Hình Bát Quy vẫn là dần lòng mình xuống, chuyên tâm vào thức ăn trên bát.

Vừa lúc lại nghe được có người chạy đến trước cửa khách điểm hô quát:

“Cút ngay tên khất cái kia, mang cái mặt bẩn thiu ngồi chắn trước cửa, muốn làm cho người ta không buồn bán gì được hả!!!”

Hình Bát Quy nghe thấy liền giương mắt ra ngoài xem, quả nhiên y kia đang bị một tiểu nhị đuổi mắng.

Thân thể nhỏ co rút lại vì sợ, hẩn hướng phía trước bò lên vài bước, kề cửa khách điểm bên cạnh, đến khi có thể trông thấy một chút thân ảnh của Hình Bát Quy, mới cúi đầu yên tĩnh ăn bánh bao.

Tiểu nhị vẫn là không hài lòng, cầm chổi đuổi tiếp, đôi mắt y giờ phút này ngập đầy sương, rưng rưng mãnh liệt lắc đầu. Có lẽ ý là sẽ không để chủ quán gặp phiền toái, tiểu nhị không để ý tới, vung chổi lên, vung trúng tay hẩn làm bánh bao lăn xuống mặt đất.

Thiếu niên càng thêm kinh hãi, nửa đứng dậy đuổi theo bánh bao, tiểu nhị vung cái chổi quét lại, làm hẩn có vẻ bối rối, chân trái không biết như thế nào lại vướng chân phải tự mình trượt chân, lại cạp đất.

“Bảo đi còn không đi?” Tiểu nhị lại vung roi lên.

Thiếu niên đáng thương cong người ngồi xổm dưới mặt đất, nhắc tay bảo vệ đầu và mặt, thân thể run rẩy.

Thấy chổi không quét đến, hẩn nhẹ ngẩng đầu, nhìn tay tiểu nhị dừng trên không trung, là bị người giữ lại.

“...Y đang đợi người.” Người nọ nhàn nhạt nói xong, buông tay ra.

Tiểu nhị nhìn tiểu tử đáng thương phía dưới, quần áo rách nát lam lũ rồi bủ, rõ ràng chính là một tên khất cái. Nam nhân này trông gọn gàng sạch sẽ làm sao có thể cùng cái tiểu khất cái kia có quan hệ? Không, có thể là tiểu khất cái này là người trong Cái Bang, nhận phó thác của đại lão trong bang, muốn truyền tin tức cho người ta, hẹn nơi này gặp mặt.?

Tiểu nhị liếc mắt cân nhắc, nam nhân này xem ra là người luyện võ, mang theo đao, có thể là người của Bát Quái đao, hoặc cũng là truyền nhân của Thái Cực đao, nói ngắn gọn lại là người giang hồ, người giang hồ có ngàn kì trăm dạng lệch lạc nhau, vốn là không thể theo lẽ thường nhận thấy được.

Nghĩ không thể đắc tội với y, tiểu nhị ngượng ngùng lui ra, đem cái chổi cất đi.

Tiểu thiếu niên ngồi trên mặt đất, thân thể nhỏ nấp sau cái bóng cường tráng của nam nhân, giống như là

tắm chân không thể phá bỏ, ngẩng đầu nhìn kẻ từng cho mình thức ăn và nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng và đôi mắt long lanh như sao trời.

Hai vì sao cân đối chỉnh tề, và như một tấm gương, phản xạ chỉ một hình ảnh của một người.

Giờ khắc này, Hình Bất Quy rốt cuộc biết rõ đã ném không nổi tiểu tử này rồi.

Hết chương 1

3. Chương 2: Hương Nồng Say

Hình Bất Quy mang theo một khối vừa thối vừa bắn muốn chết vào phòng tắm trong khách điếm, rồi sai tiểu nhị mang hai thùng nước đến, hấn động thủ so với nói chuyện còn nhanh hơn, hai tay lột sạch lớp y phục tả tơi của thiếu niên, trực tiếp nén y vào trong thùng gỗ.

Thân thể y nhẹ tênh, mà cầm trong tay lại rất có cảm giác.

Thiếu niên còn có chút không thể thích ứng, ở trong nước động cũng không dám động, thẳng như mấy chết, chỉ để lộ trên mặt nước đôi mắt cùng cái mũi, cùng với việc tội phạm tử hình bị xử quyết vào giờ Ngọ không có mấy khác biệt.

Hình Bất Quy lắc đầu, lấy bầu hồ lô mức nước tưới từ trên đầu y xuống, thiếu niên tranh thủ thời gian dùng sức nhắm mắt lại, dòng nước màu nâu nhạt từ phía trên chảy xuống.

Thật không phải là bồn bình thường, xem ra chuẩn bị cả hai thùng nước không phải là thừa.

Hình Bất Quy nhớ lại chuyện “*võ lâm minh*” liên minh tấn công Hoàn Đan môn lúc trước, có lẽ tiểu gia hỏa này may mắn trốn thoát, trốn đông trốn tây trong núi, ăn khổ không ít rồi. Cảm giác thương tiếc trong tâm lại nặng thêm chút ít.

Hắn cũng đã từng gặp phải cảnh ngộ như thế, trên giang hồ lang thang không chốn dung thân, ăn sương nằm gió gian khổ không thể tả, đến khi được tuyển vào tiêu cục, cuộc sống mới ổn định chút ít, tiểu tử này tuổi nhỏ như vậy, ắt sẽ phải tệ hơn rồi.

Hắn không biết Hoàn Đan môn trong truyền thuyết có làm điều ác gì đó hay không, hết thấy những ấn tượng của hắn về nơi nọ đều là tin đồn tứ phương, cho dù Hoàn Đan môn thật sự tội ác tày trời, nhưng tiểu tử đáng thương này hắn cũng chỉ là thư đồng sai vặt của các đồng phó ở nơi đó, có thể tà ác đến đâu chứ?

Người giang hồ chuyện giang hồ, ai đúng ai sai, ai phải ai trái khó thấu được.

Hắn giúp y chải chải mái tóc để gội cho sạch, một thùng nước bẩn đúng như dự tính, hắn nhắc người đem thêm một thùng nước sạch nữa, những vết bẩn trôi đi mới phát hiện ra làn da y thật trắng trẻo non mịn, giống như là một công tử nhà phú gia sống an nhàn sung sướng, khuôn mặt vô cùng thanh tú thuần khiết, mái tóc óng vàng, không giống người ta bình thường màu đen, xem tuổi cỡ chừng mười ba mười bốn gì đó.

“Người tên gì?” – Hình Bất Quy hỏi.

Thiếu niên nghe hắn hỏi, nở nụ cười, miệng cố gắng cũng không phát ra âm thanh, Hình Bất Quy đột nhiên giật mình, từ tối hôm qua cho tới hôm nay, đều không nghe y nói ra một chữ hay phát ra một thanh âm nào.

“Người không nói được sao?” hắn thấp giọng hỏi.

Thiếu niên đầu tiên là lắc đầu dùng sức há mồm, mặt đỏ bừng muốn phát ra âm thanh nhưng chỉ phí công, cuối cùng đem miệng đều chìm vào trong nước, ai oán nhìn lên trên, tựa hồ rất sợ đối phương vì vậy mà chán ghét chính mình.

“Người nguyên lai có thể nói.....”hắn suy đoán: “ Nhưng bây giờ lại không nói được?”

Thiếu niên vội vã gạt đầu mà quên đang chìm trong nước, gạt luôn cả cái mũi vào nước, phản ứng không kịp nên đã hít một hớp nước vào, xoang mũi cay nồng đau nhức sắc đến cổ họng, hắn chặt vật không chịu nổi từ dưới nước bò lên khù khụ ho, ho đến đỏ mắt.

Hình Bất Quy thật sự rất muốn cười, tiểu gia hỏa này thật sự thú vị.

Một hồi lâu thiếu niên nghiêng đầu, đôi mi dầy trên đôi mắt hồng hồng đang cẩn thận nhìn, sợ hành vi mất mặt này lại làm phiền đến người trước mắt.

Hình Bất Quy bởi vì thế có thể thấy song đồng của tiểu thiếu niên quả thực như cánh cửa rộng mở, tất cả cảm xúc cùng ý nghĩ có thể theo đó mà ra, nên cũng chẳng thấy ngại.

Không thể nói chuyện cũng là chuyện tốt, Hình Bất Quy vốn cũng không thích ồn ào, cũng chán ghét phải nói chuyện với người khác, tiểu tử này không nói chuyện lại đúng ý hắn rồi.

“có biết chữ không?” Hắn lại hỏi.

Cao hứng gạt đầu, bắt lấy cánh tay lớn của Hình Bất Quy, trên bàn tay hắn viết xuống một chữ.

“Vũ..... Tên của người?”hắn hỏi.

Tiểu tử kia trong mắt đáp lại.

Lúc này, một luồng hương thơm từ trên người thiếu niên bay ra, trong nháy mắt mùi thơm nhàn nhạt thoảng vào miệng mũi Hình Bất Quy, làm đầu hắn choáng váng một hồi, loạn choạng tay vịn bên thùng nước tắm mới trụ lại được.

Hắn lắc đầu, cảm giác đi lại choáng váng, đại khái là vừa mới uống rượu, đêm nay có lẽ nên nghỉ sớm.

“mấy tuổi?” Hình Bất Quy lại hỏi.

Mười tám, thiếu niên lại ghi.

Hình Bất Quy thật không sao nghĩ tới, tiểu đồng tây gầy teo nhược nhược này đã mười tám tuổi, chẳng lẽ y ở trong Hoàn Đan môn bị khi dễ mà còn cơm không đủ no? thương cảm trong hắn lại sâu sắc hơn một chút.

Bất quá, tình hình trước mắt nói trắng ra vẫn là phiền toái.

“Ta gọi là Hình Bất Quy”

“Có thể trời thấy ta đơn độc nên phái người tới cùng ta làm bạn.” hắn tiếp tục nói: “ Ta sẽ nhận người làm nghĩa tử, người thành ra sửa lại là họ Hình, gọi Hình Vũ. Lúc nào đó ta già và chết đi, người nhớ cúng viếng ta đầy đủ nghe chưa”

Dùng sức gật đầu, lại nhếch miệng cười, vẻ mặt thanh tú cùng nụ cười thêm vào, như làm mây mù trên trời tan đi, tươi sáng.

Nhặt cái phiền toái nhỏ này lại bên người, cũng không biết là tốt hay không, Hình Bất Quy xem xét, đáy lòng lại có cảm giác bỏ đi liền không nỡ.

Đã từng chán nản thất vọng, hắn thề không muốn sẽ cùng nhiều người trên thế gian này có quan hệ nhưng hắn lại nhận một cái nghĩa tử, cái này có lẽ là sau này bên người phải lo lắng nhiều hơn, mà hắn thì không thích lo lắng.

Chẳng lẽ là bởi vì cô đơn quá lâu, cho nên bị mê tâm đoạt hồn?

Hình bất Quy nghĩ, hắn rất khó chán ghét tiểu gia hỏa này a, thôi, biển cả mệnh mông, đều trải qua bao nhiêu chuyện rồi trùng phùng, âu cũng là duyên phận.

Đêm đó nằm ngủ, Hình Bất Quy thân là Tiêu sư quân nhân, tính cảnh giác từ trước đến nay cực cao nên

dù cho ngủ, cũng còn giữ vài phần ý thức chú ý hoàn cảnh quanh mình. Tâm thần bỗng dưng hoảng hốt vì nghe thấy được trong phòng tràn đầy mùi hương ngọt ngào nhàn nhạt, nghĩ rằng giang dương đại đạo thấp hương hun theo lỗ khe cửa thổi vào, muốn đoạt ám phiêu, hần liền lập tức cầm đao đứng vụt dậy, nhưng lại bị chóng mặt choáng váng phải ôm cột giường, mùi thơm này quả nhiên cổ quái. Hần cảnh giác không dám hít thở mạnh, gương chân đẩy cửa sổ, kiểm tra thử có gì lạ không, trên nóc nhà cũng không có ai.

Hình Bất Quy buồn bực, hương vị ngọt ngào này từ nơi nào đến đây?

Cuối cùng, hần đưa mắt phóng tới Hình Vũ đang ngủ say trên giường, nhớ tới thời gian không lâu đã giúp tiểu tử kia tắm rửa, cũng ngửi qua mùi hương này. Lúc ấy cũng tựa hồ làm hần choáng một chút, mùi vị này nhất định cổ quái.

hình Bất Quy run rẩy, vội vã vận khí lưu chuyển toàn thân và cũng không gặp chút trắc trở nào, trong lòng liền thở phào, hương vị này thật nhạt nhưng ngửi lâu sẽ chóng mặt quay cuồng, hần dứt quết mở cửa sổ, để hương khí tản bớt đi, sau đó lại hít vào mấy ngụm khí đêm mát lạnh, tận hưởng cảm giác sản khoái tinh thần.

Hình Bất Quy nằm lại trên giường bắt đầu tự hỏi, quần áo của thiếu niên bị ném hết, trên người y cũng không có thứ gì tỏa hương được, mùi kia là từ đâu mà ra?

Nghe nói mỹ nữ trong người thường chứa hương khí, đến nỗi tắm cũng bị lây mùi sang nước, nói không chừng Hình Vũ cũng có thiên phú dị bẩm, trời sinh hương thể? Hần nhượng mảy, nếu y là nữ nhân có chút mùi trong người cũng không lạ, nhưng y lại là nam, không có mấy hợp lý.

Nhưng Hình Bất Quy lại nghĩ, tiểu tử này là kẻ sống sót trong Hoàn Đan môn, quanh năm sống cùng đan chu được thảo, dần dà bị ướp hương vị, hơn nữa Hoàn Đan môn nổi tiếng thích luyện độc cho nên mấy loại được vị làm người không thoải mái là chuyện bình thường. Hơn nữa, y trông gầy yếu nhưng không có dấu hiệu trúng độc, hần sẽ không có gì đáng ngại.

Hình Bất Quy nghĩ, từ từ hương vị cũng sẽ tan đi thôi, sẽ không ai biết được Hình Vũ là dư nghiệt của Hoàn Đan môn.

Trời sáng, Hình Bất Quy đưa tay ra sờ sờ sau thắt lưng, thoáng động làm Hình Vũ còn đang ngon giấc tỉnh lại, hần cũng muốn y tỉnh sớm để lên đường, phải sớm đem phiêu vật đưa đến để đồ.

Mặc dù có chút không đành lòng, để một thiếu niên gầy yếu thể này cùng mình chịu đựng phong nguyệt, lúc nào cũng gấp gáp hứng sương hứng gió, bất quá, y đã là con nuôi của hần, tương lai sẽ không có khả năng sống an nhàn, nên cho y có chút thói quen cũng tốt.

Hình Vũ xoa xoa mắt, nhìn chung quanh một chút, đối với việc mình vì sao ở gian khách điểm này còn có chút ngây ngây, trong lúc hần kinh ngạc nhìn chăm chú Hình Bất Quy, đột nhiên cười.

Chào buổi sáng phụ thân. Ánh mắt của y nói.

“Mặc quần áo, phải lên đường.” Hình Bất Quy rất dễ dàng đọc được ý tứ trong mắt y.

Hình Vũ đứng dậy, chạy tới bồn nước nhúng khăn tay đưa cho nghĩa phụ lau mặt, giúp y buộc đai lưng, tuy có vẻ vụng về nhưng cũng ra hình ra dạng. Đoạn lại lấy áo lông phủ thêm cho y, nhưng mà Hình Bất Quy vóc dáng rất cao, hần như thế nào cũng không đưa được áo lên, cuối cùng quyết định nhảy, nhảy nhảy mấy lần cuối cùng đem áo lông cừu hảo hảo đặt ở trên vai đối phương.

Hình Vũ thở phì phò, mấy động tác thế này làm cho y phải thở, đầu đổ đầu mồ hôi, sau đó hần mặc bộ quần áo hôm qua Hình Bất Quy chọn cho, tuy chỉ là vải thô nhưng hần vẫn vui vô cùng.

Cám ơn phụ thân. Hần nháy mắt mấy cái, sờ sờ quần áo của mình.

Hình Bất Quy phát hiện nghĩa tử hần thường phải vật lộn, nhưng tay chân cũng không mấy lạnh lẽo, chỉ được cái có cố gắng, tâm ý thành thật, tựa hồ cảm tạ ân tình hần đã nhận nuôi y.

Nhớ tới thời gian hần ở Huyền Dao môn, đồng phó cùng mấy đệ tử nhỏ cũng đồng dạng hầu hạ hần như thế, thẳng đến khi lưu lạc phong trần mới học được cách tự chăm sóc bản thân, hôm nay được nghĩa tử phục vụ làm hần không khỏi nhớ lại cảm giác khi xưa.

Tay áo khê động, Hình Bất Quy cúi đầu xem, là Hình Vũ lôi kéo hần, sau đó chỉ chỉ ngoài cửa sổ.

Phụ thân, trời đã sáng rồi sao còn không xuất phát?

“Đi thôi.” Hình Bất Quy nói. Hần cầm đao lên, đang muốn xách cái ống tre, Hình Vũ vượt lên trước một bước cầm lấy, dáng người y nhỏ gầy, ống tre có sức nặng nên mang trên lưng nghiêng nghiêng lệch lệch, thế nhưng y lại là vô cùng cao hứng muốn mang, cũng không có quay đầu lại tỏ ra yếu kém với nghĩa phụ.

Hình Bất Quy nhìn từ phía sau lưng thấy cổ tiểu tử kia đều bởi vì dùng sức quá độ mà toát ra gân xanh, lắc đầu bất đắc dĩ, tiểu tử này thực hợp ý hần.

“Để ta cầm” Hình Bất Quy túm lấy ống trúc của Hình Vũ.

Hình Vũ giật về.

Ta có thể cầm, ta không phải kẻ vô dụng!

Hình Bất Quy cảm thấy kỳ quái, hần mỗi lần đều có thể đọc rõ được trong mắt tiểu tử kia đang nghĩ gì. Là vì ánh mắt của đối phương quá mức thuần khiết, nên mỗi lần đều phản ánh lên suy nghĩ của y? Nếu là như thế, y chẳng phải đối bất luận kẻ nào đều không thể che giấu tâm tư sao? Ai cũng có thể nhìn thấu.?

Hình Bất Quy thu lại bọc hành lý nặng trĩu, hần nói: “Ta là kẻ tập võ, không quan tâm đến nặng nhẹ. Ngược lại người, chỉ cần dốc toàn lực theo ta là được, ta nhận người làm nghĩa tử, không phải là làm cho ta thêm gánh nặng, biết không?”

Hình Vũ cắn cắn môi, bán rú xuống hàng lông mi dày che khuất đi ảm đảm trong đồng tử, rất nhanh lại ngẩng đầu, hai mắt sáng bừng mở thật to.

Sẽ không, ta tuyệt không trở thành gánh nặng của phụ thân.

Y xoay người đi ra ngoài, Hình Bất Quy đi phía sau. Khách điểm đã trở nên náo nhiệt, tối hôm qua lúc mà người trong khách điểm đang an giấc thì hành lý hần đã được chuẩn bị sẵn, chờ ăn chút rau cháo cũng bắt đầu khởi hành, người xung quanh nhìn thấy Hình Vũ chiếm trước một chỗ ngồi, đưa tay ra chắn muốn Hình Bất Quy mau mau đến ngồi.

Hai người đơn giản uống trà nóng cầm bánh bao ăn, lại bọc theo vài cái ra đi, lúc này Hình Vũ kiên trì cầm bánh bao, múa tay múa chân cả buổi, hàng lông mày nhỏ ai oán cong chặt thành hình chữ bát (), giống như đang kiến nghị sao không cho y cầm cái gì đó, Hình Bất Quy không có biện pháp, đành cầm cái khăn tay sạch sẽ đem gì đó gói kỹ, dúi vào trong ngực y.

Hình Bất Quy là người ít nói, lặng yên đi trên đường, Hình Vũ cũng học hần đội cái mũ che nắng vừa mua, phía sau vệt vàng đuổi theo.

Hình bất Quy đi nhanh nhưng vẫn dừng tai nghe động tĩnh phía sau, Hình Vũ lúc đầu đều đặn bảo trì khoảng cách ba bốn bước, một lúc sau giữa hai người khoảng cách đã đến mười bước, Hình Vũ sợ Hình Bất Quy bỏ lại mình nên vội vã vội vã, đổi lại là lại cạp đất.

Hình Bất Quy chịu không được quay đầu lại dò y, coi như tới gần trưa rồi thì tính là nghỉ trưa luôn đi.

Trên đường có cái tiểu điểm hoang dã, hần dừng bước tiến vào rồi chờ Hình Vũ đuổi theo sau, hần mới kêu mấy loại thức ăn sơ sài ra dùng.

“Mệt không?” hần hỏi.

Không mệt. Hình Vũ mãnh liệt lắc đầu, chu môi.

Trên thực tế sắc mặt y tái nhợt, nhưng vẫn rót nước vào chén, một chén đưa cho Hình Bất Quy, rồi mới ngồi một bên, nâng chén lên uống.

Hình Bất Quy không yên mở miệng uống cạn chén nước của mình, trong lòng có chút cảm xúc, nhưng là gì lại không thể nói lên được.

Dùng cơm xong, hấn cố ý nghỉ ngơi nhiều hơn một chút so với bình thường, để Hình Vũ hảo hảo thở cho ra hơi. Đoạn đường phía sau, hấn thậm chí thả chậm tốc độ, nhưng dù thả chậm một chút, cũng không thể quá thoáng cho đứa nhỏ mới lần đầu chịu khổ này, nếu thể hành trình vào kinh cũng sẽ bị chậm.

Suy nghĩ một chút, nhìn trước mắt gió bình an xuôi dòng, có sông nổi thẳng kinh đô và vùng lân cận, cho nên hấn quyết định đi bằng đường sông.

Có thuyền thoải mái như vậy, ai mà cam tâm tình nguyện chịu khổ cực đi bộ?

Đương nhiên không phải.

Trước mắt thời cuộc nhiễu loạn kéo dài, giang hồ bất ổn, cướp bóc thừa cơ chặn đường người lữ hành không phải là hiếm, vì cái này nghề tiêu cực mới phát triển. Nhưng đường biển đồng dạng với cướp biển, Hình Bất Quy tuy võ công cao cường, ở trong nước cũng không thể hoàn toàn thi triển được thủ cước, bởi vậy, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hấn sẽ không chọn ngồi thuyền.

Vì tiểu gia hỏa này, hấn tựa hồ phá giới rất nhiều a.

Đến cổng phà gần nhất, chỗ có thật nhiều thuyền chuyên chở khách lữ hành nam lai bắc vãng, trong đó một cái đang muốn xuất phát, cửa lớn chính giữa bị thương nhân đặt hàng hóa chặn lại, hai bên cửa nhỏ là để thủy thủ đưa khách lên thuyền, còn lại hai chỗ, Hình Bất Quy cho Hình Vũ đi theo lên thuyền.

Cái cửa nhỏ mà nhiều tiếng người phát ra, Hình Bất Quy mặc dù không thích người chuyện phiếm cũng không còn biện pháp, đem ống tre đặt chính giữa hấn và Hình Vũ, dựa vào khoang thuyền nhắm mắt dưỡng thần, không bao lâu nghe được mùi hương bên cạnh bay tới, đảo mắt nhìn Hình Vũ, chỉ thấy đối phương cũng nhìn qua hấn hé miệng mỉm cười, vỗ vỗ ống tre, sau đó cản chặt căng.

Cha, người ngủ, ta sẽ giúp người xem hành lý, không cho bị người đánh cắp đi.

Hình Bất Quy lại nhắm mắt, mùi hương thoang thoảng làm hấn buồn ngủ, không bao lâu thuyền lên đường, trên sông gió lớn, rất nhanh đem mùi hương thoang thoảng của Hình Vũ thổi tản đi.

Thuyền hướng thẳng kinh đô ước chừng hai, ba ngày có thể đến, trên thuyền hồi hải đều là khách lữ hành, lớn tiếng huyên náo không ngừng nghỉ, đến trưa có người pha trà nấu cơm, Hình Vũ đi kêu trà, cùng Hình Bất Quy gặm bánh bao.

Sáng hôm sau, thuyền thông dong trong hồ lớn, trong lúc đó có ba chiếc thuyền từ đâu đến áp vào, trên thuyền mấy người đàn ông khuôn mặt dữ tợn, cầm trong tay khí giới sắc bén, đem Hình Bất Quy cùng mọi người trên thuyền vây lại, gặp người cứ chém.

Hình Vũ vốn buồn ngủ, nghe được tiếng la, như là mèo con chấn kinh nhảy bật lên, nhìn qua bên ngoài khoang thuyền, một đám ngang ngược mắt long sông sọc, thuận tay đem thủy thủ đoàn chém chết rồi đá

xuống nước, hần nhớ tới chuyện phát sinh không lâu trong Hoàn Đan, môi thoáng mất đi màu sắc.

Lại nữa rồi, lại nữa rồi a.....

Trong khoang thuyền đại bộ phận mọi người là khách bình thường, không có sức chống đối, có người cầm gậy liễu mạng cùng đạo tặc, vài người cũng có võ, rút kiếm lao ra. Hình Bất Quy đứng theo dây, hần gặp bọn giang dương đại đạo này ngoại trừ cướp bóc tiền tài rõ ràng cũng không buông tha người liền tức giận nhắc đơn đao hướng bên ngoài đi.

Nho nhỏ bóng người xông lại ôm lấy hần, Hình Bất Quy cúi đầu, là nghĩa tử của hần, đang giương mắt nhìn hần mãnh liệt lắc đầu, sợ hãi tại trong mắt tan rã thành một mảnh thủy ảnh, tựa hồ rất sợ hãi nếu Hình Bất Quy cứ như vậy đi ra ngoài sẽ để một mình y lại.

Hình Bất Quy nhú mày, trong lúc cảm thấy tiểu tử kia quần người, hần cứng ngắc giật ra sau đẩy ra, tiểu tử kia trọng tâm không vững ngã về phía sau, lưng nặng nề đánh lên khoang thuyền một cái.

“Người.....”Hình Bất Quy có chút áy náy, đột nhiên ôm hần như vậy, y bất quá là sợ hãi mà thôi.

Tiến tới một bước muốn đỡ y dậy, bên ngoài khoang thuyền đạo tặc đã tới gần, Hình Bất Quy bắt chấp tiểu tử kia, cúi đầu chạy đi.

Thuyền tại trên sông, ngăn cách với lục địa, tàu này có nhiều kỹ thuật tiên bộ, Hình Bất Quy phải mau chóng giải quyết đạo phỉ, bảo toàn tánh mạng thủy thủ, mới có thể lưu cho mình một đường sinh sống cho nên hần không lưu tình, gặp cướp là giết.

Hần đường đường là đệ tử “đệ nhất Thực trung” Huyền Dao môn, đao pháp mạnh mẽ tàn nhẫn, khắp nơi là gián xuống đều là sát chiêu, hạ thủ không lưu tình, nâng đao hạ xuống chính là giết người, loạn đao vài phát, liền bọn đạo tặc kia biết rõ gặp phải cao thủ, tất cả đều nhảy bổ vào hần, thấy tên nào gần thì vùng mạnh đao chặt lấy tay đi, tên nào xa thì tiến lên đâm vào bụng, trong nháy sẽ giết mười tên.

Mấy tên còn lại sợ uy lực của hần hô hoán người rút đi, Hình Bất Quy giết bọn chúng, không ngừng thắng thế, biết bọn này là cướp có băng đảng, sợ bọn chúng về hô hoán thêm người, sẽ liên lụy đến nhiều người hơn, đã làm thì phải làm đến nơi đến chốn, hai chân phi thân từ một điểm, như điều nhảy lên không trung, xoay người đến chiếc thuyền đầu tiên của bọn chúng.

“Bọn người cướp đường ngang ngược, chết chưa hết tội!” Hần hét lớn, âm thanh như sét đánh xuống bình địa.

Hình Vũ ở một chỗ trên thuyền mắt thấy được như có nguy cơ trong quá khứ sẽ lặp lại, bên trong khoang thuyền, lũ khách cũng đổ ra cùng Hình Bất Quy hò hét trợ uy, Hình Bất Quy thì giống như không nghe thấy chuyện tâm múa đao, đao thế như gió cuốn hoa sen, một đao như thế tất có huyết vũ giương vung, chiến thuyền này bị quét sạch, lại nhảy đến một chiến thuyền khác, rồi lại một chiến thuyền khác nữa, một mạch ba chiến thuyền cướp đều trốn không, không còn người sống, trên ván thuyền vết máu loang lổ.

Hắn nhảy trở lại thuyền khách của mình, thuyền khách tự động giãn ra hai bên thành một lối đi, ánh mắt nhìn hắn có nhiều kính nể, pha một chút sợ hãi, lái thuyền cùng vài vị thương nhân nghênh tiếp trước, người này trong nháy mắt giết hơn mười người, lại thay bọn họ bảo vệ mạng cùng gia sản, bởi vậy miệng không ngừng hô anh hùng anh hùng.

“Lái dò, tránh để quan phủ đến sẽ khó xử nên thỉnh người mau mau lên đường” Hình Bất Quy nói, dù sao giết nhiều người như vậy, cũng sẽ bị tới truy cứu, thậm chí sẽ liên lụy quảng thông tiêu cực.

Lái dò vội vã hét to những người còn sống, một nửa mau chóng giường buồm khởi hành, một nửa đi an trí người chết.

Hắn vào khoang, đã thấy Hình Vũ quỳ gối cửa khoang, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nhợt như tuyết.

Máu, đều là máu.....

Nhớ lại biến sự ở Hoàn Đan môn lúc kia, tiếng giết mãn cốc, sơn môn tràn đầy máu, thi thể sư huynh đệ rối loạn chồng lên nhau, sư phụ hoán hắn chạy đi, động tác của hắn bị chậm hơn so với người khác đã trượt chân ngã dưới mặt đất, hốt hoảng quay đầu nhìn lên, đã thấy đầu sư phụ bị chặt bỏ.

Những tên ác nhân giết người kia, quần áo dính đầy mảng lớn vết máu, mắt cũng đỏ, giết chóc, làm cho bản tính cuồng dã tàn nhẫn của bọn chúng đều toát ra. Đúng rồi, không có ngang ngược hung tàn, sao có thể trở thành người giang hồ, hiện tại người đứng ở trước mắt hắn, đúng là người giang hồ chính cống.....

Ác mộng..... Hi vọng Hết thấy cũng chỉ là mộng.....

Hình Vũ ngất đi, Hình Bất Quy trở nên khủng hoảng, biểu tình bất lực ôn nhu hiện lên trong mắt, hắn đã quên tiểu tử kia là vừa gặp phải biến đổi lớn, bị hắn trước bộ dáng ngốc bần đã mang theo che chở, đến bây giờ mới phát hiện tiểu tử kia trong lòng đã tổn thương nghiêm trọng.

Tựa như như bây giờ, một người chỉ là sợ hãi, có hay không vui mừng đều mất hết, đã bị vết cạn đến chỉ còn như một cái xác trống rỗng trên thế gian lưu động.

Hình Bất Quy dù vừa trải qua chuyện tình, cùng lắm là làm hắn ảm đạm mất hồn mà thôi, Hình Vũ còn tuyệt vọng đau đớn như vậy hơn hắn nhiều.

“Xin lỗi.....”hắn ôm lấy thân thể y thì thào.

Mấy thương nhân được cứu thỉnh Hình Bất Quy vào bên trong khoang trong rộng rãi, Hình Bất quy vì để cho Hình Vũ nghỉ ngơi thật tốt, cũng không khách khí, hỏi trong khoang thuyền có thuốc không, trong đó một tiếng nhạc dao động là lang trung giang hồ tới thay đại phu bắt mạch cho Hình Vũ.

“Ta xem công tử mạch giống như thời gian gần đây gặp đại biến, u sầu buồn khổ, vừa mới đây lại bị kinh hải, khí huyết hỗn loạn, đầu óc mông lung.....” lang trung nói.

“Hắn nguyên có thể nói, chẳng lẽ cũng là vì gặp đại biến, cho nên không mở miệng được?” Hình Bất Quy hỏi.

“Đúng, đúng, vô cùng có khả năng.” lang trung gật đầu.

“Có biện pháp nào để trị không?”

“[Thiên Kim Phương] có nói: *Quý khốc huyết trị thực phong tà mị*, chấn kinh, nếu để bệnh bộc phát nặng mà không trị sẽ nguy hiểm tính mạng, hoặc là thử dùng cách châm cứu *quy khốc huyết*, có thể điều khiển giúp đầu óc tỉnh táo, đã thông kinh mạch.”

“Vậy thỉnh thánh thủ đại phu giúp đỡ...” Trong khoảng thời gian ngắn, Hình Bất Quy còn không thói quen xưng hô thế nào với nghĩa tử của mình, dừng một chút, nói: “..... Cứu người của ta”.

“Trên thuyền xóc nảy, không cách nào yên tĩnh thi châm, tại hạ thuật châm kim cũng không có giỏi giang gì. Anh hùng đang muốn hướng để đi? Ta giới thiệu trong để đi một hiệu thuốc, đại phu đó ta biết, cũng có nổi danh, để hắn thử làm xem.” Lang trung đề nghị.

Đêm đó, Hình Vũ bị sốt, tựa hồ là do mấy ngày liên tiếp tích lũy một nhọc cùng lo lắng phát ra, Hình Bất Quy tại bên cạnh hắn nằm xuống, cách một khoảng thời gian lay thay cái khăn nước trên trán y, một khắc cũng không nghỉ ngơi.

Có loại ảo giác, phảng phất cả đời này, muốn cùng y nương tựa vào nhau.

Ngày hôm sau, thuyền dựa vào lên bờ sông ngoài để đi, hắn trên lưng gắt đao, tay trái xách ống tre, tay phải ôm tiểu tử kia bước nhanh rời khỏi thuyền, thân cường thể tráng, như vậy ôm người đi lại không chút mất sức.

Hình Vũ thanh tỉnh chút ít, tối hôm qua hắn mơ mơ màng màng, mơ hồ biết rõ Hình Bất Quy đối với hắn cẩn thận chiếu cố một đêm, giờ phút này ở trên người đối phương, có cảm giác an tâm trước nay chưa từng có, quá khứ hơn nửa tháng lo lắng hải hùng, đơn giản vì nhiệt độ này mà tiêu tán đi, có cảm giác người dựa thật sự rất tốt.

Đúng rồi, Hình Bất Quy chính là lần đầu tiên cho hắn bánh bao, khuôn mặt tuấn nham phong sương in dấu vào đáy lòng hắn, tuy bắt cầu ngôn tiểu (*nghiêm khắc*), bờ vai rộng làm cho người ta rất muốn bỏ mặc toàn bộ mà dựa vào, cho nên, muốn đi theo y, tới chân trời góc biển cũng đi.

Sau khi sư môn bị diệt, hắn như lục bình không có rễ phiêu linh giang hải, Hình Bất Quy thu lưu hắn, không quan tâm hắn gốc gác không nói được, đối với việc này, hắn đã cảm thấy là trời còn thương

hắn, lúc ấy hắn nghĩ, hắn nên hảo hảo quý trọng duyên phận này, đã quên chính mình vốn có đặc dị thể chất, địa vị, muốn đem thân thể hải hung giấu đi, lặng lẽ, như một cây cỏ nhỏ tựa vào đại thụ, gió lớn mưa to đến, đều muốn ở bên người.

Hình Bất Quy cấp cho hắn hết thấy, tất cả đều như cho than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi lạnh giá, do vậy, hắn muốn đem phần ân tình này ghi tạc thật sâu trong đáy lòng, như vậy làm nghĩa tử cũng là có danh phận có thể thuận lý thành chương cùng hắn đi hết đường mệnh.

Hình Vũ kiên định hạ quyết tâm.

Hình Bất Quy đối quyết tâm của nghĩa tử cũng không có cảm kích, chỉ là bước đi như bay, đi đến tiệm bán thuốc mà lang trung kia giới thiệu, cùng bên trong đại phu thuật lại một lần chẩn ngữ lang trung lúc trước nói, đại phu đưa Hình Vũ nằm lên gối, nhìn, nói, hỏi, thuật lại, đem Hình Vũ hỏi đi hỏi lại đến mấy lần, đáng tiếc miệng người bệnh không thể nói, không cách nào nói rõ tình trạng của mình.

Đại phu nói: “Tạm thời khẩn cấp là, ngoại trừ chích pháp bên ngoài, dùng thuốc này chữa trị một mặt, hợp Thạch xương phổ, hồi phục khởi động lại phần não bị ngưng hoạt động, nhưng có thể hay không làm hắn một lần nữa có thể nói cũng phải xem tạo hóa”.

Hình Bất Quy nhìn Hình Vũ đang nằm, lại hỏi: “Đại phu..... Tiểu gia hỏa này, con ta..... Hình như có độc khí quán quanh, sợ là trên đường đi đã gặp phải độc, có thể giải trừ không? Đối với thân thể y có ảnh hưởng gì không?”

“Đi?” Đại phu nghe kinh ngạc, nặng tay ấn mạch lần thứ nhất, cuối cùng nói ra: “Đứa trẻ này không có dấu hiệu trúng độc, hương lạ trên người chắc là do trên đường ăn nhầm quả hoa thơm, không ngại.”

Hình Bất Quy trong lòng vẫn là có nghi vấn, nếu là không ngại, vì sao hắn nghe thấy mùi thơm liền chói váng đầu? Nhưng nếu nói tiếp sợ nói tiếp thì lại lộ lai lịch Hình Vũ.

Thi châm cần chút thời gian, Hình Bất Quy cầm kim châm cho đại phu, trong lúc chủ tiệm đi nấu thuốc, hắn có thể nhân dịp đem ngân phiếu đưa cho Vương phú gia, chính là thân thích của hắn trong lúc này.

Hình Vũ thấy hắn phải ly khai, khẩn trương, vội vã muốn ngồi dậy, tay hướng phía trước cào cào.... muốn đem người trao trở về, hắn tựa hồ sợ hãi Hình Bất Quy cảm thấy hắn vướng víu, muốn đem hắn cho vứt bỏ.

Ta cũng cùng đi.

“Ta đi bàn bạc sự, người ở đây trong chờ ta.” Hình Bất Quy nói.

Hình Vũ có chút chần chờ, tay còn chưa thả ra, Hình Bất Quy thở dài, sờ sờ cái trán hắn, nói: “Ta nhất định sẽ trở về, người rất giúp ta trông hành lý, biết không?”

Tiểu tử kia được trấn an ngấm ngấm hành lý đặt ở một bên, thả lỏng trong lòng, hành lý ở lại đây, Hình Bất Quy nhất định sẽ trở về a? Rốt cục cũng buông, nằm xuống giường cho đại phu thi châm.

Hình Bất Quy rời đi, tìm được phủ của Vương phú gia, người nọ còn đang thượng triều chưa về, người gác cổng nói hắn có thể lưu lại chờ rồi đi, Hình Bất Quy xét thấy phiêu vật là một đồng ngân phiếu, cùng với mấy viên ngọc bỏ trong túi, vì vậy muốn chờ, thẳng đến lúc kiệu quan viên trở về, hắn mới tự mình đem vật phẩm đưa.

Đợi hai ba canh giờ, hắn trở về đi tiệm bán thuốc, xa xa nhìn qua tiệm bán thuốc cửa ra vào có một bóng dáng nhỏ ngồi, là Hình Vũ, dáng vẻ bất an đứng lên ngồi xuống, thỉnh thoảng xoay mũi chân hướng phương hướng của Hình Bất Quy xem, lông mày ai oán tụ lại thành chữ bát ().

Chờ đợi mình? Hình Bất Quy trong nội tâm mặc dù cảm thấy không cho là đúng, nhưng vẫn là bước nhanh hơn trước

Hình Vũ trông thấy người, ngược lại lông mày chữ bát () lập tức gợn cong lên như khuyết nguyệt, trong mắt thu thủy loại bỏ, thanh thoát truyền đạt ra, hắn nhìn thấy Hình Bất Quy thực vui sướng, liên tục cầm tay đối phương không thả, giống như là ứng điệu gấp con gà nhỏ.

“Bệnh bất hảo, như thế nào đi ra để trúng gió?” Hình Bất Quy có chút chỉ trích.

Ta đang đợi phụ thân.

Bên cạnh tiệm bán thuốc tiểu nhị vừa vặn đi ra, phản nài: “y ngồi bên ngoài chờ một canh giờ, muốn y đi vào nằm nghỉ ngơi cho tốt cũng không chịu, lại cứ đòi ra để chờ người, ta bảo cũng không vào, cái đó đối thân thể thật không tốt!”.

“Ta đâu phải là hạng người hay nuốt lời, nói muốn người chờ ta, chính là nhất định sẽ trở về.” Hình Bất Quy lắc đầu, khẩu khí nghiêm khắc: “Lần sau nhất định phải nghe lời.”

Hình Vũ buông lỏng tay, cúi đầu, một chân chôn dưới mặt đất vẽ lấy chuồng quỳ, bộ dáng uốn lượn.

HẾT CHƯƠNG 2

4. Chương 3: Sắc Hương Nồng Nàn Trong Gió Lộng

Thủy lộ thường gặp cướp, nhưng Hình Bất Quy không lo vì không ngồi thuyền nữa, bởi thân thể Hình Vũ còn có chút suy yếu, Hình Bất Quy dứt khoát đi thuê xe, phụ tử hai người đương nhiên ngồi trên xe nghỉ ngơi.

Dù sớm hay muộn gì Hình Bất Quy cũng không hề dừng chân đều muốn tá túc lại, nhờ nấu chén thuốc cho Hình Vũ uống, rất nhanh Hình Vũ đã khỏi, bắt quá, bệnh trạng Hình Vũ tuy tới cũng nhanh nhưng đi cũng nhanh, lại như trước không thể mở miệng nói chuyện, tựa hồ áp lực trong nội tâm quá nhiều.

Hình Bất Quy nhớ tới đại phu có dặn dò qua, tâm bệnh dùng được khó mà khỏi nhanh, chờ ngày nào đó Hình Vũ rộng mở lòng mình, chứng mất tiếng từ đó cũng tiêu biến.

Cứ như vậy ở trong xe lắc lư nhiều ngày, mười ngày sau cũng về tới quảng thông tiêu cục, Lâu Chiêu Dương trợn mắt há hốc mồm, tiêu sư bất quá hướng Đế đô đi một chuyến, trở về liền có một hài tử, hài tử này mặc dù thanh tú động lòng người, nhưng lại cái ách a (hình như cái ách là người câm thì phải), chiếm dụng hết tiện nghi của cha ...?

Hình Bất Quy cười cười cũng không đáp, có thể nói hần bất quá là nhất thời mềm lòng, cho nên mơ hồ bị tiểu quỷ kia bá phải?

Nương của Lâu Chiêu Dương nghe được việc này, vội vàng từ hậu đường tới, nhìn Hình Vũ gầy nhom, thương tiếc trong lòng, muốn ôm chăm lấy, Hình Vũ không thích cùng người thân cận, bối rối trốn sau lưng Hình Bất Quy, chỉ lộ ra nửa cái đầu và một con mắt, nhanh như chớp nhìn chăm chăm vào lão phụ nhân.

“Lâu đại nương, người làm Vũ nhi sợ” Hình Bất Quy nói.

Hình Vũ ngược lại ngửa đầu nhìn qua, Hình Bất Quy lần đầu gọi hần là Vũ nhi, rất tự nhiên, Hình Vũ cảm thấy cao hứng, lại là nhếch miệng cười, hướng lưng phụ thân càng nương tựa thêm một chút.

Lâu đại nương xem hai người tình phụ tử khá khấn khít, cười: “Ai u, đứa nhỏ này sẽ không nói chuyện được, cái đó thực đáng thương. Đã nhận nghĩa tử, càng nên lo lắng ổn định, tìm có thể tử vừa ý giúp đỡ sửa sang lại trong nhà, chiếu cố đứa nhỏ này. Lần trước ta đã nói qua với người, ngoài thành nữ nhân của Tôn đại nương, tuổi mặc dù lớn, nhưng có thể ăn khổ chịu được vất vả, người cũng đơn thuần, người nguyện ý, ta sẽ làm mai cho....”

Hình Vũ lúc này nghe được, không biết tại sao có chút tức giận, đưa người ngăn đàng trước Hình Bất Quy, đối mặt Lâu đại nương, ngửa đầu nhìn chăm chăm, trừng. (Đông Huyền: Láo toét O____O)

Ta đã mười tám tuổi, cũng lớn rồi, không cần người đặc biệt chiếu cố ta, cho dù không thể nói chuyện, ta cũng sẽ học cách chiếu cố cha!

Hình Bất Quy nhìn không thấy khuôn mặt nghĩa tử, chỉ biết là thân thể của đối phương đang gồng lên rất căng, dùng sức nắm tay, bởi vì không cách nào phát ra âm thanh, chỉ có thể dùng phương thức như vậy về phía Lâu đại nương trước mặt biểu đạt ý niệm, một loại ý niệm quả quyết.

Lâu đại nương cũng không biết Hình Vũ nghĩ gì, thăm nghĩ tiểu hài này nhỏ gầy, nhưng trông người khác bằng ánh mắt hung hăng, là người từ trước đến nay đều lạnh lẽo, cũng không cùng hài nhi so đo, nghĩ lần

tới thừa dịp thời gian Hình Bất Quy rảnh sẽ khuyên tiếp.

Trong lúc này Hình Bất Quy cùng Lâu Chiêu Dương báo lại chi tiết trên đường đi một cách tỉ mỉ, rồi mang theo Hình Vũ đến hẻm chỗ ở, cái hẻm nhỏ bên cạnh quảng thông tiêu cực ở giữa có một cái lão viện tồi tàn, là nơi ở cũ của Lâu gia, nghe nói phong thủy không tốt, khó coi, cho nên Lâu gia chuyển nhà đến phụ cận, trước mắt chính là được họ hàng xa của Lâu gia trụ lại.

Qua cơ hồ mấy cái cửa nhà mục nát, đi qua cái sân trải thạch, Hình Bất Quy muốn tới đông phòng thì gặp một vị lão phụ ngoài năm mươi tuổi từ phía tây phòng đi ra.

“Tiết đại nương” Hình Bất Quy bắt chuyện.

Tiết đại nương chính họ hàng xa của Lâu đại nương, lúc tuổi còn trẻ được phú hào ở đế đô trong lúc xem múa thu nạp, lão ta sau khi đạt được mục đích, đem nương ấy đẩy vào mấy phòng hát để làm ca kỹ đàn hát tỷ bà. Bình Sóng là thanh lâu của thành, bên trong các cô nương học chút ít đàn hát vũ nhạc dùng chiêu đãi giữ lại khách nhân.

(Tàn: cái tên thanh lâu ta chém bừa, không có hiểu tên gì @@!)

(Đông Huyền: bừa là bừa tn! quăng đại Hán Việt ra koi =)))

(Tàn: Ta chưa mua từ điển :D)

Hình Bất Quy giới thiệu Hình Vũ với Tiết đại nương, nói là nghĩa tử của mình, miệng không thể nói, thỉnh đại nương ngày thường đến trông non giúp, Hình Vũ nhẹ nhàng linh hoạt tránh ở sau lưng nghĩa phụ, khẩn trương, hẩn sợ, dù đã một nguyện ý cùng Hình Bất Quy thân cận, sợ ở đây lại có người khuyến khích Hình Bất Quy cưới vợ, địch không lại với mấy nương kia.

Tiết đại nương ở lâu với Hình Bất Quy cùng một viện, biết rõ người này quái gở, không cùng nhiều người có tranh chấp, cũng không nguyện thành gia, như thế nào trong lúc đó lại nhận nuôi một tiểu hài tử? Bất quá, Tiết đại nương đã quen, nhiều chuyện không nên hỏi nhiều, than một tiếng.

“Đáng thương, đáng thương.....” nàng không chồng không con sống một mình lúc này, nhịn không được Hình Vũ thanh tú còn trẻ đã mang tàn tật lại nảy sinh nhiều cảm thương.

Hình Bất Quy dẫn Hình Vũ muốn hẩn cùng mình trụ lại đông phòng, trịnh trọng nói: “Ta không gia, không nghề nghiệp, dùng nghề tiêu sấu sống tạm, đi theo ta về sau cũng sẽ không có ngày tốt.”

Hình Vũ mỉm cười gật đầu, đối với hẩn vốn không phải vấn đề, hẩn khi còn bé nhà nghèo, thẳng đến khi tiến vào Hoàn Đan môn mới có cuộc sống không lo đói bụng, nên nghèo thì chẳng có gì lạ lắm.

Đoạt lấy hành lý của Hình Bất Quy hướng trong phòng chạy đi, có thể là do chạy nhanh quá, trên thềm đá không thấy hay sao mà lại ngã úp mặt xuống đất, cái trán đập xuống phiến đá gạch tạo nên một tiếng lớn vang lên, hành lý cũng bung ra tứ tung, Hình Vũ không để ý tay mình bị ma sát mà rách da, vội vàng nhặt hành lý.

Hình Bất Quy lắc đầu, nói: “Người thường té thế sao?”

Hình Vũ quỳ trên mặt đất bối rối quay đầu lại, lắc đầu, gật đầu, nghĩ nghĩ, lại là lắc đầu gật đầu.

“Người muốn nói, từ nay về sau người sẽ cẩn thận một chút, chú ý không té nhào?” Hình Bất Quy suy đoán.

Lúc này tiểu tử kia gật đầu thật sâu, hần cảm thấy Hình Bất Quy thật sự thật là lợi hại, mặc kệ chính mình nghĩ cái gì, hần đều có thể đoán được.

Hình Bất Quy trầm ngâm đi theo tiểu tử kia vào nhà, trong phòng nhỏ yên tĩnh, có cái giường gỗ, hé ra cái bàn vuông nhỏ cùng với chiếc ghế gỗ cũ, so về nhà chỉ có bốn bức tường thì như vậy cũng tốt hơn một chút.

Hình Vũ đông tây nhìn nhìn, nơi này là nơi sẽ cùng với Hình Bất Quy sống chung? Hơi tối, nhưng không quan hệ, có hoa hải đường cùng đá vân thạch, cửa sổ hướng đông, ban ngày có thể sáng, chỉ có một cái ghế, hần nghĩ biện pháp lấy cái khuôn đồng làm ghế, không có giường của mình, hần ngay tại sàn nhà chỗ chỗ đều có thể ngủ.

Hình Bất Quy đóng cửa phòng lại, ngồi trên giường gỗ.

“Vũ nhi, tới.” Hần nói.

Hình Vũ đem hành lý để lên bàn, nghe tiếng gọi, ngoan ngoãn đi đến trước mặt Hình Bất Quy.

“Dem quần áo thoát ra. (Thoát y đi)” Hình Bất Quy nói.

Hình Vũ sững sờ.

“Thoát ra.” Hình Bất Quy lại trầm giọng nói.

Hình vũ nghe ra Hình Bất Quy khẩu khí không kiên nhẫn, cũng không dám chần chờ nữa, lả tả lập tức cởi sạch xiêm y của mình, liền áo lót cũng tuột đi, hơi ngượng ngùng lấy tay che khuất chỗ kín của mình, lung túng không biết nên đem con mắt phóng nơi nào, đành phải trái phải đảo qua đảo lại.

Hình Bất Quy bỗng dưng cảm thấy trong căn phòng nhỏ, mùi hương nồng đậm lại tản mát, hần nghĩ, hay tốt nhất là nên mở cửa sổ ra. Mấy ngày nay hần mặc dù cùng Hình Vũ sớm chiều ở chung, đối với mùi

thơm trên người hắn có chút chống đỡ, chính là người lâu, vẫn là đầu bị choáng váng như trước, đối cái mùi thơm này tuyệt đối không dám khinh thường.

Nhanh như chớp nắm lấy đầu vai gầy teo nhược nhược của Hình Vũ, Hình Bất Quy vì là người tập võ, cứ thể ấn lên một chút lực, tiểu tử kia bị đau làm thân thể nghiêng qua một bên, mặt mũi trắng bệch, mồ hôi lạnh toát ra, nước mắt cũng tuôn rơi chảy xuống.

Đau quá a, Phụ thân!

Hình Bất Quy không để ý tới tiểu tử kia đau đớn, theo bả vai lại chuyển xuống, tới chỗ cổ tay lại buông ra, ấn huyết cười tại eo, cái này Hình Vũ khóc không được, cười run rẩy hết cả người, nhịn không được muốn đem tay nghĩa phụ cho đẩy ra.

Nhịn xuống, không dám đẩy, tay Hình Vũ chết cũng liều mạng chống đỡ nơi riêng tư, e lệ.

Cau mày, Hình Bất Quy khom người, kéo từ eo xuống đến đùi, đồng dạng ấn mạnh, Hình Vũ lập tức lại là đau đến chảy ra nước mắt.

Ô ô, Phụ thân tại xử phạt ta sao? Có phải là ta ngã quá nhiều làm người mất hứng? Hình Vũ nếu có thể nói, đã sớm khóc hỏi như vậy.

“Xoay người.” Hình Bất Quy xoa bóp chỗ mắt cá chân, buông ra sau lại nói.

Thân thể quá đau đớn, Hình Vũ đành phải chậm rãi, từng chút từng chút xoay người, đưa lưng về phía nghĩa phụ.

Hình Bất Quy ấn lên xương vai của hắn từ dưới lên, trải qua lưng xà, sống tâm, từ chút từ dưới lên như vậy, cuối cùng dừng ở huyết vĩ long, lần nữa lại trầm mặc.

Hình Vũ trong lúc đó đỏ mặt, bởi vì tay hình bất quy đang đặt trên hông mình, sau nửa ngày còn không có nhúc nhích, nhịn không được nghiêng đầu trở lại xem, muốn hỏi nghĩa phụ vì cái gì..... Đáng tiếc hắn hỏi không ra thanh âm, chỉ có thể đồng dạng bảo trì im lặng không nói, chỉ là mặt càng ngày càng đỏ.

Hắn tốt xấu cũng đã mười tám tuổi (Đông Huyền: *nghe hạt dưa* 1....1....18??? ta còn tưởng 13...), thân thể dù chưa trải qua sự đời, bất quá sống trong Hoàn Đan môn đã lâu, việc bên ngoài cũng hiểu rất nhiều, bị nghĩa phụ như vậy đụng chạm trên hông còn không có quần áo, trong nội tâm nổi lên cảm xúc khác thường, chỉ cảm thấy tim nhanh chóng nhảy lên, thủ cước lại không tự giác khẽ run rẩy.

Hình Bất Quy đang nghĩ ngợi sự tình, phát giác da thịt phía dưới tay đang chạm vào nóng như lửa đốt, phục hồi tinh thần lại, ngáng đầu, đổi lại đôi mắt nhọn nhọn của nghĩa tử, trong mắt sáng nổi lẳng lặng, có chút khiếp sợ, có chút tình cảm, còn có một một chút khó hiểu.

Hình Bất Quy bỗng bừng phát giác hành vi của mình không ổn, tâm phát ra một loại ý nghĩ, hẩn dạng như vậy tựa hồ đang khi dễ nghĩa tử. Bối rối thu tay lại, ấp úng giải thích: “Xin lỗi.....”

Hình Vũ lắc đầu, tỏ ý không quan hệ, quay đầu trở lại, trong lòng tâm lại như trước loạn như chú nai con.

Hình Bất Quy không chuyên tâm, lại bởi vì Hình Vũ mặt đỏ tai nóng, cũng xúc động vì cái gì chính mình, từ phía sau lưng xem nghĩa tử, tuy gầy yếu, tứ chi lại phân phối đích cân xứng, da thịt hơi khô mát, so với người khác có vẻ tươi trẻ hơn một chút.

Giống như phát tán cái gì đó tại đáy lòng.

Trong phòng hương hoa càng nồng đậm, đại lượng mùi thơm do mồ hôi Hình Vũ ồ ồ tràn ra, thần nhiên gây ra cảm giác quái dị, Hình Bất Quy lại muốn hôn mê, vừa mới nãy nhất thời động tình hẩn là do mùi thơm đang tác quái, hẩn lập tức đứng dậy đem cửa phòng mở ra, hớp một ngụm lớn không khí trong lành mới quay trở lại phòng.

(Tàn: anh còn dám biện minh hành động của mình)

Lúc này, trông thấy chính diện đối phương gầy nhồng, hô hấp của hẩn không lý do lại một dừng lại, hình dáng thiếu niên sắc tú, cùng mình lại cái dạng thô tục, hẩn lại biểu tình ôn thuận, lại làm ra một loại mỹ cảm ôn nhu, cái này nhận thức đại thể chỗ dưới bụng lại căng thẳng lên.

(Đông Huyền: ts anh, thú tính!)

Những nhân gia giàu có hoặc là quan lớn trong phủ đều có nuôi luyện đồng vi thượng, nhưng hẩn không phải là đồ háo sắc, lại càng không muốn Hình Vũ cho là mình thu dưỡng hẩn là có dụng tâm, lập tức mạnh mẽ tự thu nhiếp tâm thần.

“.....Người có thể mặc áo.” Hẩn nói, cổ họng muốn phát ra khô khan lại là âm thanh đơn giản lại có chút mượt.

Hình Vũ trên mặt hồng nhiệt một mực không tiêu thất, cũng kinh ngạc nhìn đối phương, tựa hồ lúc nãy nhất thời nửa khấc, hẩn liền thính giác đều đánh mất.

“Dem quần áo mặc vào ” Hình Bất Quy lại nói, lúc này mắt đã liếc đi chỗ khác.

Hình Vũ mặc vào quần áo, chẳng biết tại sao tay một mực phát run, một hồi lâu mới mặc xong.

Hình Bất Quy ho nhẹ một tiếng, nói: “.....Đạo pháp ta học khốc liệt và mạnh mẽ, nhận người làm nghĩa tử, vốn định đem công phu truyền thụ, chính là vừa mới dò xét gân mạch người lại quá mềm mại, trời sinh cốt nhược, trong cơ thể âm khí áp đảo dương khí, nếu luyện loại đạo pháp này dễ dẫn đến đoạn tuyệt gân

mạch.....”

Hình Vũ vừa vặn mình bạch, nguyên lai hành vi vừa rồi của nghĩa phụ không mang hàm ý gì sâu xa, là mình nghĩ vớ vẩn. Giờ nghĩ lại, lại không cách nào đi theo nghĩa phụ học võ, có bị ghét bỏ hay không? Ai oán cúi đầu xuống.

Hình Bất Quy ngược lại không có ý tứ này, than một tiếng, còn nói: “Không luyện võ cũng tốt, ta tự nhỏ đã tập rất khắc khổ, cho rằng có thể bằng bản thân làm xán lạn sự môn..... Hiện tại thì như thế nào? Biển cả phù du, cái gì chí khí hào hùng cũng không còn.”

Ánh mắt vươn nơi xa xăm, nghĩ chính mình hồi trẻ đều tự cho tất cả là phù phiếm, cảnh tượng trước mắt một cái nhìn có thể nắm bắt, nhưng không có ai bên cạnh bầu bạn, võ công cái thế rồi thì sao? Không sánh bằng nhân tình ấm áp.

Hình Vũ nhìn nghĩa phụ, đôi mắt sáng hiện ra ám vân, nghĩ: *Học võ không tốt? Ta không được học, ta hận không thể cầm đao lấy máu bọn người võ lâm, chúng là thổ phỉ..... Không không không, cha không phải thổ phỉ, cha không hề giống với chúng.*

Đúng, phụ thân và những kẻ kia không bao giờ giống!

Hình Bất Quy tiếp tục thấp giọng nói: “.....Không thể học võ, thì người đi học nghề khác, miễn sao lúc ta chết đi cũng không lo sẽ không có người chiếu cố người. Cho dù cả đời đều không nói được, vẫn có thể sống được ”

Hình Vũ nghe xong rất cảm động, tiến về phía trước nắm lấy tay hắn, dùng sức nắm, đặt lên ngực mình.

Ta sẽ hảo hảo sống, tuyệt đối không thể chết trước cha, như vậy chờ cha sau trăm tuổi, ta mới có thể giúp cha hảo hảo lo liêu hậu sự, đây chính là ước nguyện của ta.

Bị bàn tay nho nhỏ cầm siết, còn chạm vào trên ngực hắn, bộ dáng thiếu niên xích lô vừa nãy lại thoáng hiện lên trong đầu, Hình Bất Quy giật mình lùi về sau một bước.

Cha? Hình Vũ kinh ngạc nhìn.

Hình Bất Quy chột vật vạn phần, không nghĩ tới chính mình rõ ràng.....

Hình Vũ nhìn sắc mặt hắn thoáng trắng thoáng xanh, tiến lên trước một bước muốn quan tâm, một cổ mùi hương thoang thoảng như cũ lại là lao thẳng tới, Hình Bất Quy vừa mới vì suy nghĩ trong lòng mà tự thẹn với chính mình, mùi thơm lại thừa dịp xông tới, hắn quơ quơ, bối rối bá vào bả vai nghĩa tử, ổn định lại.

Đánh mất tinh thần, Hình Bất Quy hắn bình thường luyện khí luyện công đã có chút thành tựu, rõ ràng

có thể chống đỡ cái hương khí nhỏ nhỏ này, thế nhưng phía bên dưới cơ hồ muốn cứ muốn tận mở.

“Người trước tiên nghỉ ngơi một chút, ta đi ra ngoài hai canh giờ sẽ trở lại.” Hình Bất Quy nói xong, vội vàng liền đi ra ngoài.

Hình Vũ bỗng chốc bị vút xuống dưới, định đuổi theo, dõi theo chỗ góc áo Hình Bất Quy tại môn lâu chớp khuất đi, nhất thời cảm thấy trong lòng mất mát, giống như cơn gió phiêu phiêu trên đồng, chuyển bay tán loạn không biết về hướng nào, chỉ có thể vô cơ buồn nhìn sắc trời qua cửa sổ.

Trời chiều rồi còn muốn đi ở đâu? Ta làm cha sinh khí?

Hai vai rũ xuống, muốn khóc, rồi lại không dám đuổi theo, sợ Hình Bất Quy ngại hấn quần, buông lỏng chân phải về trong phòng thấp đèn, thanh âm Tiết đại nương bên kia sân truyền đến.

“Chớ khấn trương, bọn họ bảo tiêu a, lữ hành tịch mịch khổ cực, trở về trong tay có chút tiền dư dả, tự nhiên đi thanh lâu tìm cô nương hay đi uống rượu, người đừng đợi, sớm nghỉ a.”

Hình Vũ đã hiểu, tâm an một chút, nguyên lai Hình Bất Quy không phải chán ghét mà vút bỏ hấn, chính là nghe được Tiết đại nương nói hấn đi thanh lâu, cảm thấy có chút hờn dỗi.

Quay đầu lại nhìn Tiết đại nương, nàng ngồi ngay ngắn dưới cây táo tại góc sân nhỏ, ôm tỳ bà *gảy tình tang*, thanh âm tuôn ra róc rách, như nước tuôn chảy, cuốn theo từng thanh âm thanh thúy vừa vang lên, trong lòng xúc động, nhịn không được muốn nghỉ ngừng chân để nghe.

Cây tỳ bà che đi gương mặt, Tiết đại nương năm ngón tay phải đặt trên dây đàn, tìm âm điệu thích hợp, đặt tay xuống tấu lên, cuộn tay phẩy ra, lại đổi ngón tay qua dây đàn khác, lướt lên rồi đánh tan đi, thanh âm giao nhau phát ra, như đầu xuân mưa rơi xuống chạm vào kim loại, như chuông khánh ngân vang không dứt, cao lên hòa cùng với mây mùa thu, đơn giản có thể thoát khỏi vạn ngàn hận ý.

Hình Vũ ngây người, tiếng nhạc giống như thủy triều đánh vào tri giác của hấn, tại không trung cao vợi vội lại rơi xuống, khiến hấn mất hồn, làm hấn không còn để ý xung quanh, nghe một mạch đến tiếng đàn cuối cùng vừa dứt, vẫn chìm trong mộng lung, giống như say trong men rượu.

Hấn đi đến phía trước Tiết đại nương, nửa ngồi xổm chống cằm nhìn nàng.

Hảo hảo nghe, không nên để tuột đi mất?

“Người thích, đại nương đàn cho nghe, người không chê là được”

Không chê không chê. Hình Vũ mãnh liệt lắc đầu.

Tiết đại nương tuy là tiếng đàn biểu đạt tình ý, tiểu tử kia ánh mắt sáng rực muốn thưởng thức, thực sự làm cho nàng hoan hỉ, khẽ vuốt dây đàn, lập tức giống như tiếng ngọc rơi chuông mảnh lay động, thanh âm vang lên trong gió.

Hình Vũ nghe như si như say, hận mình không phải là người cầm đàn, một khúc vừa ngừng, hấn quỳ trên mặt đất mãnh liệt lắc ống tay áo đại nương, miệng a a mở ra, hận không thể nói ra dòng suy nghĩ của mình.

Tiết đại nương bị tóm lấy tay, vì vậy hỏi: “Muốn học?”

Hình vũ lắc đầu.

Hài tử đáng thương, mới từng này tuổi đã gặp phải cảnh này, hết lần này tới lần khác không nói chuyện được.....” Tiết đại nương xót xa trong lòng, ôn nhu hỏi: “Người như nguyện học, đại nương dạy người.”

(Đông Huyền: em có bị lẫn lộn nữa gât vs lắc không *ngao ngán* hỏi muốn học thì lắc đầu, người ta bảo dạy là cười như đúng rồi.....)

Hình vũ mừng rỡ, nhưng trong chốc lát lại rủ xuống hàng mi, chìa chìa trong túi của mình rồi khoát tay.

Ta không có ngân lượng.

“Không cần không cần. Đại nương lớn tuổi, không làm được việc nặng, người mỗi ngày giúp đại nương gánh hai thùng nước đổ vào vạc, bổ thêm ít củi là được rồi ” Tiết đại nương cười mỉm: “Ta đây còn có ý đem tỳ bà này tặng cho người”

Hình Vũ nghe xong, mặt mày hớn hở, quỳ xuống đất dập đầu coi là bái sư, Tiết đại nương đứng dậy, vào phòng lấy ra một cây tỳ bà cũ giao cho hắn.

Hình Vũ đón lấy, lại trân trọng như bảo vật, trong lúc đó quay đầu nhìn ra mặt sân vắng vẻ, hy vọng chính mình một ngày nào đó có thể đàn ra được tiếng nhạc, làm cho phụ thân sau khi nghe hảo hảo chỉ ở lại nơi này.

Hình Bất Quy khi trở về đêm đã khuya, gặp Hình Vũ dưới mặt đất trải chiếu co rúm ngủ, trên bàn lưu lại chút lương khô vừa mua lúc chiều, đột nhiên thấy mình thiếu đi trách nhiệm của người cha.

Bởi vì đêm dài trời lạnh, Hình Vũ nằm run dưới mặt đất, Hình Bất Quy xem trên giường rõ ràng có đệm chăn, tiểu tử kia không có cảm lấy đi đắp, hắn là không cùng mình tranh. Hắn lắc đầu, một nghĩa tử hiếu thảo là tốt hay xấu?

Lôi chân đắp lên người Hình Vũ, tiểu gia hỏa này kinh mạch trên thân thể quái dị, nên chú ý chút ít, mình là người luyện võ thân cường thể tráng, kỳ thật không thể nào bị lạnh được.

Hình Vũ kỳ thật ngủ không ngon giấc, đệm chăn vừa đắp lên người liền tỉnh, dụi dụi mắt thấy Hình Bất Quy đã trở về, vội vàng ngồi xuống.

Cha! Muốn chào cha lại không thể nói, chỉ có thể chớp mắt biểu tình.

“Người ngủ.” Hình Bất Quy nói.

Hình Vũ nhìn đệm chăn trên người, kinh ngạc, cũng không dám lỗ mãng, xốc lên muốn thả trở lại trên giường nghĩa phụ, Hình Bất Quy biết tâm ý hắn, hừ một tiếng.

“Người đắp, chớ để cảm lạnh, đừng liên lụy ta tới chiều cố người.”

Hình Vũ sợ tới mức run lên, cái chăn nửa muốn trả nửa lại không, nhìn trộm Hình Bất Quy, phát hiện hắn thần sắc mỗi một lúc lại biểu lộ ánh mắt lại như thường, hắn thả lỏng trong lòng, suy đoán rằng nghĩa phụ bất quá là quan tâm chính mình, bởi vậy trong lòng vui vẻ, ấm áp cả thân thể khơi gợi lên, nhịn không được nhếch miệng vừa cười.

Cha không nỡ để ta chịu hàn lạnh, thật vui.

Vui vẻ chưa bao lâu, Hình Vũ lại nghe được hương son phả thoảng qua, trộn lẫn một chút mùi rượu, từ người Hình Bất Quy truyền đến, khuôn mặt ngưng trọng lại.

Hình Bất Quy không có khả năng sát son, mùi vị này đương nhiên là hắn mang từ thanh lâu về, Hình Vũ hiểu được, cảm giác ấm áp lập tức tiêu tán, ngửa đầu nhìn qua nghĩa phụ, nhớ lại lời của Tiết đại nương.

Trong nội tâm có chút ê ẩm len lỏi, cảm giác kia nói không nên lời, rầu rĩ, bị bóp nghẹt đến không thể chịu nổi.

Hắn có chút không hiểu, nếu quả thật cần nữ nhân, vì cái gì không thú thê? Dùng công phu cao cường của nghĩa phụ, chăm chỉ một chút, nhất định có thể thành danh trong giang hồ, kiếm lấy thật nhiều ngân lượng, kiêu thê mỹ thiếp nếu muốn đều có, lại tình nguyện an phận ở chỗ này làm cái tiểu tiêu sư, cùng một chỗ sống thời gian cô quạnh, vì sao vẫn vui vẻ chịu đựng?

Cúi đầu nghĩ, như vậy cũng tốt, hắn theo nghĩa phụ đến đây, rời xa những kẻ giang hồ đáng sợ kia, chuyện Hoàn Đan môn lúc trước mong thời gian có thể quên, giờ hắn chỉ muốn chiều cố Hình Bất Quy.

Hiện tại, chung một nhà, Hình Bất Quy cũng không bài xích hắn.

Án, như vậy là tốt rồi. Hình Vũ nghĩ thông suốt, cười hắc hắc vui vẻ.

Hình Bất Quy một mực chú ý đến Hình Vũ, thấy hấn sắc mặt thoáng cái mê vờ rồi thoáng cái lại sáng sủa, song đồng lay lay chuyển chuyển, không phải là có ý xấu, mà là suy nghĩ muôn vàng chuyển biến, chau mày lại rồi giãn ra, tiếp đó lại cười trộm, trên mặt còn bay lên rặng mây đỏ, rốt cuộc trong nội tâm nghĩ cái gì?

Tiểu gia hỏa này nếu có thể nói, nhất định sẽ nói rất nhiều a.

Để nguyên quần áo mà ngủ, Hình Bất Quy biết rõ, thời gian hấn cùng với Hình Vũ, đang bắt đầu.

Thời gian thấm thoát ngày tháng thoi đưa, một đôi nghĩa phụ tử với cuộc sống phi thường đơn thuần, phụ thân áp tải (?!), con đợi trong nhà, còn có Tiết đại nương coi Hình Vũ như cháu, lại đối Hình Bất Quy thì khách khí, bảo trì khoảng cách tương đối.

Hình Bất Quy thường xuyên không ở nhà, đưa tiêu xa của quảng thông tiêu cục, hoặc là độc thân đi ám phiêu, về phần Hình Vũ, có thể là trước chịu qua kinh hãi, thật không dám một mình chạy ngoài đi luôn ngoan ngoãn đợi trong nội viện, yên lặng mà lại vui vẻ sửa sang lại nội thất.

Hình Bất Quy một mực không có ý niệm thành gia, như trước dùng nghiệp tiêu sư sống tạm, dù thù lao được trả không nhiều lắm, thì vẫn đủ cho hai phụ tử hấn sống, nên cũng không cần Hình Vũ đi ra ngoài làm việc. Bất quá, Hình Bất Quy dù sao cũng là nam nhân, cho dù hấn lãnh đạm tự chế, mỗi lần trở về đều đến thanh lâu, Hình Vũ cũng không hỏi nhiều.

Nghe Tiết đại nương nói qua, Hình Bất Quy đi thanh lâu tìm cô nương nào đó, vị cô nương kia tuy không phải tên đứng đầu bảng, nhưng tư sắc cũng không kém, khách nhân cũng nhiều, Hình Bất Quy là người phóng khoán, có phần ưu ái cô nương kia, mỗi lần Hình Bất Quy đến, cô nương kia đều đặc biệt một vài vị khách lạ để chiêu cổ hấn.

Phụ thân ta phong thái xuất chúng, cho nên rất nhiều các cô nương yêu mến hấn, chuyện đó bình thường. Hình Vũ nhìn hình bất quy dáng vẻ hào sảng cũng không bớt đi thân ảnh anh vĩ của hấn, trong nội tâm nghĩ ngợi.

Bất quá, bốn năm, đối với việc Hình Bất Quy công việc trở về, khi về trên người đầy mùi son phấn, dù lâu cũng không thể trở thành thói quen, phi thường chán ghét, hấn ghét trên người Hình Bất Quy có hương vị của người khác.

Cho nên mỗi ngày, hấn đều đặc biệt dùng sức tẩy sạch quần áo Hình Bất Quy thay, dùng sức chà xát, hậu quả là quần áo của Hình Bất Quy hỏng thật nhanh, ngoại trừ bản thân Hình Vũ, không có người thứ hai biết rõ nguyên nhân.

Đây là bí mật nho nhỏ của Hình Vũ a.

Việc Hình Vũ theo Tiết đại nương học tỷ bà, Hình Bất Quy cũng không xen vào, trên cơ bản chỉ cần Hình Vũ không gặp phiền toái, hấn đều mở một con mắt nhắm một con mắt, hơn nữa, từ khi có Hình Vũ, ở nhà

đều sẵn sàng cơm canh nóng hổi, Hình Vũ đi theo Tiết đại nương không chỉ học tỳ bà, còn học trù nghệ đơn giản, luôn đem đình viện quét tước sạch sẽ, tiền bạc Hình Bất Quy cho đều không dùng lãng phí.

Khoảng sân yên tĩnh, lại phát ra thanh âm, Hình Vũ đối với cái này đặc biệt mưu lợi, chỉ cần có thời gian rỗi, sẽ ngồi ở trong nội viện cầm tỳ bà đàn, này là khúc Nghê Thường Vũ Y, từng chút khắp sáu phương phát tán, Tiết đại nương thấy hẳn chăm chú, cũng thực tâm muốn dạy, cơ hồ là dốc hết cả tâm huyết.

Ngẫu nhiên thời gian này Hình Bất Quy đang tại trong nội viện luyện võ, Hình Vũ ngồi ngay ngắn dưới cây táo lớn nâng tỳ bà, tiếng được tiếng mất gảy dây cung, tiếng đàn lúc đầu hơi loạn không thành vàng, cho tới bây giờ lại đều có chút ít cảm giác.

Cha, ta đã cốt nhược không cách nào luyện võ, cũng có thể tại người tập công hết sức tấu một bài vì người.

Hình Vũ nghĩ như vậy, nhìn nghĩa phụ, hẳn biết mình mềm yếu, cho dù mềm yếu, nhưng cũng có thể làm nên chuyện.

Hình Bất Quy vũ đao, nhấp nháy ánh đao giương theo chiều bay múa, thân đao huy phong, bổ ra sức nặng như thiên quân, người ta nói “kiếm đi thanh, đao đi hắc” hắc chính là tà ác, bởi vì đao khí vền vền chỉ có một, nặng nề giáng xuống, cho nên tàn nhẫn cùng lợi hại, chính là vì có tiếng đàn kia, vũ đao khí thế khắc nghiệt đều giảm đi không ít.

Lúc trước Tiết đại nương bắt gặp Hình Bất Quy tại trong nội viện vũ đao, luôn luôn né đi, ngại sát khí quá nặng, nhưng là bây giờ, nàng lại muốn ngồi quan sát hai phụ tử kẻ huy vũ kẻ tấu đàn, mắng sân thanh vắng lại có một loại lưu động như nước chảy, cá nhảy tung tăng.

5. Chương 4: Rượu Chưa Say Người Cũng Tự Say

Tối hôm đó, quảng thông tiêu cục Lâu Chiêu Dương tổ chức tiệc mừng Lâu đại nương thọ sáu mươi hai tuổi, mời tất cả thân hữu cùng tiêu sư tiến đến yến ẩm, Hình Bất Quy hỏi Hình Vũ có đi không, Hình Vũ nghĩ những kia tiêu sư đều là những kẻ thô bạo hung mãnh, đao tiên chùy phủ không rời tay, sinh lòng sợ hãi lắc đầu, Hình Bất Quy đành đi một mình.

Hình Vũ ở lại trong phòng, Tiết đại nương dạy đàn bên ngoài trở về, ở ngoài sân thét chói tai.

“Vũ nhi người mau tới, có xà a!!!”

Hình Vũ vội vàng lao tới, bước lên thêm đá thế nào lại ngã, bất quá hẳn đã thấy Tiết đại nương ngồi mềm nhũn xuống thêm, cách đại nương vài bước có một con tiểu xà miệng phun phì phì, vội vã đứng lên, đỡ Tiết đại nương đứng dậy.

“A... A.... hẳn là độc xà.....” Tiết đại nương run run chỉ vào.

Tiểu xà với con người thật đẹp, đầu hình tam giác chính là chứa kịch độc, hôm nay là trời thu, loài xà sắp ngủ đông, cần đi khắp nơi kiếm ăn, bởi vậy lúc này đặc biệt tấn công người, Tiết đại nương biết rõ điểm ấy, mới vội vã hô hoán gọi Hình Vũ tới.

Thân thể Hình Vũ kì dị, chính là cũng không sợ xà hay bò cạp, chỉ cần lại gần hắn, liền ruồi muỗi còn trùng cũng sẽ không có thấy, thân thể của hắn tựa hồ có công năng dùng làm huân hương đuổi côn trùng (=.=!)(Đông Huyền: vì em nó còn độc hơn mấy con kia chẳng?). Hình Bất Quy minh bạch điểm này của nghĩa tử, có khi ban đêm mùa hè muốn trong nội viện hóng mát, nhất định phải là Hình Vũ ở bên người, sẽ không sợ bị muỗi cắn, cũng không có trùng xà âm thầm trong bụi cỏ nhào ra cắn người.

Hình Vũ ngồi xổm xuống, cùng độc xà vền vền cách một bước, con xà kia không ngừng thè lưỡi, khúu giác nhạy cảm làm cho nó nghe thấy mùi thơm đặc biệt trên người Hình Vũ, đương nhiên kiêng kị, cúi đầu muốn tháo chuồn đi, liền bị Hình Vũ bắt lại, vốn định tùy tiện ném đi, lại sợ con xà này sẽ ở bên ngoài lại cắn phải cha hắn, cho nên mới dứt khoát cầm tảng đá đem đầu rắn đánh nát. (Đông Huyền: *đau lòng* ôi con rắn, loài vật tôi yêu...)

Tiết đại nương kinh hồn không định, Hình Vũ xử lý hảo con xà, đỡ đại nương ngồi xong, đại nương nhìn cái trán hắn đỏ, thật sự là không vừa lòng.

“Vũ nhi người thường thường hội té nhào, như thế nào thành vậy? Đi đường phải chú ý, người suốt ngày ngã, đại nương nhìn đau lòng.”

Hình Vũ khẽ mỉm cười, không cách nào giải thích, Hình Bất Quy là người luyện võ nghe thấy được mùi thơm trên người hắn đều đầu choáng váng, huống chi mùi thơm phát ra tại đan điền trong cơ thể hắn? Tuy nói trước mắt trong cơ thể độc tính bị hảo hảo áp chế, có thể ngẫu nhiên tại lúc hắn nóng vội, một tia độc tính chui vào tâm mạch xông lên não bộ, làm hắn mất đi cân bằng mà té ngã.

Tiết đại nương thấy hắn bộ dáng cúi cúi, cũng không nói, ngược lại hiếu kỳ chạm nhẹ tiểu xà, lại không thấy Hình Bất Quy đi ra dò xét, mới hỏi Hình Bất Quy đi đâu.

Hình Vũ chìa chìa hướng Tiêu cục, ý là cha đi tiêu cục.

“Đúng rồi, ngày hôm nay phân muội gọi ta đi tham gia tiệc rượu, ai, ta thường ra vào nơi bướm hoa để gây tỷ bà, xuất hiện ở trước mặt thân thích, chẳng phải cho phân muội mất mặt?” Tiết đại nương nói, chính là chỉ Lâu đại nương.

Hình Vũ vội vàng lung lay tay của nàng, đầu cũng lắc qua lắc lại.

Đại nương là người rất tốt, sẽ không làm cho người ta mất mặt, ta rất mến đại nương.

Tiết đại nương biết rõ tiểu tử kia tâm tư đơn thuần, trong nội tâm đang nghĩ cái gì, trong mắt biểu hiện ra cái gì, đoán ra ý nghĩ của hắn, cười nhẹ, thực sự tránh không được lại thở dài một hơi.

“Người là đứa trẻ chân chất đáng yêu, nếu có thể nói chuyện hắn là tốt biết mấy. Cũng may mắn cho người là cha người đau người, không có cam lòng đẩy người đi, không giống đại nương ta khi còn bé nhà nghèo, bị bán vào đàn hát trong thanh lâu, tới bây giờ cũng chưa có nơi nương tựa. Ai, phân muội lại tốt mạng, được gả cho người trong sạch, lại có đứa con hiếu thuận.....” Nàng vừa nói vừa chấm nước mắt.

Đừng khóc. Hình Vũ tiếp tục dao động tay đại nương muốn an ủi nàng, bất quá nghe được đối phương nói cha đau hắn, đáy lòng cũng mừng thầm, trong tâm lại có dòng chảy ấm áp.

Tiết đại nương lại nói: “.....Ta năm xưa lúc còn trẻ lại lãng phí tuổi xuân, tuy trung niên cũng còn chút hương phấn nhưng thực sự tuổi già là sắc suy, ngay cả nông hộ tầm thường đều gả không được..... Hôm nay ta nghe nói Thái Bình cô nương ở An Khang lâu a.....”

Hình Vũ khẽ giật mình, bởi vì An Khang lâu là thanh lâu, Thái Bình chính là cô nương Hình Bất Quy mỗi lần chuyển hàng trở về sẽ đi tìm, Hình Vũ vụng trộm nhìn qua nàng, thanh tú bình thường, vị phong trần cũng không bằng các cô nương còn lại trong lâu, cái này có thể chính là nguyên nhân Hình Bất Quy mới tìm nàng.

Tiết đại nương nói tiếp: “.... Bị một đại phú gia trong thành coi trọng, muốn rước về làm tiểu thiếp. Thái Bình vụng trộm đã nói với ta, nàng thích cha người, đáng tiếc cha người công việc bất định, khả năng vong mạng lại không biết khi nào xảy ra....”

Hình vũ đỏ bừng lên mặt, tức giận. *Cha công phu cao cường, không có ai là địch thủ của hắn, không có khả năng vong mạng!*

Tiết đại nương cũng không chú ý tới Hình Vũ đang tức giận, còn nói: “Thái Bình không dám khuyên cha người từ bỏ công việc, cha người cũng không có ý này..... Ai..... Nàng nói với ta để ta nói với cha người, ngày mai, tất cả quá khứ cũng sẽ qua đi, để cha người đi tìm người khác thân mật....”

Án. Hình Vũ rủ mi.

Tất cả mọi người không ai biết cha thật là tốt, cha nếu hảo hảo tu chỉnh, nhất định là người rất anh tuấn, còn có, cha luyện đao sắc bén khiếp người, uy phong không ai so đo. Hừ, làm Tiêu sư có cái gì không tốt? Tuy không thường ở nhà, chính là mỗi lần trở về, đều đặc biệt quan tâm thân thể hắn, cha là kẻ có tâm ngoài lạnh trong nóng a.

Cho nên, chỉ có hắn hiểu Hình Bất Quy, người khác không hiểu, mà cũng không đến đoạt cha, hắn đã nghĩ hai cha con sẽ vĩnh viễn sống tại này tiểu viện nhỏ này, không cần có ngoại nhân phải đến nói ra nói vào.

Ích kỷ? Hình Vũ lại tự hỏi, chính là, hắn như vậy đích thị là ích kỷ, nếu như cha tương lai thay đổi chủ ý, thật muốn lấy vợ, như vậy, hắn sẽ ngoan ngoãn gọi nữ nhân khác là nương, chỉ cần nàng có thể làm cho

mình đi theo cha suốt đời.

Rất nhiều việc vụng trộm giấu kín trong lòng, dù thế nào hẳn cũng là kẻ câm, sẽ không ai biết hẳn chôn trong lòng bí mật nhỏ nhỏ này. (Đồng Huyền: em đâu có câm!)

Thọ yển, Hình Bất Quy cùng một tiêu sư ngồi phía trên cùng một chỗ, mọi người ngà ngà say lại đem chuyện gian hồ ra trò chuyện, có người nói, bốn năm trước tại Tử La sơn, Hoàn Đan môn có đồn tiếng xấu, bị “vô lâm minh” hiệu triệu nhân lực đến san bằng, lúc ấy được nhân Hoàn Đan môn vừa luyện được là *My Cổ*, *Dược Thú* cùng *Chậm Độc* đều đào tẩu, lúc sau *My Cổ* không ngờ xuất thế, như thế nào lại tại Tử La sơn ẩn hiện.

Hình Bất Quy nghe đến đó, nhin không được hồi tưởng lại bốn năm trước tại Tử La sơn gặp được Hình Vũ, Hình Vũ vận khí tốt, thoát khỏi được việc giết chóc, cũng không biết *My Cổ*, *Dược Thú* cùng *Chậm Độc* là như thế nào thoát được, chẳng lẽ tai họa thật có thể sống ngàn năm?

“Mấy tháng trước không phải nghe nói “vô lâm minh” tân nhậm minh chủ Yến Tàn Phong suất lĩnh các đại môn phái lên núi áp chế, muốn bắt lại *My Cổ*, cuối cùng lại sát vũ mà về?” có người hỏi.

“Yến Tàn Phong kiểm thuật t

uyệt diệu, lại trúng tiện chiêu của Hoàn Đan môn, chưa lên được núi đã bị giam lại, mấy người tài ba trong các đại môn phái cũng đã bó tay chịu trời, tựa hồ như là trúng độc, sau đó tuy được phóng thích, cũng không dám nói thêm chuyện này, thực là kỳ quái.” có người đáp.

“Chẳng lẽ chỉ dựa vào năng lực *My Cổ* có thể chống lại cả vô lâm?”

“Hoàn Đan môn vốn dụng độc, cho dù võ công có cao đến đâu, nếu trúng loại độc vô sắc vô thái đó, còn không ngoan ngoãn bó tay chịu trời? Yến Tàn Phong trốn được, đại thể đã mất, Yến Tàn Phong từ bỏ chức vị minh chủ vô lâm, trở lại là Yến Tàn Phong, *My Cổ* từ đó cũng tiêu âm biệt tích.....” (Đồng Huyền: Nếu ta không nhầm thì đây là couple trong *Thiên hạ tuyệt chi My Cổ* á ~~~ theo văn án thì có vẻ là thế...)

“Thật sự là kỳ quái a..... Truyền thuyết *My Cổ* mỹ sắc khuynh thành, dụng mê hoặc quân vương mà được sinh, lại không thấy hẳn xuất hiện ở đế đô, hoặc là biên cương nước khác, hay trong nội cung của nước nào, chẳng lẽ là chết?”

“Người ta nói hồng nhan họa thủy, như vậy đúng là yêu nghiệt xuất thế, vong quốc loạn thế như vậy sẽ đến, chết cũng tốt.”

“Bất quá, một *My Cổ* lợi hại như vậy, người gọi là *Chậm Độc*, chẳng phải càng thêm đáng sợ?” một tiêu sư thấp giọng phóng tới hỏi.

Tất cả mọi người cùng lúc hít vào một hơi, nâng lên một bát rượu, sau lưng lông tơ dựng lên, giống như

quỷ ma đang rình bên cạnh.

Đúng vậy, truyền thuyết Châm điếu Xích Mực lục vũ (là lông màu lục??? độc đáo!), khi tắm có thể lan độc vào nước, độc tính kịch liệt có thể làm cho người trong nháy mắt vỡ đầu mà chết, đáng sợ nhất chính là vũ mao của nó, đem vũ mao nhẹ lướt qua rượu tiếp xúc hóa thành rượu độc, uống phải liền mất mạng, độc điếu như vậy mệnh danh, có thể cùng kẻ xuất hiện trên nhân gian này đồng dạng, gặp người giết người, gặp quỷ thí quỷ.

“Cái này bốn năm nay chưa từng nghe nói có động tĩnh gì, nói không chừng cũng đã chết, nếu không, My Cổ không lâu xuất hiện ở Tử La sơn, Châm Độc nghe được tin tức, hẳn là cũng sẽ trở về.....” Có người suy đoán.

“Còn nghe là.....” có một vị tay gõ cách cách xuống mặt bàn nói: “Bốn năm trước Thục trung Huyền Dao môn chủ Cao Xuân Minh bị Châm Độc hạ độc, thiếu chút nữa võ công mất hết, cho nên lúc ấy “vô lâm minh” tấn công Hoàn Đan môn, là do Huyền Dao môn nhị đệ tử Lam Mẫn thay mặt, Lam Mẫn cũng thiếu chút nữa chết ở trên Tử La sơn.....”

Nghe được danh tự quen thuộc, Hình Bất Quy đang cầm cùi cùi đầu ống rượu cũng ngẩn lên.

“Châm Độc đã từng đến Huyền Dao môn ám hại môn chủ?” Đây là câu nói đầu tiên của Hình Bất Quy khi tham gia tiệc rượu tối nay, trong lời nói ẩn ẩn ngậm tức giận.

Những tiêu sư khác thấy hắn mở miệng cũng kinh ngạc, bởi vì trong tiêu cục Hình Bất Quy gần đây càng ít nói, hôm nay mở miệng nói, thực bất bình thường.

Hình Bất Quy nhìn mấy kẻ ngồi cùng bàn đều trợn mắt há hốc mồm, đợi trong chốc lát, lại hỏi: “Bốn năm trước Lam Mẫn thống lĩnh đệ tử Huyền Dao môn tấn công Tử La sơn, là vì môn chủ trúng độc?”

Lúc này giọng đã không kiên nhẫn, nhú sâu mày lại, đôi mắt ngà ngà say có chút mờ lung, đã có chút dữ tợn.

Mấy kẻ ở đây bắt gặp phải khí thế của hắn giật mình, ấp úng đáp: “Ta.... ta... ta, ta có thân thích từ Thục trung đến, cùng Huyền Dao môn có chút giao tình..... Nghe nói, đều là nghe nói.....”

“Châm Độc a.....” Hình Bất Quy lung lay cái chén đã hết rượu, trầm mặc. (là nghĩa tử nhà anh đó ~~~)

Kẻ kia đựng phải sát khí nặng nề, chuyển chủ đề nói: “Đúng rồi, ta nghe thân thích còn nói, nghĩa nữ của Huyền Dao môn chủ cùng nhị đệ tử Lam Mẫn đã định hôn, ngày đại hôn cũng rất gần, sẽ tổ chức tiệc linh đình, mời người trong võ lâm đến tham dự, thân thích ta cũng gọi ta đi xem cái nào nhiệt đó”

Vừa dứt lời, chén rượu trong tay Hình Bất Quy cầm không vững, rớt xuống dưới mặt đất, giấy vải của hắn đều bị ướt, kẻ kia tay lập tức che miệng, mọi người hai mắt nhìn nhau, mỗi người đều hai mắt nhìn nhau.

Đêm nay Hình Bất Quy có phần không bình thường a, những kẻ thông minh đều đoán được, Huyền Dao môn là nguyên nhân hấn thất thổ như vậy, vì vậy đối với kẻ kia nháy mắt, muốn hấn dừng có lại nói tiếp, người nọ hiểu ý, giả vờ mình có việc mà lui đi.

Hình Bất Quy ngưng trọng một hồi lâu, thở dài một hơi, đứng dậy, cũng không cùng Lâu Chiêu Dương chào hỏi, cước bộ say lao đảo rời khỏi tiêu cục, sắc trời đã muộn, phố dài đêm thu thưa thớt không người, so với trong tiêu cục đại tiệc linh đình, ra ngoài thực cô đơn.

Đi trên còn đường dài lát đá xanh, âm thanh lộp độp, tiếng vọng trầm trầm như mưa rơi đánh trúng đồ chơi lúc lắc, có vẻ tâm tình hấn lúc này thật thê lương, vòng qua khách điểm gần đó, bên trong có bán rượu, hấn mua hai vò lớn rồi trở lại sân nhà mình.

Hình Vũ không ngủ là đang chờ hấn, thấy hấn mùi rượu bốn phía, xem ra rượu đã uống đến không ít, lại thấy hai đại vò rượu hấn mang trở về, cau mày khó hiểu, bộ dáng có tâm sự, cũng không tỏ vẻ gì, giúp hấn thoát khỏi ngoại bào, treo lên, còn vào bếp tìm lạc rang cho hấn nhắm rượu.

Hình Bất Quy cầm cái chén lớn, rót một chén liền cạn hết một, rượu vào tâm thức càng say, mắt hấn say lơ lơ mông lung, phát hiện Hình Vũ bên cạnh cũng nhìn hấn, cặp mắt kia dưới ánh nến phản chiếu hỏa quang như tinh tú, khi thì lại như đom đóm chớp sáng nhấp nháy lung linh.

“Kỳ quái..... Vũ nhi..... Người đến đây bốn năm đi.....” Hình Bất Quy hí đôi mắt hồng hồng, cao thấp kiểm tra nghĩa tử: “.....Như thế nào..... cũng không có cao lên.....”

Hấn lại nhìn nhìn, nghĩa tử hấn lúc gặp đến nay vẫn đồng dạng, chỉ như thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, thân hình có da thịt chút ít, tăng thêm phong tình đáng yêu, nhưng cái đầu vẫn không cao, rất không bình thường.

“..... Bởi vì đi theo ta..... thực gian khổ?” Hấn thấp giọng hỏi.

Hình Vũ nhanh chóng lắc đầu, chỉ sợ đối phương hiểu lầm.

Không phải, không phải, cha, ta đi theo cha, chưa từng nếm qua khổ, cũng chưa từng bị lạnh, chỉ là bởi vì thể chất đặc dị, độc tính đè nén nên không thể cao, mới duy trì hình hài như thế này.

Hình Bất Quy thấy hấn bộ dáng sốt ruột muốn giải thích, thật thú vị, vì vậy sờ sờ mặt hấn, có chút thịt, hấn không phải là chưa ăn no.

(Tàn: Ảnh nghĩ gì vậy cà...? sao lại sờ mặt thấy có thịt là nghĩ là ăn no...)

Đặt vò rượu xuống, Hình Bất Quy còn nói: “ Vũ nhi, ta biết người..... từng sống trong Hoàn Đan môn.....”

Hình Vũ giật mình, trải qua bốn năm, Hoàn Đan môn ba chữ kia bên tai hần lại được nghe, thậm chí có chút ít lạ lẫm, bất quá, phụ thân đã hỏi, hần vẫn gật đầu.

“..... Người gặp qua Chậm Độc?” Lúc hỏi đến đây thì mùi rượu nồng đặc hơn, âm điệu lại trở dậy nghiêm khắc.

Hình Vũ chấn động thật mạnh, Chậm Độc hai chữ như là hai quả trường châm, cứ như vậy, không có báo động tiến cắm vào ngực hần, làm cho sắc mặt hần đều trắng bệch không còn chút máu.

Chậm Độc, thế gian cực kỳ độc, Hình Vũ từng nghe sư phụ ở Hoàn Đan môn nói như vậy, dùng bản thân tự nuôi dưỡng kịch độc, nâng thủ hạ thủ có thể chỉ dẫn thế nhân đến hoàng tuyền, nhưng một cái giá lớn là, từ ấy về sau cô độc, không thể cùng người quá mức thân cận.

Phụ thân vì sao hỏi?

“Ân sư của ta bốn năm trước nghe nói bị Chậm Độc làm hại..... Người nói..... Trước đêm Hoàn Đan môn bị san bằng..... Chậm Độc thật sự đến Thục quốc hại người?” nói xong hai câu, biểu hiện Hình Bất Quy trở nên hung tàn, chăm chăm vào Hình Vũ.

Lắc đầu, mãnh liệt lắc đầu, không phải, Chậm Độc luôn luôn còn chưa phải là Chậm Độc, làm sao có thể hại người?

“..... Không phải *Chậm Độc* làm hại?” Hình Bất Quy gặp Hình Vũ một bộ dáng ủy khuất, nghĩ là chính mình biểu tình tức giận lại làm hần giật mình, tự giác thu khí, bình ổn ngũ khí mà hỏi.

Không đúng không đúng, thật không phải! Đầu Hình Vũ hiện giờ đồng dạng như cái trống bỏi, lắc qua lắc lại liên tục.

“Người có thể bảo chứng?” Hình Bất Quy lại hỏi.

Ta có thể bảo chứng! Hình Vũ lúc này gật đầu mạnh mẽ, cảm thấy lực lần thứ nhất không đủ, lại dùng lực mạnh hơn ba bốn lần mà gật.

Hình Bất Quy thấy hần vì gật đầu mạnh quá đến nỗi khí lực đều ngưng trệ, khuôn mặt nhỏ nhắn đều trở nên đỏ ửng, có vẻ chính là chân tình, đành phải cười khổ.

“ Trong Hoàn Đan môn Đầy đủ tà ác..... Như thế nào nuôi ra Vũ nhi người lại là bán ngọc tử..... *Chậm Độc* có một độc danh..... Luôn tàn hại nhiều người..... Năm đó người tuổi còn nhỏ..... Làm sao thể thấy.....”

Không phải như thế, phụ thân, Rượu độc hần, ta.....

Hình Vũ có rất nhiều lời trong đầu muốn cùng hấn giải thích, chính là, lời nói đến cổ họng rồi lại bức không được, hấn gấp đến độ nước mắt cơ hồ muốn chảy ra.

Hình Bất Quy không có chú ý tới loại tâm trạng bất đắc dĩ của nghĩa tử, chỉ là trong nội tâm buồn bực lại hạ xuống, nhìn cái vọ rượu đầu đã bị hấn uống đến tám phần, hấn nâng bình ngửa đầu rót, rượu như suối chảy vào miệng, không kịp nuốt vào cổ liền chảy uống hai bên, ướt hết quần áo, chỉ một thoáng tràn đầy thuần lao chi vị.

Cha tựa hồ tâm tình không tốt. Hình Vũ trong nội tâm nghĩ.

Mùi rượu xông lên, cả đầu óc chìm trong mộng lung, Hình Bất Quy mãnh liệt hướng đầu lên bàn mà gục xuống, Hình Vũ lo lắng hấn uống quá nhiều, tổn hại đến thân thể, đến gần lay hấn.

Cha, cha, uống rượu say rồi, lên giường đi ngủ đi.

Hình Bất Quy còn không có say đến tận cùng, chỉ là buồn mới hận cũ trong tối nay dâng lên, làm hấn thất thố. Cảm giác được vội vàng của Hình Vũ, hấn một tay vịn mép bàn lại ngẩng đầu lên, một cổ mùi hương thoang thoang xuyên qua mùi rượu dày đặc, tập đoàn khứu giác của hấn.

Mùi thơm quen thuộc bốn năm nay đều nghe được, không giống với bốn năm trước hấn nghe thấy được liền choáng váng đầu, lần này không hề xuất hiện tình trạng mê muội, cũng không biết là hấn đã thấy riết thành quen, hay là độc tính của mùi thơm trong bốn năm đã phai nhạt...

Chưa từng nghe Tiết đại nương phàn nàn qua cái mùi thơm này, nàng dạy Hình Vũ gảy tỳ bà đều ở trong sân rộng, dù cho nghe thấy được mùi thơm lạ lùng cũng cực kì nhạt nhòa, so với trên người nàng nhiều năm mang theo túi hương mùi hoa quế sẽ còn nhạt nhòa hơn, nói nam nữ khác nhau, Hình Vũ lại như thế nào cùng đại nương rất quen, cũng sẽ không giống hiện tại cùng cha dựa vào thế này.

Hòa với mùi rượu, mùi vị kia có loại thanh nghiệm nói không nên lời.

“Vũ nhi..... Đêm nay..... Người dùng tỳ bà bồi cha uống rượu.....” hấn nói.

Hình Vũ nghe lời liền ôm lấy tỳ bà, cách xa hình bất quy một chút chút, tay đưa lên đàn bắt đầu gảy, vang vang âm âm, như ngọc trai rơi vào thềm cẩm thạch, trong trẻo như tiếng hoàng kim rơi lên bàn ngọc.

(Tàn: chém)

Mảnh sân u tĩnh ở cuối ngõ, cũng không làm người khác khó chịu, Hình Vũ yên tâm nâng dây cung, tiếng đàn như ngọc rơi của hấn trên không trung quay cuồng, âm thanh lạnh lạnh réo rắt, âm điệu mạnh mẽ, như thủy lộ xuân sang đầy tấn băng nhẹ nhàng trôi trên mặt nước.

“Hào!” Hình Bất Quy gõ nhịp, lại xúc bình rượu còn lại, đến chén cũng không dùng, ngửa miệng rót vào.

Hình Vũ trộm nhìn, phụ thân tuy có chút ít tâm trạng, im lặng nhưng cũng không mất đi vẻ hào phóng, sắc mặt thoảng biến hồng hồng, hần cúi đầu xuống, tiếng đàn hỗn loạn nâng lên, như gió càng ngày càng dữ dội, trong một lúc đã trở nên vang vọng.

Phụ thân nghe, khúc nhạc này ngân lên, nhẹ nhàng tinh tế, nhưng chứa chất tương tư, ẩn tình khó nói, phụ thân có thể hiểu?

Hình Bất Quy nghe nhạc khúc, rõ ràng trong mắt phản phát u sầu, nỗi cô đơn trong lòng cũng bị trêu chọc, hần mơ màng nhớ tới chuyện trước kia, lúc là thiếu niên đã từng chân thành yêu thương một thiếu nữ.

Buông vò rượu, lấy tay như muốn đẩy vắng suy nghĩ đi, muốn quên đi mà càng cố quên thì hình ảnh thiếu nữ ấy lại càng khắc sâu hơn trong trí nhớ.

“..... Nhân muội..... Nhân muội.....” gần như say bí tỉ đi đã nằm sấp nằm trên bàn, Hình Bất Quy thở dài, ngữ điệu lại mang ghen ngào: “Người thực..... phải gả cho Nhị sư đệ?”

Dây đàn đứt. Hình Vũ ngạc nhiên.

Lần đầu tiên theo nghĩa phụ lại nghe thấy danh tự đó, *nhân muội, nhân muội, nhân muội là gì của hần?*, cha luôn lạnh lùng như đao thương sắc bén, chưa từng thấy hần vì ai mà ảm đảm, nhưng bây giờ là vì sao.....

Mảnh sân nhỏ duy trì yên tĩnh, kẻ say nằm trên bàn, người đàn lại bởi vì đàn đã đứt mất dây mà ngừng lại, không thể đem khúc cuối tấu lên.

Hình Vũ si ngốc nhìn qua Hình Bất Quy, đem hai chữ *Nhân muội* này một mực nhớ sâu, nàng kia làm cho nghĩa phụ bi thương như thế, liên lụy hần trong lòng cũng như bị đao cắt nát, hần còn tưởng phụ thân đều lãnh đạm với những nữ nhân khác, cho nên mới không thành thân, nhưng bây giờ hần minh bạch.

Phụ thân trong lòng luôn có một người, dù đã bảy năm qua rồi cũng chưa có lúc nào quên, luôn luôn nhớ kĩ, hôm nay lại nghe nàng sắp gả đi, mới cảm thấy tổn thương trong lòng, Hình Vũ ý thức được điểm này, hương vị chua xót ghen ngào ở cổ họng.

Một hồi im lặng cũng giật mình, buông tỳ bà, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Hình Bất Quy.

Phụ thân, Phụ thân, đừng thương tâm, ta sẽ bầu bạn với người cả đời.

Hình Bất Quy ngẩng đầu, bắt gặp tấm lòng chân thành của nghĩa tử, liền cầm chén rượu đưa lên trước mặt, lấy rượu rót đầy, nói: “Phụ tử hai ta cùng uống”

Hình Vũ khoát tay, hấn sẽ không uống rượu.

“..... Đây là thiên nhai lưu lạc..... Người nên uống một chén” Hình Bất Quy thái độ cứng rắn đứng dậy.

Hình Vũ nở nụ cười, đột nhiên nghĩ, cho dù phụ thân trong đầu nghĩ đến người khác, chính là hôm nay có thể tại cùng một chỗ uống chén rượu, chỉ có đứa con là mình.

Hảo, cho dù rượu khó có thể nuốt xuống, có thể vì cái này, hấn cũng muốn uống thật nhiều.

Tiếp chén rượu, muốn học vẽ phóng khoáng của Hình Bất Quy nên ngửa đầu uống cạn, bất quá, hấn là người cẩn thận nên cũng đã đưa lưỡi ra nếm trước.

Ách, thật cay! Thật là khó uống! Cha, ta không hiểu người vì cái gì mà thích uống thứ này.

Trộm nhìn xem Hình Bất Quy, đối phương chăm chăm nhìn hấn, chú ý nhất cử nhất động của hấn, làm hại Hình Vũ cũng phải nghiêm túc, vội nuốt xuống.

Cay chết! Rượu qua miệng quả thực như hỏa nòng cháy, chính là phụ thân nhìn xem, hấn cũng hảo chịu đựng, nuốt vào.

Không thể tưởng tượng nổi chuyện đã xảy ra, từ bụng đến cổ họng đều muốn nổi dậy, đúng lúc này, Hình Bất Quy thấy chén hấn đã cạn, lại lôi cái bình ra rót vào.

”Uống đi. Con của Hình Bất Quy ta sẽ không thể không uống rượu..... Không thể nào nói nổi.....”

(Đông Huyền: chê em hả *đạp đạp*)

Phụ thân như thế đều muốn ta uống sạch!

Trong lòng nổi lên một cỗ chí khí, Hình Vũ cau mày nhắm nghiền mắt, về cái mũi rồi lại là một ngụm uống cạn, rượu này cứ như muốn làm hấn hôn mê, đầu gối không vững, thân thể nghiêng một cái gục tại trên người cha hấn.

Hắc hắc, thật thoải mái.....

Say. Hình Vũ lần đầu hưởng thụ cảm giác say, khó trách có người nói, một khi say rồi liền kẻ có địa vị cao bây giờ cũng chỉ là ngang hàng

Con muốn! Hình Vũ chỉ chỉ vào cái chén trên bàn, hấn vừa uống rượu vừa oa tại lồng ngực to lớn của cha

hắn, thật thoải mái.

Hình Bất Quy lần đầu tiên bắt Hình Vũ uống rượu, thấy dáng điệu hắn thơ ngây xinh đẹp đến động lòng người, cũng không ngại, cho hắn rót một chén, mình thì dùng vò rượu uống, ý định uống xong rồi say ngủ, ưu sầu phiền lòng chuyện gì trong lòng đều ném đi hết.

“Vui vẻ thì muốn tận hưởng hoan lạc..... Sầu bi thì..... uống sẽ càng thống khoái.....” Hình Bất Quy lớn giọng nói, mùi rượu xông cả lên trên người Hình Vũ.

Cha nói đều có lý. Hình vũ say đến không có thể hỏi, nhưng vẫn là trong lòng nghĩ vậy.

Rượu, luôn có thể làm cho người thả lỏng những cố kỵ, Hình Bất Quy ngày thường cũng không đối Hình Vũ kẻ vai sát cánh, hiện giờ người đã ở trong ngực, thoải mái ôm thân thể ấm áp mềm mại, hắn ôm người rất tự nhiên, ngoại trừ mùi rượu nồng nặc, cúi cúi đầu xuống mùi hương quen thuộc xông vào mũi.

”Trên người của người..... Luôn thơm như vậy.....” Hình Bất Quy lẩm bẩm nói, tay xoa gò má Hình Vũ, đến tai, thậm chí rời bỏ cả vẻ mặt lãnh đạm thường ngày.

Hình Vũ khuôn mặt bị rượu tạo nên một mảng ửng hồng, Hình Bất Quy nâng cằm hắn lên nhìn, đôi mi của nghĩa tử thật dày, con ngươi long lanh như nước ần ần hiện hiện, đồng dạng mang một ít hồng trần nhân thế, cánh môi mọng đỏ tươi đẹp, phong tình lại có một chút liêu nhân.

Hình Bất Quy cũng không biết hắn bị làm sao, lại có chút xúc động cúi đầu xuống, ngẩng nhìn khuôn mặt cùng bờ môi của Hình Vũ, hình ảnh Hình Vũ trần truồng mấy năm trước lại hiện về, lúc đó có hơi gầy yếu, nhưng thân hình lại non nớt xinh đẹp, mỗi lần chạm vào lại phiêu khởi lên xúc cảm, giống như cảm nhận trong bàn tay lúc này.

Hắn say, nhưng lý trí chưa tàn, trong lúc đó lại đem Hình Vũ đẩy ra một cách thô lỗ.

Cha? Bả vai Hình Vũ bị đẩy đến đau, ngã ngồi đến trên mặt đất, lập tức tỉnh rượu một nửa, không hiểu mình làm sai cái gì, lại phát hiện hình bất quy thở phì phò, hai mắt đỏ hồng theo dõi hắn.

(Đông Huyền: v~ các anh... uống đến thế mà còn tỉnh được nữa....)

Hình Bất Quy biết mình say rượu nổi lên xúc động, có lẽ là chính mình quá mức tịch mịch, nếu không, như thế nào hội rượu vào say lại muốn cùng nghĩa tử của mình loạn tính?

Không, tuyệt không cho phép chính mình phóng túng dục vọng.

Hắn xoay mình đứng lên, động tác mạnh mẽ, vừa mới uống xong gần hai vò rượu nên trong nháy mắt rượu xông lên làm hắn choáng váng cúi người vịn cái bàn, đứng vững, chờ men say tiêu đi.

Cha? Hình Vũ mở to đôi mắt đầy vô tội, hần như trước hỗn độn lại đã nhận ra cái gì.

“Người trước tiên nghỉ ngơi một chút..... Ta, hai canh giờ sẽ trở lại.....”

Không dám nhìn hần nữa, Hình Bất Quy lão đảo hướng bên ngoài đi, hần đêm nay uống rượu quá nhiều, bước ra hai bước nhất định phải vịn vào tường, chờ trong đầu choáng váng tạm tán, mới có thể đi ra bên ngoài.

Hình Vũ biết rõ chỗ Hình Bất Quy muốn đến, cha là muốn đi tìm Thái Bình cô nương.

Không được, cha, Thái Bình cô nương nàng đã không còn tiếp khách.

Hần muốn hô, lại hô không được, thủ cước đều mềm nhũn, nhưng vẫn là cố gắng chống cái ghế đứng lên, muốn đuổi theo ra ngoài, rồi lại do động quá nhanh, còn có rượu say làm hần đều đã quên mình có một bệnh cũ, chính là, cùng với thổ địa đầu vật.

Bịch!

Nghe tiếng ngã, Hình Bất Quy cho dù say, nhĩ lực so với người bình thường vẫn cảm hơn, chợt nghe sau lưng một đoàn ngã mạnh, không cần nhìn cũng biết là chuyện gì xảy ra, đoán Hình Vũ ngã, hần vội vàng quay đầu lại, quả nhiên gặp Hình Vũ nằm sấp xuống đất, người còn run run, như thế nào đều không thể gượng đứng dậy.

Hình Bất Quy cũng đã quên chính mình vốn định đi đâu, lo lắng ôm lấy Hình Vũ, hỏi: “Người tại sao lại..... Ai.....”

Do choáng váng đầu, cộng thêm say rượu, Hình Vũ cái gì cũng sẽ không suy nghĩ, chỉ biết là phụ thân lại như vậy ôm mình, thật là cao hứng, như vậy, làm hần ngã xuống mấy lần đều nguyện ý.

Thấy nghĩa tử hai mắt ngây ngốc đĩnh chỉ, rồi lại ngây ngốc cười, Hình Bất Quy thật đúng là lo lắng, chậm rãi bình ổn bước chân muốn ôm hần trở về phòng cho hần nằm trên giường nghỉ tạm, qua khỏi cửa phòng thì Hình Vũ đột nhiên giãy dụa không cho ôm nữa, Hình Bất Quy đành phải buông hần xuống.

Hình Vũ chậm chân xuống đất, nhưng lại đóng chặt cửa phòng, xoay người, con người hồng hồng giận dữ trừng mắt Hình Bất Quy.

“Vũ nhi?” Hình Bất Quy sợ hần ngã như vậy đã bị thương ở đâu.

Hình Vũ đột nhiên tiến lên đẩy Hình Bất Quy, lực đạo mặc dù không lớn, nhưng lại bất ngờ không kịp chuẩn bị, Hình Bất Quy bị hần đẩy ngã xuống giường, thân thể mềm mại ầm ập lập tức chụp lên.

Không thể đi! Cha, đêm nay người không thể đến An Khang lâu tìm Thái Bình cô nương.

Ta, ta cũng có thể.....

.....

HẾT CHƯƠNG 4

6. Chương 5: Vu Sơn Mây Mưa Mộng Không Ngừng

Có người mượn rượu giải sầu thế nhưng sầu càng sâu, Hình Vũ uống rượu vào, lại có chút phiêu nhiên, lớn gan, thiên hạ trong tay lúc này rất có cảm giác, cho nên bình thường hắn luôn bình thản không màng cái gì là danh lợi, bây giờ đối phụ thân làm ra cử chỉ không nên có.

Không cho phép người đi!

Hình Bất Quy kinh ngạc nằm ở trên giường, gặp phải động tác quá mạnh vừa rồi, đầu hắn lại một mảng choáng váng, mắt còn hoa lên chưa có bình ổn lại để nghỉ, thân thể mềm nhũn của Hình Vũ đã áp bên trên, đôi mắt hồng hồng có tia vui mừng.

Hình Vũ từ nhỏ trụ tại Hoàn Đan môn, Hoàn Đan môn lại luyện chế đan dược, tu luyện là việc chính, cho nên đối với việc trên giường cũng không lạ lắm.

(Đông Huyền: khụ, chả ăn nhập gì cả...)

(Tần: ừ....*giơ tay tán thành*.)

Hoàn Đan môn chủ đã từng luyện được một vị dược nhân tên là My cổ, muốn dùng hắn loan đảo phương chỉ lưu luyện, mê hoặc quân vương, đạt được mục đích gì đó... vì thế môn chủ đặc biệt mời tới một tú bà có kinh nghiệm phong phú để huấn luyện My cổ. Lúc ấy Hình Vũ nhàn rỗi không có việc gì, cùng cái tên khác là bách thảo Dược Nhân ngồi một bên xem, còn giễu cợt My cổ, rõ ràng một nam hài tử, càng muốn học tư thế cùng tu chính dung nhan khoe khoang phong tình, không mệt mỏi sao?

(Đông Huyền:.... 3 em thụ ngồi giễu nhau sao.... Lại còn “ngồi xem” nữa.....)

Hiện tại, Hình Vũ nửa say nửa tỉnh, cũng như thế khoe ra một chút phong tình, vội vàng muốn lấy lòng Hình Bất Quy.

Trên đời này, hần duy nhất chỉ muốn nhìn thấy một người vui vẻ.

Hình Bất Quy sững sờ, đang muốn mở miệng hỏi “Làm sao vậy” thì cánh môi nóng mềm đã chụp lên hần, kèm theo mùi rượu ẩm ướt nồng nồng.

Hình Bất Quy say rượu, phản ứng chậm mất nửa nhịp, nhất thời không phát hiện ra được cái gì, chờ phát giác Hình Vũ đang hôn mình, mùi hương nồng nàn quen thuộc, hòa cùng vị rượu, hần lại cảm thấy cái hôn thật say.

Là mộng a, một hồi mộng xuân.....

Đôi môi nho nhỏ mộng son sắt, tiếp mở miệng Hình Bất Quy mà trượt vào, chủ động cùng hần quấn lấy đầu lưỡi, chủ động mà ngượng ngùng, Hình Vũ từ từ nhắm lại hai mắt, ôm sát cổ đối phương, hai người thân thể kề sát một chỗ chỉ cách một mảng quần áo, cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng.

Phảng phất giống như đã bị đầu độc, Hình Bất Quy cũng thả lỏng hết lý trí, hần không quen ôn nhu lưu luyến, dùng sức của mình áp chế lên bờ môi của Hình Vũ, trong đầu một mảng hỗn loạn đã không có biện pháp tự đáp rằng kẻ trên người hần chính là nghĩa tử của hần, chỉ là mơ hồ nghĩ, hần say đắm đôi môi này, như là người trong đêm đông tịch mịch, thì lại được lửa hồng an ủi, vì vậy muốn ngừng mà không được.

Gần như tham lam, hần hung ác cắn ngược lại, hương vị đôi môi của đối phương vô cùng ngọt ngào, giống như viên bột nếp mềm co dãn, cảm giác cắn vào đều sẽ bị say đắm đến nghiện (Vậy thì phải so sánh với morphin chứ). Tăng thêm lực đạo thêm, rất nhanh cảm nhận được mùi huyết tinh mặn nồng, đôi môi kia giây dựa muốn rời đi, nhưng Hình Bất Quy không tha, mùi huyết tinh làm hần hưng phấn, vật bên dưới cũng theo đó biểu tình.

Hình Vũ trên người người nọ cuồng quýt thật vất vả mới rời đi, nhưng lại không phải là muốn thoát, mà là không ngừng khê dùng lưỡi di chuyển lên cằm Hình Bất Quy, còn có vết hầu, còn chưa đủ, thoát đi khỏi quần áo hần, hôn lên bụng, rồi đến cái nơi đang cố gắng gượng lên kia..

Thứ kia cứng rắn lại nóng bỏng như chìm ngập trong biển lửa, Hình Bất Quy nhắm mắt lại, tận hưởng di chuyển ôn nhu, thân thể một hồi nhẹ run run, như là cực hạn hưởng thụ trong nhân gian.

Ai, ai lại dễ dàng hần? Là ai biết rõ hần cần nhất cái gì lúc này? Hần biết rõ người nọ là cực kì thân cận bên mình, nhưng bây giờ lại gọi lên trong hần khoái cảm kích thích, cái gì cũng chẳng có thể nghĩ đến, đối phương như vậy một mực an ủi hần.

(Đông Huyền: tôi ghét nhất là đoạn này.... Việc an ủi vs việc H bị gán vs nhau, càng ngày càng kị từ “an ủi”...)

(Tàn: Ờ!...* lại giờ tay tán thành*...có gì đâu mà an ủi nhĩ...)

Hình Vũ nghe được phía trên truyền đến âm thanh thỏa mãn của Hình Bất Quy, lòng càng muốn thêm, hẳn không ngưng... ngưng ngừng nữa, chỉ là đụng chạm đến nơi kia của “nghĩa phụ”, lòng hẳn lại say mê, hẳn muốn cùng “nghĩa phụ” thân thiết hơn, không chỉ là cử chỉ thân thiết, lời nói quan tâm, mà còn muốn tiến thêm một bước, không gì là cái danh huynh đệ, phụ tử, mà còn muốn chính là tình yêu.....

Cho dù tình yêu này chỉ là đơn phương, cũng không sao, Hình Bất Quy đối với hẳn mà nói, là như trời cao tồn tại. Đúng, chính là trời cao, chỉ cần bỏ ra một ít quan tâm, xoa dịu tâm hồn hẳn, làm cho mầm cây bên trong hẳn hảo hảo sinh trưởng khỏe mạnh.

Hình Vũ cho tới bây giờ đều không có nguyện vọng gì quá lớn, cũng không cần phải có người hiểu hẳn, chính hẳn biết rõ vậy là được rồi.

Cảm giác được “nghĩa phụ” càng lúc càng hưng phấn, thứ trong miệng cũng ngày càng cường đại, hẳn vì vậy cũng chậm dần tốc độ cùng lực đạo, làm cho khoảng khắc này kéo dài thêm một chút, hẳn tự hỏi làm sao cho đối phương càng thỏa mãn.

Miệng ly khai, Hình Bất Quy có chút bất mãn, ép đầu hẳn xuống, muốn cho hẳn tiếp tục.

Hình Vũ lắc đầu, thoát khỏi chính mình quần áo, một lần nữa làm cho hai người xích lõa da thịt thân mật chạm nhau, Hình Bất Quy cảm giác được thân thể mềm mại, nhìn không được hai tay đặt sau lưng Hình Vũ lên xuống dao động.

Hình Vũ cũng thật thoải mái, được “nghĩa phụ” “trìu mến” như vậy, đau sủng cùng thỏa mãn, bất luận cái gì so ra đều kém hơn, hẳn cũng biết thân thể đôi phương cơ hồ muốn bộc phát, hai người hưng phấn cọ xát lẫn nhau, của hẳn vẫn còn nhỏ, “nghĩa phụ” thì lại thành thực, nhưng cả hai đều nóng rực không an phận, giống như gậy sắt bị nung đỏ, chính mình bị phỏng thì thấy đau.

Bản năng hoang dại bừng bừng phần chấn, Hình Bất Quy nâng lên thân thể yếu nhược của Hình Vũ đang ma sát chính mình.

Hình Vũ nâng lên nửa người trên, tư thế ngồi trên đùi Hình Bất Quy, nhìn thứ đang sôi sục giống như cự long ngẩng đầu, long khẩu chỗ kia có bạch dịch chảy ra, hẳn tự tay lấy bôi ở hậu đình bí huyết của mình, dùng đầu ngón tay khuếch trương.

Hình Bất Quy cũng không còn có khả năng biết Hình Vũ đang ngồi thượng ở chân hẳn đang làm cái gì, đôi mắt lác thú say lơ đãng, chỉ biết là trên người người này lại phóng ra động tác mập mờ mà dâm mỹ, hai mắt nhắm nghiền đầy nước long lanh, lệ nhân nhật chảy xuống từ khóe mắt, khuôn mặt đỏ hồng mà đẹp như một bức tranh, chảy xuống khóe miệng sưng tấy.

Thực đẹp! Hẳn nghĩ, trong ấn tượng, tựa hồ không có ý niệm đó với ai từng thân mật giao triền qua, hẳn lúc trước đi thanh lâu tìm mấy cô nương kia cũng chỉ là phát tiết dục vọng, không có suy nghĩ gì đặc biệt, trả tiền xong, kỳ thật chỉ là hương vị thỏa thuận, nhưng lúc này.....

Hắn không biết hiện tại trong lòng đang đầy thứ suy nghĩ gì, hắn cũng không muốn tra cứu, chỉ biết thân thể mình đã không kiên nhẫn, hắn cần kẻ trên người hắn.

Chính nghĩ như vậy, Hình Vũ đã nâng mình lên, cầm lấy cự vật đang ngấn cao đầu của Hình Bất Quy, gọn gàng đặt vào động khẩu, không chút do dự dùng chính mình nuốt khối lớn kia vào.

Đau nhức, Hình Vũ cắn răng thừa nhận, may mắn hắn uống rượu, chính rượu đã giảm xuống cảm quan của hắn thật nhiều, đối với đau đớn này chẳng có còn để ý, bất quá cái kia của Hình Bất Quy thực sự lớn mà còn thật cứng, nếu như không có khí lực cùng quyết tâm, thật đúng sẽ chẳng làm nổi.

Cho nên, thông thả, một tắc một tắc nhịp nhàng ra vào, cảm giác cái kia của Hình Bất Quy ma sát trong nội bích khó khăn mở ra, đích xác là đau nhức, nhưng chính hắn yêu thương kẻ đã đem cho hắn nỗi đau, hơn nữa, từ vị trí này có thể thấy được trầm mê khoái ý của Hình Bất Quy biểu hiện ra, càng khích lệ hắn tiếp tục trườn động.

Đi xuống tận cùng, Hình Vũ rung động thả ra một hơi, chờ tiêu tán đi bên trong thân thể cái đau như dao cắt.

Hình Bất Quy cũng biết mình đã đi đến tận cùng, nội bích vừa nhiệt vừa ẩm ướt bao vây lấy hắn làm hắn sinh ra cảm giác thoải mái cực kì, hắn bắt đầu ngồi dậy, dùng sức đảo động, không nghe được tiếng kêu mong muốn, chỉ là đối tượng thật tinh tế run rẩy, cũng không biết là vì động tác của hắn là vui vẻ hay thống khổ.

Không cách nào hỏi đối phương bởi vì phát không ra tiếng, cho nên không thể mượn tiếng nói để thể hiện xúc cảm, Hình Bất Quy theo bản năng của cơ thể bắt đầu dùng sức dao động, mỗi lần tiến vào, người nọ lại run lên, còn nắm chặt cánh tay hắn, để tránh bị đẩy ra.

Hình Bất Quy càng lúc càng hưng phấn, là thân nam nhân cường thế, hắn trời sinh bản năng cường đại, động như vậy để an ủi hắn thì không đủ để thỏa mãn hắn, vừa rồi đối tượng vùng về không lưu loát, không đủ để đáp ứng nhu cầu của hắn.

Ba một tiếng quay trở ngược lại ôm lấy Hình Vũ, tư thế đụng chạm thân mật, trong một khắc đối trên cao nhìn xuống, mà người phía dưới chính là Hình Vũ.

A, hảo chóng mặt. Hình Vũ trong đầu duy nhất ý nghĩ.

Hình Bất Quy chuyển khách thành chủ, nhếch môi cười, nắm lên hai chân Hình Vũ tách rộng ra, càng bạo lộ triệt để, vừa vặn thuận tiện cho Hình Bất Quy phóng lên trườn động.

Hình Bất Quy đương nhiên không có say đến phân biệt không rõ hắn là đang giao hoan với nam hay nữ, hắn dù chưa hưởng qua nam sắc, nhưng không thực sự chán ghét, giờ phút này cảm thấy Hình Vũ trong cơ thể bao bọc lấy hắn, so với nữ nhân càng thêm hứng thú, càng ma sát càng đem lại cảm giác thật nhiều, đối với Hình Bất Quy tương đương là một thể nghiệm lạ lẫm, hắn đã không thể chờ đợi được.

Quỳ gối trên giường dùng sức đảo nhập, nhập khắc sâu, địa phương miễn cảm đều được quét tới, mang lại vui thích chưa từng có, Hình Bất Quy căn bản dùng không được nữa, mỗi lúc dùng sức một lớn, người bên dưới bị xuyên xỏ đến đổi sắc, bích huyết cơ hồ không bắt được Hình Bất Quy, muốn thoát ly, Hình Bất Quy lại không cho hắn toại nguyện, lại bị hắn trào trở về, nương theo trườn động tiếp tục xâm nhập.

Hình Vũ ngược lại không nghĩ tới, hoan ái có thể như vậy kích thích nồng nhiệt, thân thể như sóng triều vỗ trên biển, mỗi một ngọn sóng đánh tới đều đem hắn đẩy lên bờ, chìm trong thủy triều lên xuống, hắn vô năng tự chủ bản thân theo ý của mình, hoàn toàn như nước chảy bèo trôi, hoàn toàn nương theo Hình Bất Quy.

Hình Bất Quy không biết, hắn mấy năm nay im lìm, đáng vẻ hào sảng, kỳ thật không hợp bản tính của hắn, tâm đã hủy đi, nếu nói là rượu nhạt kia khơi gợi nỗi đau, Hình Vũ hiển thân chính là giam cầm hắn, làm hắn mở rộng cõi lòng, cho nên mới muốn tuyệt đối tận tình tại trên người đối phương trao thân.

Hình Vũ bị hành hạ ở địa phương kia, lại bị hung ác trêu ghẹo làm hắn chết lặng, lý trí mất đi, cùng Hình Bất Quy làm loại động tác này mà không cảm thấy thẹn, chưa bao giờ chân bị kéo ra như thế, còn bị mãnh liệt đâm chọc, miệng thở dốc vô pháp hô hấp. Nhiều lần hắn thậm chí cảm thấy trước mắt hóa một màu đen, thần trí đều mất đi, đến kẻ khởi xướng cũng không có phát giác, chỉ chú tâm nhịp nhàng kịch liệt dao động cùng Hình Vũ.

Nếu mãi mãi, vĩnh viễn cứ được yêu thương như thế, dao động như thế, say hay tỉnh hắn cũng không màng.

Giao thoa, cảm giác chính là thống khổ cùng hoan lạc, đáng thương rằng hắn cũng không biết là nên cười hay nên khóc, không nói được, chỉ có thể dùng tay nắm lấy thân thể Hình Bất Quy, không thể biểu hiện rõ cảm thụ, trên cơ thể Hình Bất Quy loang lổ huyết tinh, nhưng y chỉ đắm chìm trong hoan lạc thống khoái, hiện tại, thân thể nhỏ bé bên dưới y chính là tất cả thuộc về y, để mặc cho bản năng của mình dao động cùng thiếu niên, y cắn lên cổ hắn, mút xuống bả vai, chà đạp lên hai điểm hồng hồng trên ngực, làm cho đối phương không ngừng giãy giụa, phát ra tiếng nước nở nghẹn ngào, đôi mắt cơ hồ thật giống quả hạch đào.

Có cái gì đó nóng nóng dán lên đôi mắt sưng đỏ, Hình Bất Quy chính là đang hôn lên đôi mắt ấy, đôi mắt ấy luôn là thế, như hà hồ long lanh tràn lan, so với ngày thường còn tràn đầy hơn, cho nên hắn muốn hôn, không có ý thương xót, chỉ là động tác hoàn toàn vô thức.

Đôi mắt trong veo như lệ thủy bị khi dễ đến thăm, bất quá chủ nhân nó lại không cách nào phát ra được tiếng rên rỉ mê mị, chỉ có thể biểu hiện tình cảm tràn đầy qua đôi mắt kia, mịt mờ muốn tỏ rõ, Hình Vũ là đang cao hứng, hắn cao hứng là vì đêm nay có thể làm Hình Bất Quy chìm trong mê trầm, hắn yêu ái cơ thể đầm mồ hôi đang ở trên hắn, cho dù sức nặng ép đến không thở nổi, vẫn rất tốt, còn có thể cảm nhận được đối phương, không quan tâm đến cái khác.

Hiện tại, quân và ngô là một.

(Đông Huyền: chính xác là “cha và ta là một”, nhưng mà ta thấy H cứ cha cha con con nghe rất xốn tai nhá ~ để “người và ta” thì hơi quái quái, đổi thành “quân”, cơ mà “quân và ta” nghe còn điên hơn, nên phang luôn “quân và ngô” cũng tương đương “ta và người” thôi, nhưng... ờ... nghe ngạo khí hơn.....)

Hình Vũ hận là không thể trao cho đối phương tất cả, hắn muốn trở thành thứ nồng nhiệt nhất, đem trong lòng Hình Bất Quy mở rộng.

Hoan ái suốt cả đêm, rồi cũng chính vì say rượu nên cũng ngủ say, trên chiếc giường nho nhỏ hé lộ ra thân ảnh hai người, nếu không phải Hình Bất Quy luôn luôn ôm Hình Vũ, hẳn nhất định đã rơi khỏi giường.

Hình Bất Quy khẽ mở mắt, trong lòng chấn động, hắn cùng "tiểu nghĩa tử" lỏa thể ôm ấp nhau, da thịt Hình Vũ có dấu vết xanh tím, dịch thể trên người cũng đã khô, Hình Vũ xem ra còn thảm hại hơn, đôi mắt thâm thành một quầng đen, trên môi trầy xước ẩn ẩn huyết tinh, cùng trên đùi những vết bầm tím.

Không cần đoán cũng biết hai người đêm qua đã xảy ra chuyện gì, huống chi Hình Bất Quy cũng không say đến nỗi không còn đi tri giác, dưới mặt đất hai cái vò rượu lăn tròn, nhắc hắn nhớ tối hôm qua có uống thật nhiều, trong phòng tràn đầy hương rượu cùng hương vị đêm qua, tất cả đều rõ mồn một trước mắt, không xóa đi được.

Hắn rốt cuộc là làm sao vậy, rõ ràng bỏ mặc mình đi khi dễ hài tử này??? Không! Nói hài tử cũng không thích hợp, Hình Vũ xem mặc dù non nớt, tuổi cũng đã hai mươi, như vậy, là tiểu gia hỏa này cố ý hấp dẫn mình?

Coi như là đối phương cố ý hấp dẫn, Hình Bất Quy cũng không phải là người dễ dàng phóng túng như vậy, có thể hắn không lừa được chính mình, đây dựa chỉ là một bắt đầu, về sau, Hình Vũ bị hắn bá đạo chà đạp, hắn một lần lại một lần phát tiết dục vọng, giống như như dù thế nào cũng không đủ.

Chính là, đối phương là "con", dù chỉ là nghĩ tử, hôm nay đã xảy ra cái tình hình nan kham này, hắn có chút bối rối.

Trong đầu hắn rối mù, không để ý Hình Vũ đã tỉnh, con mắt có khoảng sương mờ mờ che chắn, chìm trong mộng lung, một lát sau mới đỏ bừng cả khuôn mặt, sự tình phát sinh đêm qua lại trôi nổi trong đầu.

Hắn nhìn thẳng vào mắt "nghĩa phụ", lập tức lại rũ mi xuống, thật không tốt, nhẹ nhàng nhúc nhích xuống giường, lôi lấy quần áo mặc lên, lúc này cũng không dám liếc nhìn Hình Bất Quy, động tác cứng ngắc, biểu hiện tuyệt đối không tự nhiên.

Mặc quần áo xong, chậm rãi đi ra ngoài, dáng đi xiêu vẹo, lưng khom khom, giống như toàn thân cực kỳ đau nhức, cước bộ nặng nề, giống như đang bước xuống vực sâu, mỗi bước đi đều có chút muốn dừng lại, hít sâu thở mạnh, cẩn thận duy chuyển đến phía trước, so với nữ tử quần chân còn muốn lả lướt vô lực hơn.

(Đông Huyền: làm mình nghĩ đến cảnh em thụ cố tình đi chậm để anh chạy ra an ủi =))

Hình Bất Quy trên mặt cũng một mảng ửng đỏ, hồi tưởng tối hôm qua, chẳng lẽ thật sự là chính mình quá không biết tiết chế?

(Tàn: thì đấy....)

Không nhìn tới biểu tình của Hình Vũ, hắn mới không biết “nghĩa tử” nghĩ như thế nào. Nói hai người là say rượu loạn tính sao, mà nếu quả Hình Bất Quy hắn đối Hình Vũ không có ý nghĩa, Hình Vũ cho dù cố gắng dùng sắc dẫn dụ, cũng không có khả năng làm hắn mềm lòng.

Hoặc là, rượu thật là thứ đầu sỏ? Có thể hai người là phụ tử, thế nào cũng không hắn là.....

Hình Bất Quy lộn xộn tự hỏi, nghiêng mắt nhìn Hình Vũ đã trở lại, rõ ràng bước đi cũng không ổn, nhưng vẫn là cố gắng dẫn một thùng nước, đông tây dao động xuyên qua sân tiến về. Hình Bất Quy đối với hắn thương tiếc, lại khuân giúp hắn, xếp lại đệm chăn, phát giác chính mình như trước vẫn là trần truồng, đi ra ngoài chỉ sợ bị Tiết đại nương gặp được, tiến thoái lưỡng nan, mà Hình Vũ đã tiến vào phòng.

Hắn thở hồng hộc đem thùng nước đặt ở trước giường, vắn ước khăn nâng về phía trước, bán ngửa đầu, rồi lại không dám nhìn thẳng nghĩa phụ thân thể không mảnh vải, đem con người như thu thủy tà tà phiêu hướng một bên.

Phụ thân, ta giúp người lau người.

Hình Bất Quy cũng không biết nên nói với hắn cái gì, tiếp nhận khăn, áp ứng nói: “Ta..... Ta tự mình lau cũng được rồi.”

Hình Vũ thoáng dừng, cúi đầu, lặng lẽ ra khỏi phòng.

Hình Bất Quy rất nhanh lau sạch thân thể, mặc xong quần áo, cùng Hình Vũ bất đồng, hắn tỉnh rượu lại nhanh, tinh thần bao trùm trên thân thể là sáng khoải, nhưng trong lòng vẫn như trước, tối hôm qua tại tiệc rượu nghe được tin tức làm hắn bức mình, cùng nghĩa tử một đêm phong lưu càng làm cho hắn có thêm khó xử mới, từ hôm nay trở đi, hắn như thế nào có thể cùng Hình Vũ ở chung một chỗ.

Trời thu lạnh lạnh, tâm tình của hắn cũng cùng trời thu đồng dạng buồn bức, hắn không thể cách nào làm sáng tỏ dòng suy nghĩ của mình, dứt khoát đi ra ngoài, đi qua đình viện, xa xa thấy giếng nước cạnh sân, Hình Vũ múc nước, xốc lên áo lau rửa thân thể, thấy được Hình Bất Quy, vòng vo mặt tránh đi đi, trong mắt hiện lên một vòng hàn hàn âm đạm.

Cái nhìn kia làm cho Hình Bất Quy có chút chột dạ, thực sự không biết nên làm sao bây giờ.

Đi ra sân, chuyển hướng đến đầu đường, trên đường rộn ràng, cùng thường ngày không có gì bất đồng.

Từ nhỏ sinh ra và lớn lên trên đất Thục, cực khổ đến phương trời này, tới bây giờ đã bao nhiêu năm? Từng ngày từng ngày trải qua thật bình thản, chỉ có công việc thì gặp ít mạo hiểm, đối mặt đạo tặc ngang ngược hắn cũng thoải mái giải quyết, vũ lực cường giả tự có thể khống chế toàn cục diện, chính là tâm hắn như cũ không cách nào thoải mái đối mặt với một nam tử từng trao đổi thân mật, nam tử này thậm chí chính

là nghĩa tử của mình, trong lòng loạn kích khủng hoảng.

Hình Vũ như nữ tử, hoặc là, chính là thê tử của chính mình, lúc nhận thức Hình Vũ, cũng là miệng nói mà thôi, Hình Vũ là nam nhân chính cống, nhưng cũng không cách nào cho hắn cái danh phận, như thế thời gian sau này sẽ vượt qua ra sao?

Thế đạo mông manh, quan lại nhà giàu thường nuôi dưỡng nam tử mỹ mạo trong cung phủ làm luyện đồng để phát tiết, nếu là người bình thường cùng nam tử tương giao quá thân mật, ngược lại sẽ bị người khác chỉ trích, nhân loại đáng sợ, lúc dù còn thiếu niên hắn cũng không có cách chống đỡ sát thương từ miệng thiên hạ, Hình Vũ nhỏ yếu như thế, như thế nào có thể vượt qua được?

(Đông Huyền: này, rốt cuộc là anh đang lo em khó sống, hay tính toán về sau vậy???)

Hình Bất Quy trong đầu nổi lên ý niệm, hắn không biết nếu trở về gặp lại Hình Vũ, nên nói như thế nào, lại nên làm như thế nào.

Cứ suy nghĩ như vậy, cơ hồ đi qua hơn phân nửa tòa thành, qua An Khang lâu thì thấy trước lầu náo nhiệt, cổ kiệu tại trước lầu chờ, có nữ tử bị tú bà dắt đi đến kiệu, hắn nhận ra đó là Thái Bình cô nương.

Chung quanh đều là người xem náo nhiệt, hắn nghe được người vây xem xì xào bàn tán, Thái Bình cô nương hôm nay được phú gia ở thành bắc nạp làm tiểu thiếp, từ nay về sau sẽ có ngày tháng tốt lành, Hình Bất Quy có chút buồn vô cớ, hướng một con đường khác đi, đột nhiên minh bạch, tối hôm qua Hình Vũ vì sao không muốn cho hắn xuất môn, thậm chí dùng bản thân đến khác thường để an ủi.

“Vũ nhi.....”

Hình Bất Quy chẳng biết tại sao lại nhẹ nhàng hô lên danh tự của y, chỉ là cảm thấy đáy lòng ẽ ấm.

Không tự giác lại đi qua cái sân quen thuộc, nơi hắn đã sinh sống, trong đó bốn năm có Hình Vũ sống chung, dĩ vãng không tự hỏi nhiều cái gì, có thể trải qua đêm qua, hình ảnh Hình Vũ trong lòng hắn bỗng nhiên minh bạch.

Trong ấn tượng, Hình Vũ luôn cười, tuy chưa từng nghe qua tiếng cười của hắn, tinh quang trong mắt không chút nào che giấu vui sướng trong lòng, đôi mắt rạng rỡ long lanh, chính là phát ra từ những điều vui sướng trong tâm.

Tinh quang như vậy trao cho hắn. Từ trước hắn cho rằng Hình Vũ bất quá chỉ là kính yêu mình, hiện tại hắn đã loáng thoáng biết rõ, đây không phải là đơn thuần là kính yêu, mà là luyện mộ.

Luyện mộ. Hai chữ này lướt qua đáy lòng, gợi lên một ít thâm trầm, làm tâm nháy mắt phát run một chút, lắc đầu qua lại, liều mạng tổng đi nhiệt khí hướng tứ chi mà đi, toàn thân hắn đều bốc hỏa, kể cả mặt lẫn cổ.

Tự nhiên như vậy dừng bước.

Vài bước có thể quay lại ngõ môn quen thuộc, hấn lại lùi bước, đem nhiệt trong cơ thể tán đi, trên mặt còn có chút khủng hoảng, cho dù biết rằng là tâm ý của y, Hình Bất Quy lại không hiểu nên thế nào để đối mặt.

(Đông Huyền: Tôi xin! Đừng ảo tưởng thế chứ? Lỡ em chỉ muốn tốt cho Thái Bình thì sao? Anh đúng là bị bội thực fristy rồi *hừ nhạt*)

Trong ngõ nhỏ nếu là lúc đó lao ra một lão hổ, hấn sẽ có dũng khí tay không giết ngay, hoặc dù coi như là trốn tránh lệ quỷ ngàn năm, hấn cũng có thể cùng lão quỷ thần khắp nơi chống đối, chính là, Hình Vũ không giống.

Hoặc là Hình Bất Quy hấn cũng không có thờ ơ như vậy?

Như thạch thủy vạn năm, Hình Vũ luôn luôn yên lặng đi theo hấn đối với hấn ôn nhu, có phải là đã từng giọt từng giọt xuyên thấu đến cõi lòng của hấn? Thậm chí so với tâm tư luyện mộ nữ tử kia, cái này chính là càng sâu sắc?

Cứ như vậy đứng ở cửa ngõ ngây ngốc nghĩ, bất chợt nghe tiếng tỳ bà cất lên, kì lạ hơn là hấn có thể phân biệt tiếng tỳ bà của Hình Vũ, không phải của Tiết đại nương, mang theo bất đắc dĩ, trong lòng Hình Vũ tồn tại chút ẩn tình ưu tư.

Đêm qua, dây cung bị đứt đã được thay mới, như vậy, như vậy muốn nói còn có ưu tư, là bởi chính mình? Hình Bất Quy choáng váng.

Tiếng bước chân nho nhỏ từ phía sau truyền tới, Tiết đại nương đã năm mươi năm tuổi đi, nhưng dáng đi duy trì ưu nhã phong tư của thiếu nữ, nàng ngừng trước mặt Hình Bất Quy.

“Hình tiên sinh.” nàng kêu, mở miệng rồi lại khép lại, muốn nói lại thôi.

Hình Bất Quy đang trong trạng thái ngây ngốc cũng phục hồi, tiếng tỳ bà không dứt, Tiết đại nương thì đang ở đây, càng chứng tỏ người tấu nhạc là ai.

“Ta dạy đàn trở về, phát hiện Vũ nhi tâm tình không tốt lắm, vẫn đứng tại cửa viện chờ người, gió lạnh, muốn hấn trở về phòng trong chờ hấn lại không chịu, nhìn hấn có tâm sự, giống như sợ người không bao giờ trở lại.....” Tiết đại nương lại thêm vào chút khuyên can: “... Hấn gần đây chiều cổ người luôn nhiều hơn, nếu là chọc giận người sinh khí, đừng cùng hấn so đo, hài tử đơn thuần như vậy, trên đời tìm không thấy a.....”

Tâm Hình Bất Quy siết chặt lại, lúc này mới phát hiện phong hàn ban đêm thật lạnh, Tiết đại nương bên cạnh cũng mặt áo bông thật dày, Hình Vũ thân thể yếu nhược như vậy, quần áo cũng không tính là dày, như thế chẳng phải rất dễ cảm lạnh hay sao? Nghĩ vậy hấn lo lắng, vội vã đi vào con đường nhỏ của tiểu

viện.

Tiếng tỳ bà giờ phút này phát ra rồi rầm, Hình Vũ ngồi một mình ở gốc cây táo, nhú mảy, âm thanh phá không gian mà phát ra, tiếng đàn vô cùng trong trẻo, nghe thấy tiếng bước chân nghĩa phụ tiến vào khoảng sân nhỏ, liền vui mừng trong mắt đều lộ ra hướng cả về phía Hình Bất Quy...

Quả nhiên, tâm tư đứa nhỏ này giấu không được, đôi mắt hần chính là con người hần.

Vui mừng của Hình Vũ không biểu lộ bao lâu, rất nhanh đã thu liễm rồi đứng dậy, hần nâng tỳ bà đứng lên, chỉ chỉ phòng bếp, ý là muốn đi lấy bữa tối, hành động thái độ giống nhau đều là bình thường, là một hài tử hiếu thuận nghe lời.

Hình Bất Quy gạt đầu, cũng không nói gì, hướng đi về phòng, bên trong đã thu dọn sạch sẽ, vò rượu cũng sạch, trên bàn bày sẵn ấm trà, chần nộm dính đầy mồ hôi cũng được đưa ra bên ngoài giặt sạch, trên giường đã được thay một bộ khác, gian phong vẫn sạch sẽ như thường, duy nhất không đổi chính là mùi hương phản phát nhàn nhạt tư vị.

Hình Bất Quy ngồi trước bàn, nghe hương khí nhàn nhạt, cùng Hình Vũ sống chung mấy năm nay, mùi hương khiến hần choáng váng này đã tựa như trở thành một bộ phận bên trong của cơ thể hần, nếu cứ một ngày không cảm nhận được lại thấy trong lòng thấy khó chịu, tựa hồ như bên người thiếu thốn thứ gì đó.

Nguyên lai sớm muộn gì Hình Vũ cũng khắc sâu trong tâm khảm hần, mà ngay cả hần cũng không phát giác.

Rất nhanh, Hình Vũ bưng cái khay bánh bao hấp chín đến, rồi một mực cúi đầu không nói, khinh thủ khinh cước đem gì đó mang lên bàn, chờ nghĩa phụ động đũa, hần mới cầm bánh bao ăn, trong phòng không một tiếng động, có chăng chính là tiếng Hình Bất Quy động đũa hoặc nhai thức ăn, đũa va vào chén tạo thành tiếng vang vang.

(Đông Huyền: Còn tiếng em nhai?)

Hình Bất Quy cầm bánh bao, lại nhớ lại lúc như thế nào mà đã cùng Hình Vũ gặp nhau, nếu nói là vài cái bánh bao có thể thay đổi một kẻ cố chấp, có phải là quá may mắn?

Như vậy tưởng tượng, bánh bao giống như là được quét mật, ngọt ngào khó cưỡng lại.

Hai người như cũ không động dùng đến hết một bữa cơm, Hình Vũ nhanh chóng dọn bát đũa đi rửa. Bầu trời đã tối đen, trong phòng hôn ám điểm ánh sáng nhạt nhòa của chiếc đèn, thế nhưng Hình Vũ lại ngồi dưới gốc cây ở ngoài, tạo nên thanh âm tì bà vang lên, đối diện chính là Tiết đại nương một mực tránh ở phía Tây phòng, biết rõ phụ tử kia có chút không thuận lợi, thông minh liền hiểu được không nên chen vào “chuyện gia đình”, trong nội viện gió thanh mát.

Hình Bất Quy ngồi một mình trong phòng nghiên tai lắng nghe, cũng thấy được người tấu khúc đè nén nỗi lòng, đè dặt biểu hiện tâm tư thản nhiên, không lộ ra quá nhiều tâm tình.

Về sau, hắn càng nghe càng buồn phiền, dứt khoát sải bước ra khỏi cửa phòng, nói to: “Vũ nhi, trời lạnh, hôm nay nên đi ngủ sớm một chút.”

Cái này thực là đem Hình Vũ rống dọa làm hắn sợ hãi, đứng dậy, nghe tiếng gọi nghĩa phụ không kiên nhẫn, tựa hồ là sinh khí, hại hắn càng thêm lo sợ, nhưng lại không dám không nghe lời, đành phải cúi đầu đứng dậy, đi theo Hình Bất Quy vào phòng.

Hình Bất Quy khóa cửa phòng, lên giường trước, Hình Vũ dựa theo thói quen từ lâu, dập tắt đèn, chui vào trong chăn bông trên giường gạch bên góc nhỏ trong phòng, đưa lưng về phía Hình Bất Quy, chú ý không phát ra tí xiu thanh âm, tựa hồ rất sợ lay động đến Hình Bất Quy.

“Vũ nhi, ngươi làm cái gì?” Hình Bất Quy lúc này mới hỏi.

(Đông Huyền: hỏi dần, ai vừa kêu em ngủ?)

(Tàn *nhún vai*)

Hình Vũ run lên, hắn đương nhiên ngoan ngoãn nghe theo nghĩa phụ đi ngủ a.

Hình Bất Quy xốc lên đệm chăn của mình, thấp giọng nói: “Tối đây.”

Thanh âm trầm thấp, ngữ hàm chính là ý vị thân mật, Hình Vũ mặt ửng đỏ, trái tim đập chậm một nhịp, đẩy ra chăn của mình, trong phòng tối, hắn cẩn cẩn dục dục hướng “nghĩa phụ” đi đến, mò tới trước giường rồi lại không dám động.

” Lên đây.” Hình Bất Quy khẽ nói.

Hình Vũ đã xác định nghĩa phụ không phải hay nói giỡn, tuy nhiên cảm thấy quái, vẫn là ngoan ngoãn thuận theo, hai tay hai chân bò lên giường, cố ý không đi đụng phải đối phương, sau đó nằm xuống, nằm xong sau nhắm mắt lại, làm bộ ngủ.

“...Từ nay về sau, người và ta cùng một chỗ ngủ.” Hình Bất Quy bên trên hắn nói.

Hình Vũ lập tức mở mắt ra, vốn mắt đã thích ứng được bóng đêm, thấy được bờ ngực rắn chắc, đối phương là đang cúi đầu xem xét hắn, ánh mắt kia kiên định thẳng thắn, ngược lại làm cho Hình Vũ quẫn bách.

Cha, người đừng nhìn ta như vậy được không?

Bàn tay to thô ráp sờ lên mặt Hình Vũ, hai hấn cứng ngắt muốn đứng dậy, chỉ nghe Hình Bất Quy hỏi: “Tối hôm qua ta hơi thô lỗ, thân thể người còn đau nhức?”

(Tàn: cái gì mà không ít, rõ ràng là anh XXOO\$#\$@#\$ người ta ra cái dạng thế kia.....@#@\$#@\$...,)

Động tác của Hình Bất Quy đêm qua há có thể dùng hai chữ “thô lỗ” để hình dung? (Phải nói là đại đại thô lỗ) Bất quá hấn vừa hỏi như vậy, khuôn mặt trong lòng bàn tay lại nóng lên vài phần, Hình Vũ bối rối mãnh liệt lắc đầu....

Không, không có đau đớn.....

(Tàn: em ơi là em)

Đệm chăn đột nhiên được kéo lên, phủ cả hai người, thân thể hình Bất Quy tiến sát đến, bàn tay nóng bỏng gấp trăm lần thăm dò phía bên trong quần áo của Hình Vũ, vuốt ve thân thể mềm nhũn.

“Ta biết rõ thân thể người còn mệt mỏi, kiên nhẫn một chút, hôm nay ta sẽ nhẹ chút ít.” Hình Bất Quy bên tai Hình Vũ thì thầm.

(Đông Huyền: *nghe* vô sỉ! Đã biết người ta đau còn..... rửa người mất hết răng đi!)

Hình Vũ còn chưa có tổ ý tứ trong lời nói Hình Bất Quy, thì quần áo đã bị thoát ra ném xuống dưới giường, đón lấy chính là cực lạc hoan ái trong màn đêm, không cuồng loạn như đêm qua, lại nhiều hơn vài phần lưu luyến triền miên.

(Tàn: chắc, chút ta nữa rồi, khăn khăn...a)

(Đông Huyền: *nhấp trà* chắc chắc)

7. Chương 6: Dây Đưa Triền Miên Không Muốn Rời

Nếu muốn hỏi thời gian Hình Vũ sung sướng nhất chính là khi nào, hấn nhất định sẽ trả lời chính là hiện tại, tuy không thể mở miệng nói chuyện, chính là trong mắt có thể đưa ra hàm xúc vui vẻ, người hiểu chuyện cũng nhìn ra được, tiểu gia hỏa này mỗi lần vui mừng đều nhường mảy, tựa như có thỏi vàng lớn từ phía trên cao rơi xuống trước chân hấn.

Tiết đại nương đương nhiên cũng phát giác được phía sân sau không khí đã thay đổi, tiểu tử kia không có việc gì làm, lại ngồi một góc ôm tỷ bà, khi thì ngẩn người khi thì cười khúc khích, tuy nói đã là đông tiết, dù không phải lạnh lắm nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia hé ra tia ân ỉn đỏ rực.

“Có phải là nhìn trúng tiểu cô nương nhà ai?” Nàng phúc tạp đi đến bên Hình Vũ hỏi. (Có phải nhìn trúng đại thúc nhà ai?)(@@!)

Không có. Hình vũ lắc đầu, cố làm ra điệu bộ nghiêm chỉnh đứng đắn, nhưng khóe miệng cứ nhếch lên lại phản chủ.

Tiết đại nương đầy bụng hồ nghi, bắt lấy Hình Bất Quy hỏi: “Phụ tử các ngươi cùng nhau cười suốt ngày, gặp được chuyện làm tinh thần phấn chấn, là chuyện gì phát sinh mà không cho ta biết?”

Hình Bất Quy không tự chủ được nghiêng mắt nhìn nghĩa tử ở góc sân, hai người nhìn nhau, Hình Vũ mặt càng hồng, cúi đầu xoa xoa tay cho ấm, làm bộ có chuyện làm.

Tiết đại nương hỏi không ra nữa, mặc kệ a, về phòng của mình đốt lò lửa sưởi ấm, rất nhiều chuyện của người khác không nên biết.

Hình Bất Quy kéo kéo Hình Vũ, hỏi:“Lạnh?” (Đông Huyền: bớt tích kiêu từ ngữ đi anh)

Không lạnh. Hình Vũ lắc đầu, bắt quá lại giữ bàn tay Hình Bất Quy lại, mùa đông năm nay vẫn như năm trước, lạnh vẫn hoàn lạnh.

Nên hẳn mua mũ khăn quàng cổ, găng tay, vớ, nếu là có đủ tiền hẳn đã mua luôn một kiện áo lông sơn dương. Tiểu tử kia không giống hẳn có nội công thâm hậu, không chống đỡ được giá rét, thời tiết càng lúc càng lạnh, thân hình đơn bạc này sao có thể chịu nổi? Nhưng mua nhiều đồ lại vô cùng phí phạm, Hình Bất Quy hẳn có được tiền công từ công việc cũng không nhiều, nhiều lắm cũng có thể duy trì ấm no mà thôi, nếu muốn mua vật tốt nghĩ có chút khó khăn.

“Vào trong phòng đi thôi, đốt lò sưởi, người đừng để cảm lạnh.”

Hình Vũ lòng tràn đầy vui mừng, từ trước Hình Bất Quy cũng đối xử với hắn như thế, chỉ là biểu hiện có phần lạnh nhạt, duy trì tại chừng mực của phụ tử, bây giờ đối với hắn thật là tốt, lại cùng thường ngày bất đồng, nhiều hơn một chút sủng nịch, nắm tay của hắn hảo ôn hòa, cho nên, thật sự không lạnh, ngược lại nóng hừng hực.

Trong nội tâm có chút bộc phá, Hình Bất Quy rất hỉ hoan lời kéo vành tai Hình Vũ, chạm vào tóc mai hắn, bất kể là trong phòng, hoặc là bên ngoài, chỉ cần Tiết đại nương không ở trước mắt, hắn thậm chí cùng Hình Vũ ngồi ở một góc sân hôn nhẹ.

Cho nên Hình Vũ rất cuộc cũng biết, Hình Bất Quy phi thường quần người, tối đã cùng mình cận kề da thịt, tồn tại một loại quần luyện si mê, nhìn bề ngoài Hình Bất Quy như thế nào có thể đoán được.

Vào nhà, Hình Vũ vượt lên trước dùng tay nhóm lửa, rất nhanh nhiệt độ trở nên ôn hòa, Hình Bất Quy ôn tồn ôm hắn ngồi trên giường, mơn trớn qua đôi môi, nhắm nháp vành tai, thì thào nói Vũ Nhi đều không

thấy cao, hy vọng hấn ăn cho béo lên một chút, để ôm cho càng thoải mái.

Hình Vũ chỉ chỉ trên giữa đầu hấn: *Phụ thân trên đầu sinh vài cọng trắng.*

“Chê ta già rồi?” Hình Bất Quy hỏi.

Phụ thân chính trực tráng niên, tuyệt không lão. Hình Vũ ranh mãnh cười, đôi mắt sáng lấp lánh.

Hình Bất Quy lại hôn lên đôi mắt hấn, cường bức hấn nhắm mắt lại, không nghĩ đôi mắt sáng ngời trong trẻo như gương phản chiếu này, chứng kiến được dung nhan tàn thương của mình...

Hai người trong phòng triều mền ôm ấp một hồi sau, Hình Bất Quy nói muốn đi tiêu cục một chuyến, Hình Vũ nhảy xuống giường, lấy quần áo cho hấn.

Bên ngoài rất lạnh, phụ thân đừng quên phủ thêm áo da cừu.

Hình Bất Quy nhìn thấy đôi chân trắng xinh của Hình Vũ chạm trên thảm, bước trên mặt đất lạnh lẽo hàn băng, trong tâm có điểm không hài lòng, đem người đang ở dưới ôm thả lại trên giường.

“Ta rất nhanh sẽ trở về, trên đường cũng mua chút ít đồ ăn nóng, ngươi không cần bẽ bộn trong bếp nấu nướng, trời rét nước rất lạnh ” Hấn nói.

Hảo, phụ thân.

Hình Bất Quy thật sự yêu mến sự nhu thuận nghe lời của Hình Vũ, tay vuốt vuốt tóc của mình bị hấn quấy cho mất trật tự, lại hạ xuống hôn thoáng ái nhân rồi mới quyền luyến rời đi Hình Vũ đang ấp trong ngực mình. Thật vất vả cho Hình Vũ, suy nghĩ duy nhất là nên kiếm thêm nhiều tiền một chút mới được, làm cho Hình Vũ sống tốt hơn, thoải mái hơn mới được.

Bước nhanh đến quảng thông tiêu cục, trực tiếp tìm Lâu Chiêu Dương.

“Gần đây có việc gì cần đi không? Trả cho ta nhiều thù lao một chút.” Hấn nói.

“Có bút ám phiêu, hộ tống được liệu quý đến đất Thục. Lúc trước ngươi theo ta nói qua là tuyệt đối bắt nhập Thục, cho nên muốn tìm Kim Ba cùng lão Vương chạy lộ tuyến lần này... này không cần lo lắng? Trả thù lao rất cao.” Lâu Chiêu Dương rất cao hứng. Hình Bất Quy nếu chịu đi là tốt nhất, có một người có thể chống lại nhiều cao thủ, tự thân xuất mã, tuyệt đối không cần lo lắng bị cướp phiêu.

“Nhập Thục.....” Hình Bất Quy trầm ngâm, rất nhanh lại dứt khoát nói: “Ta tiếp, ngươi trả thù lao trước cho ta, ta mua cho Vũ Nhi thêm chút ít quần áo mùa đông.”

“Hình Vũ cũng không nhỏ, không phải nên cho hấn thú thê? Người không cười, cũng đừng chậm trễ hỷ sự cả đời của hấn, hấn thú thê, không phải có thêm người hầu hạ người?” Lâu Chiêu Dương nói, đa số có chút trêu tức.

Hình Bất Quy nghe xong, trầm giọng: “Vũ nhi thân thể không tốt, ta chưa cho hấn có ý định đón thê tử, người đừng học đại nương, lão nghĩ người thay người làm mai mối.”

Lâu Chiêu Dương nghĩ, Hình Bất Quy thái độ thật là kỳ quái, mấy tháng nay rõ ràng tâm tình tốt vô cùng, công tác cũng hăng say, không giống vài năm trước nửa chết nửa sống, như thế nào hiện tại vui đùa với lão bản tiêu cực là hấn, không cần thận chẳng phải lại vuốt phải râu hùm?

Nghĩ tốt nhất không nên tự mình chuốc lấy cực khổ, hấn cười cười nói: “Không phải làm mối không phải làm mối, người muốn chi tiền trước cũng không thành vấn đề, chỉ cần an toàn đem được liệu đến nơi là tốt rồi. Ngần vạn phải cẩn thận, người buôn được mới từ Đông Hải khó khăn mới mua được, khách nhân ở Thục trung chờ được cấp, người hôm nay về nhà dọn dẹp một chút, ngày mai hẵng đi.”

Hình Bất Quy ngắn gọn đáp ứng, đi lấy thù lao, chạy tới cửa hàng xa hoa ở thành Đông. Hấn từ trước sống an nhàn sung sướng, dùng quần áo tất cả đều là cực phẩm, thấy quần áo da áo lông thật là tốt, chọn lấy vài cái, trên đường mua ít thức ăn, rồi cũng quay về nhà.

Hình Vũ oa tại bên cạnh hỏa lò sưởi ấm, Hình Bất Quy kéo hấn vào lòng, mặc cho áo lông. Hình Vũ nhìn trang phục cùng phụ kiện trên người mình, biết rõ những vật này rất có giá trị.

Phụ thân, những này rất quý, chúng ta nào có nhiều tiền như vậy? Lắc lắc mở to con mắt sáng ngời, Hình Vũ tràn đầy nghi vấn.

“Ta cùng lâu lão bản nói, đây là thù lao của công việc sau này, tiền người đừng lo lắng.”

Đối Hình Vũ nói ngày mai muốn hộ tống ám phiêu, lần này lộ trình sẽ xa, một tháng sau mới có thể trở về, Hình Vũ vừa nghe, biết trời giá rét đông lạnh, đường đến đất Thục rất khó đi, trọng yếu hơn là, phụ thân lại rời đi lâu như vậy, nhịn không được ai oán đứng dậy.

“Ta sẽ trở về, người an tâm ở nhà chờ. Năm nay mùa đông tới sớm, người đừng để nhiễm lạnh, ta khi về nhà, muốn nhìn gặp một Vũ Nhi mập mập.” Hình Bất Quy ôn nhu nói.

(Tàn: híc.....!!!!)

(Đông Huyền: mập mập xD)

Hình Vũ lại là cong miệng cười, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, một tháng cha xuất môn này, hấn muốn cùng tiết đại nương ăn nhiều thịt, chờ cha trở về thấy mình mập lên, sẽ rất thích ôm.

Dùng bữa tối xong, Hình Vũ đông bẻ bộn tây bẻ bộn chuẩn bị hành lý cho Hình Bất Quy, để vào quần áo chống lạnh, Hình Bất Quy ngồi ở trước bàn, lấy một miếng da hươu lau thanh đao. Nhiều năm qua hắn xuất môn đều phải nhất định mang theo cái thanh đao này, sắc mặt ngưng trọng, cũng không biết nghĩ cái gì.

Hình Vũ loay hoay cũng xong, nhìn đêm đã khuya, nhắc nhở Hình Bất Quy nên nghỉ ngơi, thay đổi phương cởi vớ giày lên trên giường, chính hắn cũng mau nhanh chóng cởi quần áo, nhanh như chớp chui vào ổ chăn, nằm gọn trong ngực Hình Bất Quy, đối với hắn nháy mắt mấy cái.

Sắp phải xa biệt một tháng, đêm nay Vũ nhi hảo hảo hạ phụ thân.

Trong mắt của hắn nói như vậy, có điểm xấu hổ, nhưng vẫn là nghĩ tận lực mình, chiếu cố phụ thân sắp đi xa. (.....)

Hình Bất Quy ôm thân thể mềm trượt thơm ngát, tâm rung động, tay trượt vào trên cặp mông đang nhỉnh nhỉnh của Hình Vũ

Chậm một chút, cha, đêm còn dài.

Hình Vũ giật lại tay Hình Bất Quy lắc đầu cười đối phương quá gấp gáp, sau đó đi xuống chìm nhập trong đệm chăn ngồi ở trên đầu gối Hình Bất Quy, kéo quần hắn xuống, mỗ trụ đã dựng thẳng lên, cho thấy Hình Bất Quy sớm cũng có ý định cùng tiểu đồng tây hảo hảo lưu luyến một phen. (.....)

Bàn tay bắt lấy vật cứng đang phát nhiệt, đầu tiên là dọc theo đỉnh đầu quần chuyển khe liếm, nghe được bên ngoài đệm chăn một tiếng rên rỉ thỏa mãn, khích lệ hắn càng lúc càng nếm thật nhiều. Miệng hắn nhỏ, Hình Bất Quy thực lớn, hắn cố gắng mở to miệng nuốt vào, mà đến cổ họng cũng còn chỉ có thể nhét chiều dài của đối phương vào một nửa.

Chán ghét, phụ thân thật lớn. Có một lần Hình Vũ cố ý dùng đầu ngón tay ghi lại.

”Cho nên ta là cha người a.” Hình Bất Quy lúc ấy bắt thấy được, nhỏ giọng tại bên cạnh tai hắn trêu chọc nói, đón lấy cự vật cùng Hình Vũ hơn nửa canh giờ, cũng không biết là vì cái gì Hình Vũ lại ghi ra hai chữ chán ghét.

Hình Vũ động tác ngừng lại, trên người nhiệt khí buồn bực tại trong chăn bốc hơi, làm hắn mặt đỏ tâm nóng, kỳ thật thứ này trong miệng lớn mới tốt, mỗi lần phụ thân dùng sức ấn vào thì, hắn cũng cảm giác chính mình thuộc về, có một loại cảm giác chính là hai người vĩnh viễn đều hòa làm một chẳng phân biệt được.

“Dừng ngừng”. Hình Bất Quy nhú mày.

Hình Vũ cười khê, cổ ý nuốt vào thật sâu, áp lên đôi môi nóng chạm vào phía trên miệng của cự vật, đầu lưỡi ở trên trơn mượt quét qua, quả nhiên, nghe thấy bên ngoài đệm chính là thanh âm bị chọc giận.

Phụ thân thích như thế này đúng không? Hình Vũ lại tiếp tục mềm mại đùa dai, lại dùng đầu lưỡi đảo động vài cái, phát giác thân thể bị khi dễ cứng ngắc lại, lại tranh thủ thời gian ngậm lấy trụ vật sắp bộc phát, nhẹ nhàng vuốt ve nhả ra hấp vào.

Hình Bất Quy biết rõ Hình Vũ nháo mình, bàn tay tiến vào trong chăn trảo người lôi ra, hôn lên cái mặt nho nhỏ, đến môi, còn có cặp mắt kia tràn ngập tình ý triền miên.

Đến cuối cùng cũng chỉ gặp một đôi mắt trong vắt, ngay cả nữ tử từ lâu trong lòng hẩn ngưỡng mộ cũng không sao kịp so bì được, trời cao đúng là cũng có công bình, tước đi năng lực nói chuyện của Hình Vũ, lại làm cho hẩn tràn đầy vui mừng tiêu tán đi sâu bi trong lòng, tất cả đều hóa thành ánh sáng, phản ánh ra tất cả qua đôi mắt long lanh kia.

Yêu phụ thân . Cặp kia con mắt nói như vậy, không hề che giấu.

Hình Bất Quy không chút nghi ngờ điểm ấy, cho nên, coi như là một đêm ngắn ngủi chia lìa, hẩn như trước vẫn là rất vui, tất cả yêu thương đều hóa nhập bên dưới đệm chăn, cũng đủ làm cho mình mất hồn cả đêm, chỗ tư mật của tiểu tử kia, lập tức một trảo bị xỏ xuyên.

Cha quá gấp gáp . Có người cau mày, nho nhỏ phàn nàn.

“Không thích?” Hình Bất Quy hỏi.

Gật gật đầu, yêu mến, rồi lại lắc đầu, không thích phụ thân xâm nhập nhanh như vậy, hy vọng hoan ái có thể kéo dài hơn một chút, dùng để an ủi chính mình tương lai hơn một tháng không thấy được người, sẽ rất tịch mịch.

Như vậy không tiếng động oán quái, có thể trực tiếp đả kích hào khí cùng tự tôn của một đại nam nhân, hình bất quy trảo lấy hình vũ nâng lên, dùng sức xâm nhập, hảo trừng phạt nghĩa tử nho nhỏ này một phen.

Chớ xem thường Hình Bất Quy hẩn, cho dù làm việc này cả đêm, ngày hôm sau vẫn có thể sinh long hoạt hổ ra đi, cho dù hai người tuổi tác sai biệt, hẩn có thể chứng minh cho Hình Vũ xem, hẩn thể lực so với mấy phu công khuôn gao ở ngoài tiệm mạnh hơn nhiều. (Đông Huyền:... làm công còn đòi cm, muốn rape chết em sao >.<)

Ngồi xuống dựa vào tường, bắt lấy Hình Vũ kéo nhập từ trên xuống, nhận được tiểu tử kia thẳng run, cũng không biết là quá mức sáng khoái, hay là kích thích.

Phụ thân nhập thật sâu a, cũng không quản bản thân có đau hay không. Hình Vũ cắn cắn môi, hàm giận

mang ý cười mê mị.

“Ta biết rõ người thích ta như vậy”. Hình Bất Quy nói, động tác không ngừng, bên ngoài bắc phong ào ào thổi, bên trong thân thể sáp nhập vào nhau tạo nên âm thanh mê mị cũng không dứt.

Đương nhiên, còn có hơi thở của Hình Vũ, hần không có thể lực như Hình Bất Quy, rất nhanh mệt mỏi, cuối cùng dứt khoát nằm sấp xuống, chỉ cần có thể làm cho nghĩa phụ thoải mái cao hứng, hần cái gì đều nguyện ý phối hợp, cái gì cũng có thể cho.

Hình Bất Quy đương nhiên biết rõ điểm ấy, liều mạng hướng mạnh bên trong, cắn mút khắp toàn thân tiểu tử kia, cầm lấy hạ thể non nớt kia mà nháo loạn, không dữ tợn như nam tử trưởng thành, ngược lại có một loại phong tình đáng yêu, hần nhịn không được lại dùng ngón tay vân vê.

“Vũ Nhi một mực không lớn, bé bé xinh xinh, liền trong lúc này đều sáp sáp đáng yêu, nhìn muốn cắn.”

Sao lại lẩn qua lẩn lại, xấu! Hình vũ nếu có thể nói chuyện, nhất định sẽ nói nhỏ như vậy, giả phàn nàn, nội tâm kỳ thật ngọt ngào. (ôi yêu chết mất)

Hình Bất Quy ha ha cười, cảm giác mình bị trướng đến đau, đem một hồi tình ý trút hết vào thân thể nhỏ; thứ kia tạm thời thu binh rút ra, dịch thể nồng đậm theo đó cũng chảy xuống, làm hạ thể tiểu tử kia dính đầy cả, thực thoải mái.

Phụ thân nhiều như vậy, sợ ngày mai chân mềm, không lên đường được đó. Hình Vũ chỉ chỉ giữa đùi mình, lại chỉ chỉ chân Hình Bất Quy, đồng dạng cười nghĩa phụ.

“Vũ nhi cho là mình đêm nay có thể sống sót?” Hình Bất Quy hỏi.

Cũng không đếm xỉa đến tiểu tử kia, cúi đầu dùng miệng chiếu cổ hần, thứ kia giữa hai chân lại dâng trào lên, nhanh chóng lần nữa nhảy vào bên trong thân thể tiểu tử kia, mật ái nhẹ dao động không dừng lại không nghỉ ngơi.

Năm nay mùa đông tuy tới sớm, cũng không quá lạnh, Hình Vũ nghĩ.

Tuyệt đối không phải bởi vì phụ thân mua da áo lông cho hần.

Hoang đường một đêm, ngày hôm sau Hình Bất Quy canh năm đã rời giường, hần muốn Hình Vũ ngủ nhiều một chút, cố gắng không đánh thức tiểu tử, lại không thấy hần ở bên cạnh. Chống hông đứng lên trên bàn đã an bài điểm tâm, đã chuẩn bị tốt lương khô ngựa bỏ cho mình trên đường về dùng, tiếng động bên ngoài cửa.

“Vào đi thôi.” Hình Bất Quy nói, phiêu phiêu phía bầu trời từng mảnh bông tuyết bay đến.

Cha phải chú ý thân thể, trên đường cẩn thận.

Sờ sờ khuôn mặt nghĩa tử hồng hồng đông lạnh Hình Bất Quy nghĩ thầm, may mắn dự đoán mua áo lông da sơn dương cho Hình Vũ giữ ấm, nếu không, nhìn tuyết rơi thế này, hắn dù đang trên đường cũng không yên tâm.

Kế tiếp là cuộc sống lữ hành giống như thường, tuy nói khó khăn dần trải, núi cao trùng điệp gấp ghềnh khó đi, càng có rất nhiều đạo phỉ ngang ngược theo đuổi, Hình Bất Quy sợ vẫn là không phải những điều này, mà là một chuyện khác.

Năm đó trốn đi, dường như rời đi đất Thục, đến nay đã nhiều năm, không phải không nhớ nhà, mà là hắn trên người mang một mối hiểu lầm mà rời đi, làm cho nhiều người ở đó thất vọng, bởi vậy hắn chung thủy không có ý định trở về.

Leo núi đá cao vời vợi, ngựa đầu gặp đại điều nháo nhác, cúi đầu thấy chân núi dòng nước xoáy cuộn cuộn điên đảo, hắn than thở.

Bảy năm, nên là không có người nhận ra hắn, Thục trung Huyền Dao môn đại đệ tử Hình Lộ, từng tập được công phu hơn người, có thể đem tinh tú võ công phát huy, cá tính trầm ổn cẩn thận, là trợ thủ đắc lực mà môn chủ Cao Xuân Minh tuyệt đối tin cậy, hơn nữa cũng đã đem nghĩa nữ gả cho hắn.

Cao Xuân Minh tại gia môn tuyên bố thoái ẩn, đêm trước khi đem môn vị cung chủ trao cho hắn, hắn lại bị phát hiện say bí tỷ ở một phường mãi nghệ bình thường, bên cạnh rõ ràng còn có vũ kỹ bán thân không mảnh vải che thân, nói Hình Lộ hắn uống rượu xong còn cưỡng gian nàng, còn tính giết người diệt khẩu, may mắn sau khi xong việc Hình Lộ bị rượu làm say bí tỉ, nàng mới chạy ra ngoài cầu cứu.

(Tàn: ôi tưởng chuyện gì =. =!!)

Hình Lộ căn bản không có ấn tượng với chuyện này, nhớ rõ cả đem cùng các sư đệ ăn mừng việc tiếp chưởng môn vị, mời uống rượu, hắn nhất thời cao hứng, đích xác uống thật nhiều sau đó chẳng biết sao sau này lại mất đi ý thức, lúc tỉnh lại thì đã là sáng hôm sau, trong một căn phòng cùng người lạ lẫm, sư phụ còn nổi giận đùng đùng huy đao đòi giết hắn, nói hắn băng hoại nề nếp huyền dao môn, các sư đệ cầu tình nói do hắn uống say nhất thời hồ đồ, cầu sư phụ buông tha cho hắn.

Hình Lộ đầy ngập nghi vấn, hắn từ trước đến nay luôn tự kiềm chế, chưa bao giờ uống rượu đến mất đi lý trí, chớ nói chi là hắn luôn giữ mình trong sạch, chưa bao giờ dính vào loại thanh lâu vui vẻ bình thường như vậy, như thế nào uống rượu rồi chạy đến đây để gặp nữ tử kia?

Hắn nói hết lời, sư phụ như thế nào cũng không tin, hắn tìm kiếm vị hôn thê Cao Như Nhi giải thích, Cao Như Nhi khinh bỉ hắn, cùng các sư đệ nói ra nghi vấn của mình, bọn họ chỉ nói người chứ không phải đức thánh hiền ai có thể không qua, ám chỉ Đại sư huynh không cần nhiều lời, tất cả mọi người trong lòng biết rõ ràng chuyện gì xảy ra.

Nghĩ đến chính mình luôn hướng đến trong sạch, cũng bị ô danh ứ bề, khiến cho không minh bạch, liền đến sư phụ đã nuôi dạy hẳn cũng không thêm để ý đến lời giải thích của hẳn, bởi vậy tâm hẳn mới nguội lạnh, thờ ơ.

Hẳn lúc là thiếu niên thì ái mộ Cao Như Nhi, một lòng thầm nghĩ tiếp sau khi Chứng Huyền Dao môn, lấy võ công quanh đại gia môn, để Cao Như Nhi để ý đến chính mình, không nghĩ tới lại sẽ phát sinh loại sự tình này. Cao Như Nhi từ nay về sau không nhìn hẳn nữa, đến một câu cũng không nguyện ý nói thực sự làm hẳn tổn thương rất sâu.

Nếu như nàng nguyện muốn qua lại với hẳn, chỉ cần nói một lời tin tưởng, như vậy hẳn sẽ đợi tại Huyền Dao môn, cho dù không làm môn chủ cũng tốt, chính là.....

Hẳn ly khai Huyền Dao môn – nơi sinh ra và lớn lên, đất Thục tứ phương lang thang, một năm sau được Lâu Chiêu Dương thỉnh trở về tiêu cực, hành nghề tiêu sư, chỉ cần tuyệt đối không trở lại Thục.

Hiện tại hẳn vì kiếm chút tiền, nghĩ cho Hình Vũ muốn gì đó hảo, cho nên một lần nữa trở về, nhìn qua bốn phía quen thuộc phong cảnh, phẳng phát giống như cách một thế hệ.

Hiện tại hẳn có được ngoại trừ một thân võ công, một cây đao bên ngoài, chính là tên tiểu tử kia, hẳn càng thêm muốn nỗ lực sống sót, hẳn biết rõ chỉ cần hẳn cẩn thận, nhanh chóng đi rồi trở về với tiểu tử kia.

Nhiều năm trước hẳn vì người kia, đối phương không màng, hiện tại hẳn muốn đem tiểu tử kia hảo hảo đặt ở trong lòng mà đau sưng, bởi vì tiểu tử kia cần hẳn.

Nghĩ như thế, hồi hương, cũng không phải là việc khó khăn, thành trấn hẳn tới cách Huyền Dao môn khá xa, nhưng cũng vì vậy, bên trong khách điểm, khách lữ hành, nghe được một số đồn đãi về Huyền Dao Môn.

Mọi người đều hứng thú với chủ đề Huyền Dao môn có hỷ sự, bảy năm trước Cao Xuân Minh vốn là đem nghĩa nữ gả cho đại đệ tử Hình Lộ, Hình Lộ lại xảy ra biến cố dẫn đến đã tha hương, trong vòng bảy năm đó, Hình Lộ không có trở về, bởi vậy nhị đệ tử Lam Mẫn vừa câu liền được đáp ứng, ít ngày nữa đưa nghĩa nữ của Cao Xuân Minh xuất giá.

“Nói như vậy, Lam Mẫn chính là người tiếp nhận chức vị Huyền Dao môn chủ?” Trong khách điểm có người hỏi.

“Lam Mẫn tuy mạnh vì gạo, bạo vì tiền, đao pháp trấn môn của Huyền Dao Môn lại luôn không luyện đạt đến cảnh giới, cho nên môn chủ chậm chạp không truyền vị.” Khách điểm lão bản nói: “Bảy đệ tử của Huyền Dao môn, chỉ có Hình Lộ đã mất tích mới luyện được đến cảnh giới, về phần sáu người khác, nhiều lắm là có thể luyện được chút ít..... Ai, sợ Huyền Dao Môn từ nay về sau muốn tụt hậu.....”

Hình Bất Quy nghe vậy cũng không biết nên bi hay hỷ.

Vô luận như thế nào, hắn cũng không có khả năng trở lại làm Hình Lộ một lần nữa, hắn tự lấy tự là hình Bất Quy, thì đã thế không bao giờ có ý định quay về gia môn, tên là Bất Quy, bởi vì sẽ không quay đầu. (Quy trong quy tự?!)

Đột nhiên trong lúc đó, hắn nghĩ tới một nơi rất xa, trong cái sân có chút điêu tàn, thân ảnh nho nhỏ, nhất định đang đứng tại ngõ môn, mặc áo da lông dê, đếm lấy thời gian mình về nhà.

Sau đó, Hình Bất Quy bước nhanh hơn, nghĩ sớm một chút xong xuôi việc, sớm một chút về nhà đi.

Không phải là cái nhà này.

Trở lại sau một tháng xa cách, đường gạch đá xanh trải dài sớm đều bị bông tuyết che phủ, ngân bạch trên đất hàn hàn thanh thanh.

Một tầng tuyết dày đặt trên cửa lầu hơi tối tàn, nhánh cây cũng ủng trụ một tầng băng tinh tể, tô điểm thêm căn nhà nhỏ, đi qua sân, cây già cành non bọc lấy một đạo bông tuyết trắng tinh, bắc phong u u thổi, lạnh thấu tận xương tủy.

“Vũ Nhi!” Hắn gọi, còn không có chờ vào phòng mới gọi, mắt đi về thông dong ngày thường.

Không có người đáp lại, hắn nghi hoặc, trên trời rơi xuống cục tuyết, tiểu tử kia đã đi đâu?

“Hình tiên sinh, người đã về rồi, Vũ Nhi vừa mới mới đi ra ngoài.” Tiết đại nương quần lại áo bông dày, trong phòng hướng ra ngoài nói, bên ngoài quá lạnh, nàng chỉ dám ở trong phòng sưởi ấm.

“Đi đâu?”

“Còn có thể đi đâu? Trong nhà hắn đợi không ngừng, chỉ có thể vô ích đi ra cửa thành chờ người, nói với hắn người sẽ trở về, cũng không ngừng hướng đó chạy đi, hắn rất buồn bực, không chịu ở nhà chờ, tiểu tử này thực nặng tình nặng nghĩa, người nhất định là kiếp trước đại phúc, mới tìm được đứa con tốt vậy như.” Đại nương cần nhẩm nói.

Hình Bất Quy ghen hờn, nửa ngày nói không ra lời, ném hành lý vào hành lang đông phòng, mới ấp úng nói: “Ta đi tìm hắn”

Bông tuyết sớm đem cước bộ của Hình Vũ lấp đi, bất quá Tiết đại nương nói thành lâu, đó là nơi Hình Bất Quy về cũng đã phải đi qua, tiểu tử kia là muốn sớm một chút nghênh đón hắn a ~ Vũ nhi đáng thương vừa đáng yêu, làm hắn lòng tham nhiệt, đầy ngập nóng bỏng trong ngực.

Gần thành lâu đã nhìn thấy thân ảnh nho nhỏ đứng một bên, co co lại bả vai liên tục xem bên ngoài, Hình Bất Quy nhìn không được cười, một tháng không thấy, tiểu tử kia liền một tác cũng không có cao lên.

(Tàn: một tháng sao mà cao một tấc được hở anh.. =.=!!!, được không nhỉ?)

(Đông Huyền: 1cm....)

Tiểu tử kia rất không bình tĩnh, quần áo cũng xộc xệch, thỉnh thoảng nhảy nhẩy lên, cho rằng như vậy có thể thấy xa hơn xa hơn, mặc cho ai đi qua đều nhìn.

Mấy người thủ thành nhìn không được, hô: “Tuyệt rất lớn, tiểu huynh đệ sớm một chút nên trở về đi.”

Còn sớm, thủ thành đại ca để cho ta chờ thêm chút nữa, không để cho người thêm phiền toái . Tiểu tử kia lắc đầu.

“Vừa mới ta trông thấy giống như Hình tiêu sư đi qua đây....”

Thật là Phụ thân? Thủ thành đại ca không có gạt ta a? mấy ngày nay người mỗi lần gặp ta đều nói như vậy.

“Sợ ta lừa người? Ta là không xác định a, tuyệt dày thế này, người qua lại cũng không có nhiều”

Ta còn muốn đợi thêm một chút nữa, trong nhà cũng không ai trò chuyện, tới nơi này cũng tĩnh tâm.

“Người nha, còn nhỏ như vậy, lại cũng không nói được, hết lần này tới lần khác tính tình cùng ngư đồng dạng, cha người khẳng định cực kì đau đầu vì người.” Thủ thành nói. Ngày tuyết lớn thật nhàm chán, hẳn ngẫu nhiên cùng Hình Vũ trò chuyện giết thời gian.

Cha đau ta, cũng không đau đầu vì ta. Hình Vũ nhiều lần nắm tay, thanh minh cho bản thân.

Thủ thành căn bản nhìn không ra quả đấm của hắn, bởi vì Hình Vũ đeo găng tay hình bất quy mua cho.

“Tới đây sưởi ấm đi. Đừng làm cha người thật sự nếu đã trở về lại thấy băng trụ nhân.” ngoắc người bên cửa thành vào trong phòng nhỏ.

Không cần vào, sẽ nhìn không tới cha trở về. Hình Vũ chỉ chỉ ngoài thành, mãnh liệt khoát tay.

(Đông Huyền: sao em toàn nói những câu yêu không chịu đc T_T)

(Tàn: đúng a..!)

Hình Bất Quy ở một bên nghe hai người kia một đáp một hát như diễn tuồng, đã cảm thấy buồn cười, đột nhiên muốn chọc ghẹo nghĩa tử, cũng không kêu người, lặng lẽ đi đến sau lưng Hình Vũ đập bả vai.

Hình Vũ bị dọa cho nhảy lên, quay lại, thấy rõ là Hình Bất Quy, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, cả người nhào tới ôm lấy, trên đường quạnh quẽ, cũng không sợ có người ghé mắt nhìn thấy.

Nhìn thấy người, nhìn thấy người nha, phụ thân!

Biết có người có thể như vậy nhớ nhung mình, không chút nào che lấp thích vui mừng lộ rõ trên nét mặt, bất kể là ai đều trong nội tâm âm áp, Hình Bất Quy đương nhiên cũng không ngoại trừ.

“Cái mũi đều đông lạnh đến đỏ, khó coi.” Hắc nói, thuận tay xoa bóp nhẹ.

Hình Vũ mặc hắc vê, cũng không phàn nàn, phụ thân ngày đêm mong nhớ ở tại trước mắt, quá khứ trong một tháng tịch tịch sớm như trận tuyết dày tan rã, trong nội tâm như muốn bùng nổ, miệng không thể dấu điếm nụ cười.

“..... Hình như nhiều hơn chút thịt?” Hình Bất Quy sờ nắn hết cái mũi lại sờ nắn mặt, hồi tưởng tháng trước cùng hôm nay xúc cảm có chỗ bất đồng.

Hắc hắc, cha lưu lại thiệt nhiều tiền trong nhà, cho nên ta có ép mình ăn thật béo a!

Hình Bất Quy phát hiện Hình Vũ cười đến rất đắc ý, đương nhiên không biết là chuyện gì xảy ra, chỉ là tâm lay động thần trì, nghĩ tiểu tử kia bên trong lớp quần áo có phải cùng trên mặt đồng dạng, điểm ấy nghi vấn rất nhanh có thể sáng tỏ, bởi vậy đêm nay đã có thể hưng hăng yêu thương hắc.

“Phụ tử các ngươi tình cảm quả nhiên hảo” Thủ thành nói “Tiểu huynh đệ, phụ thân ngươi đã trở lại, không cần mỗi ngày tới đợi.”

Cười cũng giống nhau, hai người hình thể chênh lệch làm cho người ngoài nhìn vào cũng chỉ thấy đích xác là một cặp phụ tử, ngoại nhân làm sao nhìn tỏ bên trong.

“Về đi.” Hình Bất Quy lo nghĩ, nói: “Trước hết mang ngươi trở lại tiêu cực uống chén súp, cho nóng người”

Hảo.

Nắm cái tay bọc trong lớp găng dày, theo dấu vết lúc trước trở về. Gió lớn, trên đường cành khô trên cây già bị gió quật gây lên tiếng kêu răng rắc.

“Lần sau đừng đợi như vậy, cũng không phải ta không trở lại.”

Ta muốn chờ, cũng bởi vì người nói sớm trở về.

“Khó trách người ta nói người tính tình cùng người đồng dạng. Người là chúc người a?” Hình Bất Quy giấu cợt.

Ta chúc dương a. Tiểu tử kia tròng liếc, cha nhất định là cố ý tính sai cảm tình của hắn.

“Tiểu bốn dương.”

(Ôi con cừu ngốc >.< iu quá)

Ta bốn, năm đó như thế nào sẽ chọn đi theo người? Hình Vũ le lưỡi, trong nội tâm đắc ý giải thích.

8. Chương 7: Phong Trần Một Mỗi Lại Quay Về

Bốn mùa vội vàng lần lượt qua đi, xuân về hoa nở, công việc không đồng đều, hai phụ tử Hình gia ngày như ngày lại qua, luyện đao thì luyện đao, gảy đàn thì gảy đàn, bình thần ngọt ngào bên nhau trong ngôi nhà nhỏ.

Tiết đại nương đều nhìn ra hai người kia đích thực không được bình thường, nàng còn trẻ theo bên ngoài bốn ba, tuổi già tại thanh lâu, loại sự tình cảm kinh thế hãi tục nào không chứng kiến qua? Ngược lại giờ này hăm mộ bọn họ lưu luyện tình thâm, lúc còn trẻ nếu mình cũng có thể gặp được chính người có thể đem đến hết lưu luyện yêu thương, hôm nay cũng không đến nỗi cô đơn.

“.....Lạc tình hoan ái khổ si nữ nhân, cầm tỳ bà đàn khúc phiến muộn.....” Dây cung gảy leng keng, Tiết đại nương tại trong nội viện tấu hát, giải sầu tịch liêu.

(Đông Huyền: nó kêu leng keng thật sao =.=)

Nàng tịch liêu nhưng người khác rất không tịch liêu, Hình Bất Quy lúc trước luôn ru rú trong nhà hôm nay đã mang theo Hình Vũ ra ngoài, mấy ngày hôm trước xong việc chuyển hàng trở về, nghe Lâu Chiêu Dương nói hoa hải đường ở thành Bắc đúng lúc đang nở, hắn hùng hực hứng thú muốn lôi kéo nghĩa tử đi ngắm hoa, đêm nay là thượng nguyên tiêu, trong thành có lễ hội đèn lồng, mang theo nghĩa tử là cũng muốn hắn đi xem đèn.

Phụ thân có chủ ý. Hình Vũ trên đường khoa tay múa chân nói.

“Tổng nghĩ cùng người cùng một chỗ nhìn gì đó, chơi gì đó” Hình Bất Quy đáp.

Đã từng từng có lúc ái mộ ai đó một thời gian, cũng có thời gian vội vã rời đi quê cũ, đem sự tình tất thấy nghĩ về Cao Như Nhi, yêu thương bị vùi dập, không nghĩ rằng nhiều năm nữa sau này, hẳn có thể đối người khác dấy lên tình ý như thế, bóng tối trong lòng cũng tản ra.

Ta cũng như vậy. Hình Vũ đối với mắt Hình Bất Quy, trong nội tâm nghĩ.

Chợ đêm trong hoa đăng với mấy đồng lửa khiến nó sáng như ban ngày, tiểu hài tử tay cầm đèn lồng bên cạnh chơi đùa, miếu thờ giăng đèn kết hoa, người trong toàn thành đều dắt già trẻ đều đến đây. Xung quanh bán điểm tâm mức quả, cây cối muôn màu muôn vẻ, cái gì cần có đều có, Hình Bất Quy cùng Hình Vũ cũng chen chúc vào, người cao lớn nắm chắc kẻ nhỏ bé để tránh đi lạc, đi nhiều cũng mệt, hai người mua bánh trôi ngồi một bên ăn, lúc về thì liền vào một quán bán ngọc thạch, chủ tiệm liền đối Hình Bất Quy hô lớn.

“Gia, năm nay được mùa mua vòng tay xuyên ngọc cho công tử mang, hưởng phúc cát tường!”

Hình Vũ nghe xong vội lắc tay. Hắn không mang những thứ lờ lợc kia, làm việc chỉ tổ vướng chân vướng tay.

Chủ tiệm không chịu ngừng, xem xét chỉ biết Hình Bất Quy là phú gia chịu dùng tiền, hắn lắc lắc đồ trang sức trong tay tiếp tục thuyết phục: “Đây là ngọc quý Tây vực, chất ngọc bằng thuận thanh thấu, tiểu thiếu gia như châu tròn ngọc sáng, đeo rất đẹp. Gia ngài nhìn, ngọc này khắc thành tiểu nguyên bảo, làm cho vận lộc của thiếu gia tứ phương tụ hội, cũng mang đến cho gia ngài đầy đủ tài.....”

(Tàn: anh Quy là phú gia, choáng!!!, ngọc đó quả thực có tác dụng vậy ta cũng muốn có....)

Hình Vũ cười khoát tay, tiền đều là nghĩa phụ vất vả mới kiếm được, không nên lãng phí ở những thứ đẹp mắt này, không có chút ích lợi nào, Hình Bất Quy ngược lại nhíu mày.

Dưới ánh đèn mờ nhạt nhìn vào vòng ngọc, phản phát ánh sáng thật đẹp, dù cẩn thận nhưng những thứ vòng được làm ra kia bất quá cũng chỉ là ngọc tạp chủng, không có như lão bản nói, hắn thấy bình thường tiểu hài đều đeo chút ít vật hộ thể bình an trên người.

“Bao nhiêu tiền?” hắn mở miệng hỏi.

Lão bản ra giá thật cao, Hình Bất Quy đem giá tiền đưa xuống còn ba thành. Mua xong, lão bản tới giúp Hình Vũ đeo vào vòng tay.

Mua cái này làm gì vậy nha. Hình Vũ hỏi nghĩa phụ, không cho là đúng.

“Ta hy vọng Vũ nhi vĩnh viễn đều bình an.” Hình Bất Quy nói.

Ta sẽ a, bởi vì cha tuổi so với ta lớn hơn, ta đương nhiên khỏe mạnh an khang hơn, mới có thể hảo hảo chiếu cố cha đến già. Hình Vũ đầy lòng nghĩ như vậy, tuyệt đối không lộ ra, gần đây cha tựa hồ dường như đối với tuổi tác đặc biệt miễn cảm.

Đây là đương nhiên, Hình Bất Quy có một tình nhân con trẻ, tự nhiên mà vậy sẽ để ý sự chênh lệch của hai người, hiện tại hẳn liền nghe được ngoại nhân gọi mình là cha của Hình Vũ, trong nội tâm đều có một chút không thoải mái.

Bất quá, Hình Vũ trong lòng vẫn là hoan hoan hỉ hỉ, bởi vì là phụ thân tặng quà, ý nghĩa đều có chút bất đồng, trên đường về nhà hẳn thỉnh thoảng giơ tay, nhìn ngọc thạch trên tay được chiếu sáng ngọn đèn, phát ra mấy điểm quang mang đẹp mắt.

Cả đời đều muốn đem ngọc này mang ở cổ tay, chết cũng không rời bỏ _____ Hắc nghĩ.

Hình Bất Quy thấy hẳn như vậy, lòng cũng cao hứng, kéo Hình Vũ ra đằng sau.

Cha? Hình Vũ kinh ngạc.

Hình Bất Quy buông vai Hình Vũ ra, bắt hẳn hộ ở sau lưng, sau đó hướng trong sân phát ra tiếng.

“Là ai lén lén lút lút?”

Trong chỗ tối của cái sân nhỏ bước ra hai người nam tử, lưng hùm vai gấu nhanh nhẹn dừng mãnh sắc bén, trên tay tất cả đều cầm bả đao, đồng dạng với thanh đao Hình Bất Quy hay dùng.

“Sư huynh!” hai nam tử nắm tay thành quyền cung kính hô.

“Bắc Sơn, Thư Minh?” Hình Bất Quy gương động đôi mày, quả thực kinh ngạc: “Làm sao biết ta ở đây?”

Hình Vũ từ phía sau ngó đầu ra, đồng dạng kinh ngạc. Hình Bất Quy từ trước đến nay ít cùng người giao tiếp, trong thành cũng chỉ cùng mọi người quảng thông tiêu cục quen biết, cũng chỉ là ngẫu nhiên nói vài lời nói mà thôi, hiện tại xuất hiện hai kẻ xa lạ này cũng không biết là ở đâu ra, tựa hồ đối với nghĩa phụ lại rất thân thuộc.

Hai người kia thật ra là Lục sư đệ cùng Thất sư đệ của Hình Bất Quy, tới đây tìm y, Tiết đại nương nói Hình gia hai phụ tử đi ra ngoài xem hội đèn lồng, bọn họ vì vậy ở chỗ này chờ, cũng đã được hơn một canh giờ.

“Sư huynh, người mấy tháng trước xuất hiện ở Thục trung, có đệ tử thấy được, hỏi thăm được ở của hàng người ghé, mới biết được người đến quảng thông tiêu cục làm việc. Sư phụ nghe được tin tức, phân phó chúng ta tiến đến tìm người trở lại Huyền Dao môn.” Bắc Sơn trả lời câu hỏi của Hình Bất Quy.

“Sư phụ? ” Hình Bất Quy sững sốt hồi lâu, trầm giọng đáp: “Ta đã rời đi Huyền Dao môn cùng cái tên của đại đệ tử Hình Lộ, không mặt mũi nào trở về.”

“Đừng như vậy a, Đại sư huynh.” Minh Thư tuổi so với Hình Vũ lớn hơn không được bao nhiêu nói: “Sư phụ nói người tính tình bướng bỉnh, nhất định không chịu trở về, cho nên viết phong thư, cho người xem rồi hẳn quyết định.”

” Bên trong nói cái gì? ” Hình Bất Quy hỏi.

“Sư phụ nói chỉ có người có thể xem.” Bắc Sơn theo trong ngực áo móc ra một phong thư đưa đến.

Hình Bất Quy lo lắng tiếp nhận, xé toạc, đi đến một bên đọc.

Thư Minh hiểu kỳ chăm chăm vào Hình Vũ nhìn, hỏi: “Nghe đại nương bên kia nói, Đại sư huynh thu nhận người làm nghĩa tử? ”

Trừ cha hẳn ra Hình Vũ rất sợ những ai bên ngoài mang binh khí. Bắc Sơn, Thư Minh trên tay hai bả đao lại cứ sáng lấp lấp, hẳn sợ tới mức rút lui hai bước, sau đó gật đầu.

Thư Minh muốn hỏi, Bắc Sơn ngăn cản hẳn, nói: “Sư đệ chớ quên, đại nương nói qua, tiểu hài này mang thương tật, không có nói chuyện được.”

Hình Vũ nghe ra Bắc Sơn trong lời nói có chút ít khinh ý, tựa hồ thấy hẳn không thể nói lại kém đi một bậc, nhin không được tâm tối sầm lại, lại đi lui về phía sau một bước, hướng chỗ Hình Bất Quy nhìn, chính là đối phương đang cúi đầu đọc thư tít, hết sức chuyên chú, không chút chú ý đến hẳn.

Khê há mồm, chính là.....

Ta đã từng có thể nói, hơn nữa cha cũng chưa từng ngại qua ta câm a.

Cùng Hình Bất Quy chưa bao giờ có câu nói nào khó khăn, chẳng biết tại sao, hẳn có khi chỉ là nháy mắt mấy cái, đối phương chỉ biết ý của hẳn, cho dù không nháy mắt, nội tâm của hẳn nghĩ gì cũng đều đơn giản bị đoán được, dần dà, Hình Vũ thậm chí đều đã quên chính mình không nói lời nào đã lâu rồi.

Rất nhiều tâm tư rõ ràng đều như vậy dễ hiểu, không cần phải nói được mới có thể hiểu ra, vì cái gì nhất định phải nói chuyện? Tư tưởng như biển nước rộng lớn bao la, ngôn ngữ bất quá chỉ là nổi lòng tạo nên một đạo sóng, đạo sóng này cũng tuyệt đối không đủ sáng tỏ triều hà.

Cho dù có thể nói cũng vô dụng, năm đó *vô lâm minh* kiên quyết cho rằng Hoàn Đan môn là tà ma ngoại đạo, liền một lời giải thích cũng không có thể nói ra, đao kiếm cứ thế vung xuống, đều chẳng phải là do những kẻ ngang ngược kia?

Chỉ là một đứa nhỏ, so với những kẻ cầm đao cường tráng kia chẳng là gì sao? Hình Vũ trong mắt nói như vậy, đáng tiếc, Bắc Sơn cùng Thư Minh không hiểu ý nghĩ của hắn, Hình Bất Quy thì cầm thư ngăn người.

“Đại sư huynh, sư phụ mấy năm này kỳ thật nhớ kỹ chuyện của người....” Thư Minh khuyên bảo: “Người mau theo chúng ta trở về đi.”

“Ta làm cho sư môn hử thẹn, không mặt mũi nào trở về.” Hình Bất Quy nói: “Tính, các người đường xa mà đến, vào nhà ngồi. Vũ nhi, thay ta mang chút trà nóng đến cho hai vị thúc bá.”

Hình Vũ lập tức vào phòng đốt đèn nhóm lửa, lại vào trong bếp lấy bầu nước trong ra nấu, sau đó ngoan ngoãn đợi một bên nghe ba người nói chuyện.

Sư huynh đệ ba người trước khách sáo vài câu, sau mới bắt đầu tiến vào chính sự.

Bắc Sơn ho nhẹ một tiếng, nói: “Đại sư huynh, sư phụ nói năm đó chuyện kia có chút kì quặc, người đi không lâu, nàng vũ kĩ kia cũng đã bị giết bằng thuốc độc, tú bà ở đó nói có người cầm cho nàng một số tiền lớn, muốn nàng đi, nàng lại không chịu.....”

Hình Bất Quy rung mình, nhớ tới sự kiện gì đó, bật thốt lên hỏi: “Là Châm Độc của Hoàn Đan môn? ”

Hình Vũ ở một bên nghe nhắc đến hai chữ Châm Độc, không biết làm sao cả người run lên bần bật, sắc mặt trắng bệch, Hình Bất Quy lại không phát giác dị trạng của hắn, một mực chuyên tâm nghe hai vị đệ đệ nói tiếp.

Bắc Sơn rồi cũng nói tiếp: “Bị giết bằng độc của một con hạt tử, đã bị đánh chết dưới giường, ta theo lệnh của sư phụ mang về, người nói đó là độc hạt của Thực trung Sơn Hoa môn nuôi luyện ra, nọc độc cắn người là phải chết, chính là không biết nó như thế nào lại chạy xuống núi mà còn mang nọc độc trong người.”

“Hoa Sơn môn từng theo Đường Môn được xưng là Thực trung song độc, cũng có lần hai mươi năm trước cùng Đường môn ác đấu, về sau tiêu thanh biệt tích, hẳn không phải là.....” Hình Bất Quy cười khổ.

“Chính là_____” Thư Minh đột nhiên xen vào: “_____Bốn, năm năm trước, sư phụ vô duyên vô cớ trúng độc, võ công thiếu chút nữa bị phế, may mắn lão nhân gia người kịp thời ăn đan dược bảo vệ tính mạng giải độc, nếu không, Đại sư huynh người cho dù trở về, cũng không thấy được người.”

Hình Bất Quy nghe xong trong mắt đau xót. Hắn từ nhỏ bái Cao Xuân Minh làm sư phụ, hắn kỳ thật kính người như cha, chính mình bề ngoài mặc dù lãnh đạm, nhưng lại nặng tình người, nghe sư đệ nói như vậy, ngược lại hận không thể bay đến bên sư phụ.

“.....Có người cho rằng..... là Châm Độc đã hạ thủ, cho nên Nhị sư đệ dẫn đầu đệ tử lên Hoàn Đan môn.....”

“Người bên ngoài truyền như vậy, kỳ thật không có chứng cứ. Nhị sư huynh nóng lòng nghĩ muốn lập công với võ lâm, hảo hảo đạt được sự khẳng định của sư phụ, cho nên dẫn theo một đám đệ tử đến Trung Nguyên, thiếu chút nữa chết tại Tử La sơn....”

“Như vậy a.....”

“Đại sư huynh, chúng ta trước khi đi sư phụ còn đặc biệt công đạo, nói chờ người sau khi trở về người muốn quyết định chút ít việc, người nếu không trở về, chúng ta không có mặt mũi nào gặp sư phụ. Người rời đi lâu như vậy, chuyện gì cũng đều qua, mời người lấy đại cục làm trọng.”

“Đại cục?” Hình Bất Quy thì thào nói.

Năm đó chính là vì đại cục, Huyền Dao môn vội vã cắt đứt quan hệ cùng hắc, sư phụ cực kỳ lạnh lùng muốn giết hắc, các sư đệ cũng nhìn hắc như người lạ, vài lời giao hảo cũng đóng cửa tuyệt cùng hắc vắng lai, hắc buồn phiền nản chí, mới quyết định rời xa cố hương, nhưng bây giờ sư phụ trong thư cũng ân cần nói rõ, muốn hắc vì Huyền Dao môn trở về.

Không nghĩ sẽ trở về, nhưng là sư ân công ơn nuôi dưỡng trùng trùng điệp điệp, nhân tình nghĩa lý không cách nào bác bỏ.

“Hảo, trở về đi ” rốt cục hắc nói.

Hình Vũ ở một bên nghe xong, cũng không biết là tư vị gì, chỉ biết mình có chút sợ hãi, cái chỗ kia là nơi nghĩa phụ qua lại, đồng dạng cũng sẽ có rất nhiều kẻ cầm dao giấu trong người, cùng Bích Sơn và Minh Thư kia đồng dạng.

Phụ thân sẽ biến thành phụ thân không hoàn toàn thuộc về hắc, làm sao bây giờ? Có thể vô luận như thế nào, hắc đều khó có khả năng lay chuyển ý định của đối phương.

Hình Bất Quy lúc này đối Hình Vũ nói: “Vũ Nhi, người dọn dẹp một chút, theo ta cùng trở về Huyền Dao môn ”

Hình Vũ nhin không được lại cố suy nghĩ tích cực, chỉ cần cha nguyện ý mang theo hắc, lên núi đao xuống vạc dầu hắc cũng vui vẻ chịu đựng.

Bích Sơn lúc này rồi lại có chuyện nói: “Đại sư huynh, nghĩa tử người trời sinh cốt nhục, không có khả năng luyện võ, đất Thục ta lại lạnh lẽo ẩm ướt, hắc đi dễ nhiễm bệnh, mang về Huyền Dao môn cũng là vương vãi, còn không bằng ở tại chỗ này.....”

Lục sư đệ nói như vậy, là vì hắc trời sinh xem thường đứa nhỏ nhỏ bé và yếu ớt, càng nhiều hơn đối với Hình Vũ, chắc hắc không cách nào đi theo Đại sư huynh khoái mã hồi hương, hành trình khẳng định nhiều lắm sẽ bị làm lỡ vài ngày.

Hình Vũ vừa nghe có chút nóng nẩy, quay đầu vừa nhìn Hình Bất Quy, đôi mắt diêm tĩnh so với dĩ vãng mở lớn hơn mà còn sáng rực, long lanh.

Phụ thân đừng vứt ta, ta tuyệt đối không để cho người thêm phiền toái!

Hình Bất Quy nhin không được trong lòng cười trộm, Hình Vũ lúc này hai mắt đầm lệ lưng tròn, như làm cho người ta thương xót một tiểu cầu, thật đúng cho là mình sẽ vứt hẳn...

Làm sao cam lòng? Hình Bất Quy biết trong nội tâm Hình Vũ lo lắng cho hắn càng nhiều, lần này đi có thể cũng vài năm hẳn tuyệt đối nào có thể để Hình Vũ một mình ở lại nơi đây lâu như vậy, tiểu gia hỏa này không có hắn, nhân thế hiểm ác, ai có thể thay hắn che mưa chở gió?

Share this

Đêm đó, hai sư huynh đệ kia ra phụ cận tìm khách điểm nghỉ ngơi, Hình Bất Quy ôm Hình Vũ tinh tế nói nhỏ.

“Ta trở về xem sư phụ, có lẽ nghỉ ngơi lại mấy tháng, người đi theo ta, cho là du sơn ngoạn thủy, cái gì xảy ra cũng không có quan hệ.”

Sư phụ cha chính là sư tổ của ta, ta sẽ lễ phép, không để cho cha khó xử .

“Huyền Dao môn lần này có lẽ sẽ có đại biến động.” Hình Bất Quy phỏng đoán trầm giọng nói: “Sư phụ có lẽ nghĩ tới việc ta trở về giao ta tiếp quản Huyền Dao môn a, nhưng điều này, đối với Nhị sư đệ đã vất vả nhiều năm thì không công bình, sợ càng đưa đến một hồi mưa gió.....”

Nhân sự phức tạp, có thể lần này khó trôi chảy? Hình vũ nghi vấn chút ít trong tâm dùng mắt hỏi.

“Chỉ có thể nghĩ biện pháp là không quan tâm đến.” Siết chặt vòng tay một chút “Từ trước ta luôn nghi ngờ, nghĩ muốn tại chốn vô lâm tạo một phen danh hào, nhưng bây giờ ta mệt mỏi, nghiệp lớn vô pháp để trong tâm tư, một trông mong Vũ Nhi người không ghét bỏ, cái ta có thể cho người cũng không nhiều. ”

*Quần áo thô, cơm nhạt cũng có thể hảo hảo qua, muốn những thứ khác nhiều đi chẳng nữa cũng vô dụng a.*Hình Vũ cười lắc đầu.

“Bình thường việc chuyển đồ bên ngoài đi quá lâu, ta sẽ rất nhớ người, lo lắng người có thể hay không bị ăn hiếp. Chờ lần này xong việc trở về, ta nói Lâu lão bản giới thiệu chút việc gì đó hộ viện, không cần trường kỳ bên ngoài bôn ba, có thể hảo hảo bên người.”

Hình Vũ lúc này mặt một mảng đỏ hồng, thân thể nóng lên, đêm nay ăn cái chén bánh trôi nước đã ngọt mà còn vương lại trên miệng, nghe phụ thân nói những lời ngọt ngào bỗng thấy hưng phấn, cùng đó vị ngọt

khắc sâu trong tâm khảm.

Sáng sớm hôm sau Hình Bất Quy mang theo Hình Vũ đến tiêu cục tìm Lâu Chiêu Dương trước, nói mình phải về cố hương mấy tháng. Lâu Chiêu Dương thật sự là không muốn không được, quảng thông tiêu cục hẳn có Hình Bất Quy một võ công cao cường làm Hình tiêu sư đã lưu truyền rộng rãi, cho nên nếu chen vào quảng thông tiêu cục mấy tiêu xa bình thường khác đều có thể thông suốt đi mà không gặp trở ngại, nhưng nếu Hình Bất Quy không trở lại, hẳn có thể bị sa sút.

“Đường xá xóc nảy, Vũ nhi thể cốt nhược, chịu được loại tra tấn đó? Lưu hẳn lại ta giúp người chiếu cố.” Lâu Chiêu Dương giả tốt bụng nói, nhưng thật ra là vì biết rõ Hình Bất Quy yêu thương nghĩa tử, nếu Hình Vũ lưu lại, hẳn sẽ rất sớm trở về.

Hình Vũ rất gấp gáp, trốn phía sau lưng Hình Bất Quy, sợ nghĩa phụ bị Lâu Chiêu Dương nói động, đem hẳn lưu lại.

“Ta trở lại Huyền Dao môn giải quyết xong chút chuyện sẽ trở lại.” Hình Bất Quy nhàn nhạt nói.

“Àn, nguyên lai ngươi là đệ tử Huyền Dao môn, Hình Lộ.....” Lâu Chiêu Dương mở tiêu cục, tin tức đương nhiên linh thông, thu thập tình báo tốc độ cũng mau, như vậy dù có cân nhắc, cũng đã đoán ra lại lịch Hình Bất Quy từ lâu, cùng với nguyên nhân bộ dáng hào sảng của hắn đến đây.

“Cáo từ.” Hình Bất Quy chấp tay, không nghĩ muốn cùng hắn nói nhiều chuyện của mình.

“Chậm một chút.” Lâu Chiêu Dương gọi ngược hắn lại: “Ta nghe nói a, Huyền Dao môn Lam Mẫn gần đây động thủ liên tiếp, nghe nói có ý bức vua thoái vị, ngươi nên coi chừng.”

“Đa tạ.” Hình Bất Quy chấp tay vi lễ.

Rời đi tiêu cục, cùng Bắc Sơn, Thư Minh gặp ngoài khách điểm, hắn không để ý hai sư đệ phản đối, mượn chiếc xe chiều cổ chính mình cùng Hình Vũ, để hai sư đệ kỵ mã đi đầu, trở về Huyền Dao môn bẩm báo với sư phụ hắn sắp trở về, hơn nữa còn mang về nghĩa tử.

Qua Thục Sơn thì đường xá khó đi, Hình Bất Quy bảo xa phu trở về, chính hắn mua cho Hình Vũ một con la. Dừng la qua sơn đạo tốt hơn là cưỡi ngựa, Hình Bất Quy nói thời cổ cũng có đế vương cưỡi la qua đây tạo nên một sự tích, Hình Vũ nghe xong, chính là mỉm cười, chính mình cũng không phải là đế vương, bắt quá là giống tiểu hài nhi cưỡi la chơi đùa.

Chính là, đi theo phụ thân như vậy du sơn ngoạn thủy, thật sự không tệ, cho dù hẳn hiểu đến Huyền Dao môn, thời gian sau sẽ không có sống được nhàn nhã.

Trong núi rất nhiều xà trùng cùng thú dữ, bất quá, có Hình Vũ ở bên, nửa đêm tại trên núi ngủ lại, liền phi trùng gì đó cũng chẳng có xung quanh, Hình Bất Quy sớm thấy nhưng không thể trách, hẳn gần đây

hàng đêm quần quít cùng Hình Vũ. Mỗi khi hai người yêu thương kịch liệt, hương vị càng rừng rực, nghe thì có nghe nhưng liền chóng vánh đầu cũng không phát sinh nữa, ngược lại có chút cảm giác phấn chấn tinh thần.

“Vũ nhi là trời sinh trong người có mùi hương khác thường?” Hình Bất Quy hỏi.

Không phải. Hình Vũ chỉ chỉ vùng đan điền của mình. *Trong này mới có*

“Châu thai ám kết?” Hình Bất Quy thậm chí cũng rất hay đùa.

Hai đóa mây đỏ hồng ửng lên, Hình Vũ ảo não xấu hổ. *Cha nói lung tung, ta làm sao có thể.....*

(Tàn: ă.....ngã ngựa....)

Hình Bất Quy cười ha ha, đến nỗi lông mày đều khép chặt lại.

“Tà môn ma đạo vì không chế người khác, đem đưa vào cơ thể người khác trùng trùng, nếu đối phương phản kháng thì dùng tà thuật bức trùng trùng áp trùng, nở ra ấu trùng ký sinh điều khiển đầu óc..... Vũ nhi, từ trước Hoàn Đan môn chủ có đối với ngươi làm thế...”

Không có không có, trong cơ thể ta bất quá là khóa luyện qua đan châu, chỉ cần ta nguyện ý, ta có thể cả đời không thúc hóa nó, cha ngươi yên tâm.

Hình Bất Quy thấy Hình Vũ cư nhiên vội vã lắc đầu, hiển nhiên hiểu là không nhận, chối bỏ câu hỏi vừa mới hỏi của mình, hẩn thả lỏng trong lòng, không hề hỏi nhiều. Hình Vũ dựa vào trong lòng ngực của hắn, không để biểu tình của mình bị thấy rõ.

Phụ thân, muốn thúc hóa viên đan châu này, tu dùng độc của độc xà dẫn mở, mà ta, tuyệt đối sẽ chú ý không cùng xà cận thân. Tuy sư phụ nói qua, ta giương tay ra có thể đoạt đi sinh mệnh trong nháy mắt, chính là, ta không muốn.....

Ta vĩnh viễn cũng không muốn trở thành Châm Độc.

Hai phụ tử ngày đi đêm nghỉ, trên đường ngắm nhìn cảnh vật, hai người một la đi qua vùng núi hiểm trở, đi tới Huyền Dao môn.

Huyền Dao môn là Thực trung đệ nhất đại môn phái, trước đại môn khí phái phi phàm, ngói xanh cùng hành lang, đệ tử ra vào đều đeo đao, nghiêm chỉnh túc mục, cho thấy kỷ luật vô cùng tốt.

Hình Vũ thật sự rất sợ những kẻ đeo đao kia, xuống la thì mang đầy khiếp sợ mà trốn đằng sau, Hình Bất

Quy còn chưa tới cửa, bên trong đã có người lao ra nghênh đón, Bắc Sơn cùng Thư Minh đã báo với sư phụ hay Đại sư huynh sắp về, tính ra chỉ mấy ngày nữa sẽ tới, đối đệ tử thủ vệ đã miêu tả tướng mạo, chỉ cần họ vừa đến, liền vào báo lại.

Cả Huyền Dao môn đều xôn xao rộn rã, các đệ tử thế hệ trước đối với Hình Bất Quy tựa không lạ lắm, năm đó đối với võ công của đạo pháp đều là nguyện ý phục tùng, giờ phút này nghe được hắn trở về, đều chạy đến nghênh đón, những đệ tử mới cũng nghe qua người tên Hình Lộ này, tò mò đều phía bên trong dù đang luyện võ cũng chạy đến chen chúc, đem cái kẻ sợ người lạ như Hình Vũ dọa đến tựa như con gà con nhất gan.

Quả đáng chán ghét. Hình Vũ nghĩ. Chính là, muốn nhả nài, nơi này là quê quán của phụ thân, cho dù không muốn, hẳn nhất định vì phụ thân nhả nài.

Hình Bất Quy lúc này trở lại địa phương xa cách nhiều năm, chứng kiến mọi chỗ loạn nháo đều muốn nhìn xem gì đó, không để ý tới Hình Vũ đang sợ hãi, hắn nhìn thấy mấy sư môn quen thuộc thuận miệng hô lên tên đối phương, muốn Hình Vũ hành lễ, cứ như vậy đường đi đã bị bao vây hết.

(Tàn: giống ngôi sao thần tượng quá =.=!!)

Ngang qua vài căn phòng, lướt qua thềm đá cẩm thạch, xa xa trông thấy sư phụ ngồi ngay ngắn trong nội đường. Đó là một lão giả tóc trắng. Hình Bất Quy phát hiện tinh thần của người đó đã không còn như trong dĩ vãng quắc thước, rõ ràng là một lão thái, trong tâm làm đại đệ tử như hắn âm thầm than thở.

Rất nhiều lời muốn nói, nhưng vẫn nghẹn ngào, chỉ có thể quỳ xuống gọi: “Sư phụ.....”

Hình Vũ vừa thấy cũng quỳ xuống theo, hắn không biết nguyên do Hình Bất Quy năm đó rời đi, chỉ đoán là nghĩa phụ bị đuổi ra đi, nhìn thấy hắn quỳ xuống, giống như là sẵn sàng chịu đòn nhận tội, rất lo lắng, chỉ có thể cúp đi trông mắt đen như mực, khẩn cầu vị lão nhân kia không xử phạt phụ thân hắn.

“Trở về là tốt rồi, đứng dậy.” Lão nhân không có tỏ vẻ gì đặc biệt, chỉ là nhìn xem Hình Vũ phía sau đại đệ tử: “Nghe nói người thu dưỡng một người con, chính là hắn?”

“Dạ, sư phụ, hắn gọi Hình Vũ.” Hình Bất Quy đứng dậy đáp.

“Tại đất khách muốn tìm người làm bạn, cũng cho phép người. Bất quá Huyền Dao Môn không thu người vô dụng, nếu là hắn gây phiền toái, người phải thụ toàn bộ trách nhiệm”.

(Đông Huyền: ts ông đã cầu đệ tử về còn đòi hỏi)

“Dạ!” Hình Bất Quy trả lời ngắn gọn, hắn cũng không cãi mệnh lệnh sư phụ, bất quá trong lòng hắn suy nghĩ, Hình Vũ cũng tuyệt đối không phải là người thích đâm đầu vào phiền toái.

Hình Vũ chỉ là cúi đầu xuống, cảm thấy vạn phần ủy khuất, hẳn thật biết điều, chỉ là không nói lời nào mà thôi, vì cái gì tất cả mọi người cảm thấy hẳn là vương vếu? Phụ thân rõ ràng đều thường tán thưởng hẳn chịu khó, giúp hẳn rất nhiều việc, hẳn tuyệt đối không phải kẻ vương vếu hoặc là vô dụng.

Nhìn trộm Hình Bất Quy, Hình Bất Quy trước mắt tâm tư lại không chú ý tới khổ sở của nghĩa tử, hẳn đứng ở một bên, chờ nghe sư phụ tiến thêm một bước dạy bảo.

Đứng ở bên cạnh Cao Xuân Minh là một nam tử, nói: “Sư phụ, Đại sư huynh bên ba đường xa mà về, đường đi vất vả, ta ở hậu đường đã an bài dạ tiệc giúp hẳn cùng hài tử đón gió tẩy trần.”

Người nói này tướng mạo trông tuấn tú, dáng người cao, tiếng nói trong trẻo, lời nói nghe thật thoải mái, tuổi nhìn như so với Hình Bất Quy còn trẻ hơn vài tuổi.

“Nhị sư đệ, đa tạ.” Hình Bất Quy nói, người này chính là Lam Mẫn.

Lam Mẫn đáp: “Không cần khách khí, Đại sư huynh, người mấy năm này biệt tích, sư phụ cùng các sư đệ còn nghĩ người gặp chuyện, Ngự Nhi muội cũng thường thường nhớ đến người..... Có tiếng người đến, là nàng đến đây.”

Hình Bất Quy nghe được danh tự quen thuộc, mặt ngoài duy trì như thường, Hình Vũ thế nhưng lại chấn động, mạnh ngẩng đầu xoay người, nhìn hướng Lam Mẫn chỉ, bên ngoài thêm son chậm rãi đi tới chính là một vị nữ tử trẻ tuổi.

Nữ tử này thướt tha đoan trang diễm lệ, tóc đen tuyền cung môi son răng trắng, thoát nhìn thật nhu nhược, trên trán đã có ẩn ẩn âm liệt, khó được chính là cái liệt khí này cũng không giảm bớt vẻ đẹp của nàng, lại càng tăng thêm một chút cường thế.

Hình Vũ có kinh sợ cũng không phải là nữ tử xuất chúng ở bên ngoài, mà tại là danh tự Lam Mẫn vừa mới hô lên, đó là chính là danh tự nghĩa phụ tại buổi tối ngày đó ẩm đạm say rượu hô lên, chính là nữ tử duy nhất mà Hình Bất Quy trước kia yêu.

Chính là nàng? Khó trách, khó trách..... Nam nhân đều bị dạng nữ tử này làm cho si mê, phụ thân cũng không ngoại lệ, thực sự với phụ thân rất xứng đôi.

(Tàn: em nghĩ cái gì vậy....)

Hình Vũ nghĩ như vậy, trong lòng nâng lên một tầng ám ảnh, hẳn quay đầu lại tìm Hình Bất Quy, quả nhiên gặp hẳn đang nhìn chăm chăm nữ tử kia, hoảng thần.

Yêu mến người khác chính là thế này sao, Hình Vũ si ngốc nghĩ. Hẳn cũng yêu mến phụ thân, cho dù có chia lìa bảy năm, mười bảy năm, thậm chí bảy mươi năm, tâm tư luyện mộ sẽ luôn một mực bảo trì, giống như phụ thân yêu mến nữ tử kia, như vậy trong mắt hẳn, lúc này không chứa cái gì khác đi?

Hắn cùng phụ thân vào đêm đầu tiên kia, không phải chỉ là chính mình nguyện ý trở thành thể thân an ủi phụ thân? Tuy nói hắn hiến thân là vì ít nhiều cũng muốn thỏa mãn một ít tư tâm, sau cũng rất sợ phụ thân sinh khí, may mắn lại không, hơn nữa còn cho hắn thêm một hồi mộng đẹp, nghĩ rằng hai người có thể vĩnh viễn như vậy cùng một chỗ, làm tình nhân, làm phu thê....

Mộng ảo cũng tan (hay nói chuẩn hơn: vỡ mộng). Hình Vũ khôi phục tinh thần lại cúi đầu lạc quan nghĩ, không quan hệ, cho dù chỉ làm phụ tử cũng không quan hệ, cho dù phụ thân thật sự muốn cùng nữ tử này cùng một chỗ, chỉ cần không đem hắn ném qua một bên, hắn nguyện ý làm đứa con trong chùng mực, nếu không rất muốn cái khác, làm nhiều cái khác.

Đối hắn như vậy là đủ rồi, muốn hắn biểu tình như thế nào cũng có thể, kể cả nhìn xem nữ tử này cùng Hình Bất Quy kết duyên, hoặc thay y sống chết, thoải mái làm chuyện cả đời Hình Vũ có thể làm.

“Đại sư huynh.” Cao Như Nhi đi đến bên người Hình Bất Quy, ngẩng đầu gọi.

“Như Nhi muội.” Mang theo hàm ý khách khí, Hình Bất Quy cũng nhàn nhạt chào hỏi.

Có điểm tận lực, Lam Mẫn tiến tới sát vào Cao Như Nhi, đối Hình Bất Quy nói: “Đại sư huynh, người trở về thật vừa vặn, ta đã được sự cho phép của sư phụ, cộng thêm Như Nhi cũng nguyện ý, sau ba tháng sẽ cử hành hôn lễ. Như Nhi còn nói, ngày này Đại sư huynh nếu không tới tham gia, không có hoàn mỹ..... Như Nhi người có phải là nói vậy hay không?”

Hắn nói xong khế kéo Cao Như Nhi, muốn nàng đồng ý lời của mình, Cao Như Nhi nhìn nhìn Hình Bất Quy, lộ ra một chút bất đắc dĩ, cắn môi, khế gật đầu.

Hình Bất Quy kìm lòng không được giật giật, muốn mở miệng nói cái gì đó, lại một chữ cũng không thoát ra được, cuối cùng chỉ là hướng Lam Mẫn nhắc lên nhướn mày, đoạn chúc mừng, lại hướng sư phụ nói: “Nhị sư đệ có khả năng có thể đảm đương, sư phụ đem Như Nhi muội gả cho hắn, Nhị sư đệ từ nay về sau coi như là con rể sư phụ, đem Huyền Dao môn giao cho hắn, hợp tình hợp lý.”

Lam Mẫn gấp ghé chúc vị Huyền Dao môn chủ đã lâu, nghe được Đại sư huynh nói như vậy, cảm thấy mừng thầm, về phần những sư đệ khác hướng sư phụ muốn sư phụ truyền ngôi vị môn chủ cho ai cũng phải suy đoán thật lâu, cũng không dám trực tiếp hỏi, Đại sư huynh đã đưa ra đề nghị, đủ để biết nghe sư phụ nói thế nào.

Cao Xuân Minh giận đến tái mặt, nói: “Môn chủ vị truyền cho ai cần phải bàn bạc kỹ hơn, Hình Lộ, ta muốn người trở về, đều có một ít suy tính, hôm nay trước giúp người tẩy trần, nghỉ ngơi hai ngày, ta hảo nói cho người việc này.”

Hình Bất Quy nghe sư phụ khẩu khí rắn chắc, tựa hồ trong nội tâm đã có chủ ý không thể làm trái, trong lòng hắn thở dài, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Xưa đâu bằng nay, Hình Bất Quy nghĩ, nếu là cùng sư phụ nói rõ, nói từ trước hắn muốn, hôm nay trong

lòng hấn lại chỉ là muốn vứt bỏ như một như giày cũ, nhất định sẽ bị sư phụ mắng nói là vong ân phụ nghĩa a.

Chỉ có thể đi một bước tính một bước, từ từ rồi tính a.

9. Chương 8: Cô Ngủ Độc Túc Tương Tư Mộ

Mấy ngày kế tiếp, Hình Bất Quy bận vô cùng, Cao Xuân Minh cho sáu đệ tử còn lại thay nhau cùng hấn thử đao, khảo sát Đại đệ tử võ công có hay không bởi vì bốn ba bên ngoài mà mai một, kết quả khiến hấn tương đối thoả mãn.

Võ công của Hình Bất Quy không có giảm sút, còn có khả năng vì ở bên ngoài làm bảo tiêu mà bôn tẩu, càng có nhiều kinh nghiệm giao thủ, thông hiểu được đạo lý, đao pháp cứng rắn tàn nhẫn lại sắc bén, tung chiêu như lưu vân hành thủy, mấy đệ tử đang xem đều trở mắt lú lười, coi như một phen mở rộng tầm mắt.

Đang lúc cùng Lam Mẫn đối chiến, Hình Bất Quy vốn là muốn lơ tay, chính là biết rõ ánh mắt sư phụ nhạy bén, giả vờ tuyệt đối không thể gạt được, đành phải giữ vững tinh thần ứng chiến, giao thủ mới có hai mươi chiêu, đao của Lam Mẫn đã bị đánh bay, rơi xuống sàn kêu leng keng ~

Phụ thân thật là lợi hại! Tránh ở sau lưng chúng đệ tử, nhìn lên Hình Bất Quy luận võ, Hình Vũ trong nội tâm mãnh liệt hoan hô, hấn xem thôi chứ cũng chẳng hiểu đao pháp, chỉ biết Hình Bất Quy vũ đao đáng như kinh long, phiêu như mây bay, đẹp mắt cực kỳ, cộng thêm tất cả mấy kẻ kia bị hấn đánh bại, như vậy phụ thân đúng là giỏi của giới...!!

Chỉ tiếc, sau này, phụ thân đã không còn là phụ thân của riêng hấn.

Nghĩ như vậy, là vì Hình Bất Quy hiện này là thân đại đệ tử, cùng các đệ tử khác hợp ở trong mảng sân rộng, Hình Vũ hấn lại được an bài ở một khách phòng rất xa, cuộc sống hằng ngày cùng với các đệ tử phục thị thấp kém, tuy vậy vẫn là không có việc gì, còn rất bình thường.

Tuy nhiên hấn mỗi ngày sáng sớm sau khi rời giường, chạy tới vấn an Hình Bất Quy, bắt quá đối phương luôn mang mang bình thường, nhiều lắm là sờ sờ đầu của hấn, hỏi hấn ngủ ngon không tốt không rồi cũng rời đi, không rảnh bận tâm nhiều chuyện khác.

Hình Vũ chỉ có thể thông cảm, ban ngày không cách nào đi tìm Hình Bất Quy, chỉ có thể tại Lâm viên Huyền Dao môn ít người qua lại ngồi một mình giết thời gian, tất cả Huyền Dao môn lớn nhỏ đều biết hấn cầm a (Đông Huyền: thông tin nhanh thật:-ss), nên cũng không có người tìm hấn nói chuyện, thời gian nhàm chán cực kì. Hôm nay nghe được sán vật có huyền ảo, lại nghe mấy đệ tử chạy qua nói đi xem Đại sư huynh sử đao, thì vụng trộm đi tới.

Sau đó, hấn trông thấy Lam Mẫn xoay người nhặt đao đưa lưng về phía Cao Xuân Minh ngược hướng Hình Bất Quy hé ra khuôn mặt tuần tú mà âm tàn.

Là oán. Hình Vũ hiểu.

Sau khi cuộc tỷ thí kết thúc, Cao Xuân Minh muốn Hình Bất Quy tiếp quản vị trí tổng giáo đầu Huyền Dao môn, phụ trách giáo luyện võ nghệ, Hình Bất Quy nghĩa lý nhân tình không cách nào cự lại, hướng chỉ là yêu cầu của ân sư, mặc dù khó xử, cũng coi như là đáp ứng rồi.

Hấn nghĩ, chờ sau khi hôn lễ của Lam Mẫn cùng Cao Như Nhân kết thúc sẽ rời đi, cũng chính là chấm dứt tâm sự trong lòng mình nhiều năm qua.

“Hình Lộ, người theo ta đến phòng chính, ta có chút chuyện khác nói với người.” Cao Xuân Minh rời giáo trường, gọi Hình Bất Quy theo.

“Dạ.” Hình Bất Quy đáp ứng, rời đi sau Cao Xuân Minh.

Hình Vũ không làm gì được, vẫn là còn cách một khoảng thực xa, hấn nghĩ đơn thuần, chỉ cần có thể nhìn thấy Hình Bất Quy là tốt rồi, nếu phụ thân ngẫu nhiên quay đầu lại, nói không chừng có thể chào hỏi, như vậy cũng đủ làm hấn mừng thầm cả buổi.

(Tàn: thực tình ta không chịu nổi, tội em quá....)

(Đông Huyền: ôm ~~~~~ công nhận không chịu nổi thằng bé nhu nhược này *cắn hạt dưa*)

Đám đệ tử xung quanh bàn tán, còn nghe được bọn họ khen không dứt miệng võ nghệ Hình Bất Quy, chứng kiến buổi luận võ vừa rồi, xem ra đã tuyệt đối phục tùng, điểm ấy đối Hình Vũ cũng tốt, trong lòng hấn, Hình Bất Quy vốn là người lợi hại nhất trên đời.

Thấy Hình Bất Quy đi theo Cao Xuân Minh vào phòng chính, hấn đi tới cạnh một hòn non bộ giả thủy trong lâm viên thưởng cảnh, hy vọng phụ thân chút nữa đi ra, hấn có thể giả cùng đối phương không hẹn mà gặp, có lẽ, phụ thân cũng sẽ cùng hấn nói mấy câu.

Hình Bất Quy đi theo Cao Xuân Minh tiến vào chính giữa phòng, chờ sư phụ ngồi vào bàn bát tiên, còn mình cung kính đứng phía sau. Cao Xuân Minh phất tay cho người làm đi ra, xem ra có tư mật muốn nói.

“Sư phụ.” Hình Bất Quy mở miệng trước: “Ngài có nói trong thư, đề cập thân thể có việc gì, đến tột cùng....”

“Bệnh cũ. Hình Lộ, ta biết người cũng không có ý ở lâu, bất quá ta đã già, phải nhanh chóng quyết định người nối nghiệp Huyền Dao môn..... Người trong lòng biết rõ ràng, trong bảy đồ đệ ta thu, duy tư chất

người tốt nhất, muốn truyền thừa võ nghệ trong môn, không phải người không thể.”

“Sư phụ, các sư đệ đều khen Lão Nhị quản lý sự vụ trong môn vô cùng tốt, hẳn lại sắp cùng Như Nhi muội lập gia thất, môn chủ vị không truyền cho hẳn cũng khó, xin người nghĩ lại.”

“Đã là võ lâm môn phái, tự dùng công phu của mình để chọn người kế thừa là đúng đắn nhất. Lam Mẫn giỏi sự vụ bên ngoài, có thể trở thành phụ trợ của người, các người sư huynh sư đệ đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể là ánh sáng Huyền Dao môn ta, không chỉ trở thành đệ nhất Thực trung, mà còn có thể là đệ nhất Trung Nguyên môn.....”

(Đông Huyền: ôi tham vọng ~~~~)

“Sư phụ.” Hình Bất Quy cúi đầu, lo lắng lựa từ cho cẩn thận ”Chuyện của đệ tử nhiều năm trước..... Nhân ngôn khả úy (*lời gièm pha của thiên hạ thật đáng sợ*), đệ tử nếu trở thành môn chủ sẽ khiến danh tiếng Huyền Dao môn không tốt.”

“Việc đã nhiều năm, tất cả mọi người cũng đã quên. Năm đó ta nổi cơn thịnh nộ, không có truy ra rõ ràng, hôm nay nghĩ đến ngược lại đã khiến người ủy khuất, làm người không có cách nào mình oan.....”

Hôm nay mới nói chẳng phải đã quá muộn? Hình Bất Quy nghĩ thầm, nhưng cũng không nói ra để trách móc sư phụ.

Cao Xuân Minh dò xét Hình Bất Quy cúi đầu không nói, cho là hẳn vẫn hàm oán buồn bực như trước, thì đối với việc tiếp quản chương môn chủ vị sẽ không nguyện ý, bèn bồi thêm: “Hay là người oán thán sư phụ đem Như Nhi giao cho Lam Mẫn? Nếu người muốn, ta có thể làm chủ cắt đứt hôn sự này, đem Như Nhi giao cho người.”

(Đông Huyền: *cắn hạt dưa* tội chưa, tự dưng biến thành vật trao đổi, phận nữ nhi khổ thật =))

“Không! Tuyệt đối không thể!” Hình Bất Quy vội vã cự tuyệt.

Tuyệt đối không thể! Sư phụ như thế thật cố chấp, mặc dù không biết Như Nhi nghĩ như thế nào, nhưng Lão Nhị nhất định sẽ hận hẳn, các đệ tử lại được một phen ô a bất an, còn có, còn có Vũ nhi của hẳn.....

Lúc vừa mới đến, hẳn đã chú ý tới thân ảnh nho nhỏ gầy teo trộm đi theo phía sau, bắt quá trong môn nhiều người, thị phi cũng nhiều, hẳn không dám đối với những người đang ở xung quanh ý tứ với Hình Vũ, luôn cố khắc chế, cũng biết Hình Vũ hiểu được hẳn khó xử.

Mấy ngày nay hẳn vừa trở về, rất nhiều chuyện phải xử lý, vô pháp có thời gian gặp gỡ Hình Vũ, ôm hẳn một cái, nói với hẳn ít lời, xem con người trăm mặt lập lòe, thay hẳn nói ra thiên ngôn vạn ngữ.

Bất chợt Hình Bất Quỷ ngẩng đầu quát hỏi: “Ai?”

Cao Xuân Minh cũng đồng thanh hướng một bên thiên môn hô: “Là ai? Ra đây!”

Cao Như Nhi tay nâng khay trà nhẹ nhàng theo hướng thiên môn hiện thân, dịu dàng nói: “Con mang trà đến cho hai người ”

“Đặt xuống.” Cao Xuân Minh nói: “Ta với Đại sư huynh người có chuyện đàm, không cho người khác nghe được.”

“Dạ, nữ nhi xin đi ngay....” Cao Như Nhi không hỏi gì nhiều, buông nước trà, cúi đầu rời đi, thoáng quay đầu lại liếc nhìn Hình Bất Quy.

Một cái nhìn oán trách, chính là Hình Bất Quy thừa nhận, hồi lâu trước kia, cũng là thật lâu hắn đã ái mộ nữ tử này, hắn vẫn như trước đoán không ra nội tâm nàng đang nghĩ gì, ý tứ trong lòng quá sâu, cũng không phải là thứ Hình Bất Quy có thể hiểu được.

So với Hình vũ thì dễ dàng hiểu rõ hơn, cho nên hắn và Hình Vũ cùng một chỗ ngược lại thanh thần rất nhiều, không quá tổn sự thông minh sắc sảo nào đó đổi lại một điểm thông hiểu, tại trước mặt nghĩa tử, hắn chưa bao giờ có cảm giác bị câu thúc.

Phá lệ tưởng nhớ Hình Vũ a, nghĩ hắn đang dựa vào ngoài cửa, tâm Hình Bất Quy nhện không được rục rịch nâng nâng, nghĩ không thể chờ đợi được khi đụng đụng hắn, phủ phủ mái tóc vàng mềm mại.

Cao Xuân Minh lúc này hữu cảm nói: “Như Nhi tuy là ái nữ của cố nhân ta, mẫu thân lại là người Hoa Sơn môn, năm đó Hoa Sơn môn cùng Đường Môn hỗn chiến đến chết, cố nhân lúc lâm chung thì uỷ thác cho ta, hiện tại ta hy vọng có thể cho nàng chỗ dựa tốt, cũng không phụ lòng phụ mẫu nàng linh thiêng trên trời.....”

Hình Bất Quy lần đầu nghe sư phụ đề cập thân thế Cao Như Nhi, nghĩ nàng nguyên lai cũng là người đáng thương.

“Đã như vậy, càng phải tôn trọng quyết định của Như Nhi muội. Sư phụ, ta mặc dù từng chung tình với nàng, nhưng ly khai bảy năm, thương hải tang điền người không phải là đồ vật vô tri, cũng không dám lại đối với nàng có vọng tưởng không an phận.”

“Hình lộ, ta biết rõ người đối Như Nhi dư tình chưa dứt, làm sao biết nàng đối với người không phải? Ta là nghĩa phụ của nó, cũng là Huyền Dao môn môn chủ, bất cứ chuyện gì ta nói, người không cần lo lắng.”

Hình Bất Quy biết rõ Cao Xuân Minh tính tình bảo thủ, nhất thời hồi lâu rất khó thay đổi hắn quyết định, nghĩ sau này còn có cơ hội, thì tạm không nói rõ lí lẽ. Thấy sư phụ không có chuyện khác, cáo lui đi ra đến bên ngoài, tại hòn non bộ bên cạnh nhìn thấy thân ảnh đáng yêu.

“Ra đi, ta thấy người rồi.” hắn nói.

Hình Vũ chui ra cười cười, rồi lại không dám tới gần quá mức, hắn biết rõ sự phụ hung dữ của phụ thân còn đang bên trong, cho nên không dám không có quy củ.

“Người gầy quá, đến ta phòng đi, lúc sáng trừ phòng có làm một chút điểm tâm ngọt, ta giữ lại cho người.” Hình Bất Quy nói.

Hình Vũ mặt đỏ gật gật đầu, đoán thử Hình Bất Quy có phải là kiếm cơ mang mình trở về phòng thân mật, hảo thẹn thùng, rồi lại chờ mong, hắn cũng rất muốn ôm phụ thân, nghe mùi trên người hắn. Cúi đầu đi theo Hình Bất Quy đang quay về phía bảy đệ tử của Cao Xuân Minh, vào phòng.

(Đông Huyền: tâm hồn đen tối quá đi...)

Phòng phụ thân rất lớn. Hình Vũ ngửa đầu nhìn chung quanh.

Hình Bất Quy cũng không không giấu diếm, hắn nỗ lực tốt, có người tới gần lập tức biết rõ, trong phòng một phen đã nắm Hình Vũ đến gần gần nhẹ môi hắn, ôm thân thể ôn hòa của Hình Vũ an ủi.

Hình Vũ mặt ửng hồng, nhắm mắt mặc cho Hình Bất Quy hôn cắn vuốt ve, mấy ngày hư không tịch mịch, lúc này căn bản cái gì cũng không tính, chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn, đều tốt.

Hai người sau một hồi động tình, bất quá dù sao cũng là trong Huyền Dao môn, mấy đệ tử khác cũng trở về, Hình Bất Quy không dám quá lỗ mãng, chỉ có thể tại lòng mảy may khoe mắt Hình Vũ mà hôn, liền lời nói cũng không còn thời gian nói.

(Đông Huyền: nhất chưa kia =)) chả bù mấy lão ma đầu, động tình mọi lúc mọi nơi)

Không nói ra được, phải không? Hình Vũ không dám nghĩ đến tương lai nhiều, tại lúc này có thể được yêu mến cùng đau sướng bởi người này, cái gì đều đủ nha.

Không bao lâu có vài người tiến vào sân, vài vị sư đệ của Hình Bất Quy, hai người đành phải vội vàng tách ra, Hình Bất Quy thật đúng là không nỡ, nhưng thực sự không có biện pháp, đành phải đứng dậy, mở cái tủ nhỏ, định đem xuất ra điểm tâm cho Hình Vũ.

“A!” Hình Bất Quy kêu lên một tiếng đau đớn, cái tay đang với vào tủ dường như bị một vật gì châm phải, chỉ thấy hắn thống khổ chau mày lại, nhanh chóng rút ra xem, trên đầu ngón tay có một con nhện ngũ sắc bò lên cổ tay hắn mà cắn, phần da nhiễm độc đã thâm lại.

Hình Bất Quy gặp nguy không loạn, điểm lên đại huyệt ở cạnh tay trước, trên ngực đã mãnh liệt đau nhức, biết rõ đã không kịp, độc tố đã xâm nhập tâm mạch.

“Vũ nhi, mau gọi thúc bá bên ngoài đến! ” Hắc hô lớn, đau nhức kịch liệt làm thanh âm hắc yếu ớt, hô hấp cũng trở nên gấp rút, trước mắt cũng biến thành màu đen, chân mềm nhũn, cả người ngã xuống đất.

Hình Vũ trơ mắt nhìn, kinh hãi không hiểu gì, lần này lại không nghe theo lời của nghĩa phụ, bước một bước dài chạy tiến lên, thân thủ giật giật lấy con nhện.

“Đừng đừng..... nhện này có kịch độc.....” Hình Bất Quy nghĩ ngăn cản, lại không giơ tay lên nổi.

Hình Vũ cơ bản không quan tâm, bắt nhện độc bỏ xuống đất giết chết, đón lấy chỗ cổ tay Hình Bất Quy bị nhện cắn, dùng miệng hút vào nọc độc.

“..... Không được.....” Hình Bất Quy sợ Hình Vũ cũng sẽ trúng độc, nghĩ muốn ngăn cản nhưng làm nổi, hắc lúc này so với hài nhi mới sinh còn yếu hơn, căn bản là hắc không có cách ngăn Hình Vũ lại.

Hình Vũ dùng sức hút một miệng lớn máu đen, rồi lại liếm liếm, thể chất hắc đặc dị, độc tố sẽ không thể thương tổn hắc, thậm chí có thể dùng độc trị độc cũng rất công hiệu, như vậy liền hít một hơi, độc tố của Hình Bất Quy hắc hút được, một ngụm nuốt xuống, không chút nào kiêng kỵ.

Hình Bất Quy chỉ cảm thấy đau đớn trong thân thể dần dần biến mất, hắc là người luyện võ, đối với khí mạch vận hành trong cơ thể tương đối mẫn cảm, cũng phát giác được cái này khác thường, hắc biết rõ Hình Vũ tuyệt đối không hại hắc, chỉ lo lắng đối phương có thể hay không bởi vậy bị thương tổn.

Bên ngoài mấy đệ tử phát hiện đến khác thường trong phòng Hình Bất Quy, chạy tới hô Đại sư huynh, Thư Minh như trước thấy Hình Vũ động tác quái dị, xông lại kéo hắc ra, quát hỏi: “Người làm cái gì!”

Hình Vũ bị hắc mạnh mẽ kéo ra, tay đau nhức, cũng bất chấp giải thích, trong mắt chỉ tồn tại lo lắng xem miệng vết thương, thấy miệng vết thương liên tục vẫn duy trì chảy ra dòng máu màu đen, hắc yên tâm (sao lại yên tâm ==), đối sư đệ đồng môn Hình Bất Quy lắc đầu, chỉ vào dưới mặt đất con nhện độc bị giẫm bẹp.

Bọn họ hai mặt đối nhau nhìn, vài người hợp lực đem Đại sư huynh đặt lên giường, có người khác muốn chạy ra đi tìm đại phụ, còn có người khác nữa thì nói muốn đi báo cáo sư phụ, Hình Bất Quy lại ngăn bọn họ lại.

“Không cần, ta không sao..... Đừng khiến mọi người náo động, cũng đừng để sư phụ quan tâm việc này, bất quá là một con độc trùng mà thôi ” Hắc nói, thanh âm mặc dù còn có chút suy yếu, ít nhất tay đã giơ lên được

Bác Sơn nhìn con nhện dưới đất, buồn bực: “Chưa từng thấy qua loại nhện này, nó là từ đâu tới? Ngũ sắc sắc sỡ, nhất định trong người mang kịch độc.....”

“Có thể ở đâu chui tới, ta trước hết để cho đệ tử môn quét sạch sân rải Hùng Hoàng để tránh độc trùng tới

gần.” Lam Mẫn phụ trách sự vụ ở Huyền Dao môn, đương nhiên nói vậy, còn cẩn thận lôi ra khăn tay nhỏ, đem xác nhện độc cho bao vây lại, muốn đem đi hỏi này là độc gì, sau đó rồi cũng rời đi.

(Tàn: hùng hoàng là cái gì cà...??)

“Vũ nhi, ngươi tới đây.” Hình Bất Quy gọi nghĩa tử: “Ngươi.....có thấy gì bất ổn hay không? ”

Hình Vũ hốc mắt rưng rưng, bắt lấy tay của hắc lặc đầu. *Không có, không có cái gì không ổn, phụ thân ngươi khá hơn chút nào không?*

“Ta khá hơn rồi, cũng nhờ có ngươi.....” hắc nói.

Bắc Sơn Thư Minh bọn họ đáng lẽ đều chán ghét Hình Vũ, hiện tại thấy hắc rõ ràng vì cứu Hình Bất Quy, quên cả bản thân mà hút lấy kịch độc, đối với hắc đều có cái nhìn khác, nói tiểu tử này đúng là nặng tình nặng nghĩa, Đại sư huynh thu dưỡng hắc, quả nhiên thật tinh mắt.

Không không không, phụ thân mới là đối với ta ân trọng như núi. Đôi mắt Hình Vũ đáp như vậy.

....

Không bao lâu, chuyện Hình Bất Quy bị nhện độc cắn lan truyền khắp cả Huyền Dao môn, Cao Xuân Minh cùng Cao Như Nhi chạy vội đến, bắt quá độc của Hình Bất Quy tựa hồ bị thanh trừ cực kỳ sạch sẽ, lúc hai người đến hắc đã khôi phục được tinh thần, bệnh trạng một chút cũng không gặp thấy.

“Đại sư huynh bị độc chu căn.....” Cao Như Nhi hỏi: “”Thoạt nhìn không có việc gì..... Thật sự là bị căn sao?”

“Nọc độc đã bị Vũ nhi hút ra.” Hình Bất Quy hơi hột trả lời.

Cao Như Nhi lần đầu tiên để ý tới Hình Vũ, đối với hắc vén áo thi lễ, giọng nói êm ái: “Đa tạ đã cứu Đại sư huynh.”

Hình Vũ lui một bước. *Không cần ngươi tạ ơn, cứu phụ thân là ta cam tâm tình nguyện.*

“Độc chu đâu?” Cao Xuân Minh hỏi.

“Nhị sư huynh mang đi, nói muốn đi hỏi một chút là loại nhện gì.” Thư Minh cướp lời: “Ta nhìn thấy, con nhện ngũ sắc, lớn bằng một đầu ngón tay người, trước kia chưa từng gặp qua.”

“Ngũ Hoa độc chu.....” Cao Xuân Minh trầm ngâm: “Loại nhện này rất khó nuôi, Thục Sơn môn có thể thấy, tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Ngũ Hoa độc chu độc tính rất mạnh, nọc độc xông vào người lập tức tấn công tâm mạch, người bị thương thường sống không quá nửa khắc, chỉ dựa vào việc hút nọc độc là không thể nào cứu trở về một mạng.....”

“Cho nên không phải Ngũ Hoa độc chu.” Cao Như Nhi gật đầu nói.

“Mọi người đừng lo, là ta sơ ý chủ quan mới để bị cắn.” Hình Bất Quy nói: “Như Nhi muội, người ngày thường thích chăm sóc cây cỏ, nên đặc biệt coi chừng những trùng vật kia”

“Àn, ta biết rõ.” Cao Như Nhi khẽ gật đầu.

Mấy ngày kế tiếp, Huyền Dao môn mọi sự vẫn như thường, Hình Bất Quy lại phát hiện ngoại trừ mỗi sáng sớm Hình Vũ sẽ cùng hắc thoáng cái thỉnh an, giữa ban ngày sẽ cũng không tìm thấy bóng người, bình thường cũng có thể biết có người đang vụng trộm nhìn hắc, nhưng sau khi ánh mắt biến mất, sau lưng trong lúc đó trống trải ra, hư hư, rồi lại không có ý hỏi hắc ban đêm cùng ai đi chơi ở đâu, cảm giác chính mình dường như rất nhỏ nhen.

Hắc lo lắng, cố ý đông đi dạo tây đi dạo, giả là nhìn xem mấy năm này Huyền Dao môn kiến trúc cùng bài trí có gì biến đổi, nhưng thật ra là tìm thân ảnh nhỏ nhỏ.

Như thế nào lại muốn cùng hắc ở đây chơi trốn tìm?

Đi khắp cả Huyền Dao môn, đều không tìm được người. Cuối cùng, hắc đi vào bên ngoài khách phòng, nghe thấy bên trong có âm thanh hơi thở nặng nề, nhẹ mở ra cửa phòng, lại phát hiện Hình Vũ đang im lìm ngủ.

Nghe hơi thở ổn định, không giống như là sinh bệnh, nhưng bây giờ là giữa ban ngày, gần đây nghĩa tử như thế nào lại dưỡng thành thói quen ngủ ngày? Hắc đang muốn lay tỉnh Hình Vũ hỏi, vừa vặn đệ tử phụ trách chiếu cố Hình Vũ cũng bước ra, Hình Bất Quy vội vàng tiếng đến hỏi hắc một vài câu.

“Vũ thiếu gia mấy ngày nay đều như vậy, hình như là buổi tối ngủ không được, ăn đồ ăn sáng xong ngả lưng đi ngủ, muốn ta đừng đánh thức hắc.” (Đông Huyền: ngủ ngày thức đêm) “Buổi tối ngủ không được? Hắc làm gì?” Hình Bất Quy nghi hoặc hỏi.

“Không rõ, đều là chờ hừng đông mới vừa về.” Đệ tử đó hỏi: “Đại sư huynh, có muốn đánh thức Vũ thiếu gia không?”

“Không cần, đừng nói với hắc ta đã tới.” Hình Bất Quy giao phó.

Đêm đó Hình Bất Quy cũng không ngủ, hắc lặng lẽ đi đến bên ngoài phòng Hình Vũ chờ, thật sự rất muốn biết nghĩa tử buổi tối đi tới nơi nào. Không phải hoài nghi Hình Vũ làm chuyện xấu, chỉ là Hình Vũ mặc

kệ lúc trước làm chuyện gì đều báo hấn một tiếng, lúc này lại không có, không khỏi hấn làm hấn buồn bực.

(Đông Huyền: sợ em hồng hạnh xuất tường hả =)))

Đến canh hai, đa số mọi người ở Huyền Dao môn đã yên giấc, khoảnh sân lớn im ắng, chỉ có đệ tử phụ trách hộ viện tuần tra trong ngoài. Hình Bất Quy cố gắng đứng chờ, rốt cục trong phòng Hình Vũ lại có động tĩnh.

Hình Bất Quy nấp sau một chậu cây cảnh, gặp Hình Vũ khoác trường bào đẩy cửa đi ra, nhìn bốn phía xem có người không, rồi cước bộ chậm rãi về phía trước, căn bản không biết Hình Bất Quy lặng lẽ theo sau, chỉ là rón ra rón rén, rón ra rón rén.....

Bịch! Ngã một cái, nhiều năm như vậy, tật xấu Hình Vũ đi đường thường té nhào chính là chỉ biết bó tay.

Hình Bất Quy cố nén xúc động trong quá khứ, kiên nhẫn chờ hấn chậm rãi đứng lên, xoa xoa đầu gối bị ngã đến đau nhức, mặt mày lúc này khá tốt không có hốc hác, không đau, tiếp tục hướng phía kia mà đi, chính là hướng sân Hình Bất Quy đang trụ.

Hấn muốn đến tìm mình? Hình Bất Quy đoán như vậy, chính là Hình Vũ lại đổi hướng, chuyển trời cái sân trong tiểu viện bên kia, trên tòa giả sơn có cái cầu nhỏ, hấn liền lên đứng đó, ánh mắt ngậy ngốc nhìn về hướng đó, chính là phòng của Hình Bất Quy.

Hình Bất Quy ra đến đây rất sớm, trong phòng không có đốt đèn, Hình Vũ chỉ là xem, mỉm cười nhìn, thật giống như người bên trong cũng đang nhìn hấn, trong mắt hầu hết không cần nói cũng biết tình cảm tư.

Tim Hình Bất Quy có gì đó rất chua xót.

Đúng rồi, tại sao phải nguyện tâm nguyện ý, bức bách mình lưu lại? Hấn lưu lạc bên ngoài, tìm đã không còn, sau đó lại có một cái gia cho chính mình, lựa chọn tại đó yên ổn, nơi này chỉ là nơi lúc trước hấn qua lại, hấn không hề thuộc về nơi này.

Trên đời này có người như thế chỉ là đơn thuần luyện mộ hấn, đối với hấn không có yêu cầu dư thừa, sẽ không áp đặt hi vọng cao vời trên người hấn, chỉ là luyện mộ, thật sự luyện mộ, mái tóc vàng óng, thuần túy mà xinh đẹp.

Hấn đi qua từ sau lưng vỗ nhẹ vai Hình Vũ, làm đối phương sợ tới mức nhảy dựng lên, mặt tái trắng quay đầu lại, thấy là Hình Bất Quy, cho rằng nhìn lầm rồi, xoa xoa con mắt, lại bắt trảo y phục của của Hình Bất Quy, rốt cục xác định là người thật.

Phụ thân tại sao lại ở chỗ này?

“Người thì tại sao lại ở chỗ này?” Hình Bất Quy hỏi lại.

Gò má tái nhợt chuyển đỏ, Hình Vũ cúi đầu xuống.

Nghĩa tử vừa đáng thương vừa đáng yêu, Hình Bất Quy nghĩ, nhin không được muốn ôm hắn, muốn cùng hắn dây dưa chút đỉnh, tay vừa đưa tới muốn ôm, Hình Vũ lại đột nhiên đối với hắn lắc đầu, biểu lộ ái ngại.

“Người sợ có người thấy sao?” Hình Bất Quy bật cười.

Không phải, cha, những kia lại nữa rồi.

Hình Bất Quy kinh ngạc nhìn theo hướng ngón tay Hình Vũ, âm thanh nhỏ bé sần sật tiến vào tai, trong không khí tràn ngập một cỗ mùi vị ẩm ướt ghê tởm, bản năng cảnh giới của hắn đứng dậy, lông tơ toàn thân dựng đứng, tư thế sẵn sàng ngênh chiến.

“Là cái gì?” hắn thì thào, đoán không ra Huyền Dao môn ban đêm như thế nào sẽ xuất hiện chuyện kì quái, nhìn kỹ, một mảnh màu đen trải như thảm nhung mà đến, chính là hàng trăm thứ lăm chần gọi là rết.

Hắn kinh hãi, nắm cả Hình Vũ muốn thối lui, Hình Vũ lại khoát tay.

Chỉ là chút ít sâu bọ, đừng lo, cha, có ta ở đây, chúng nó sẽ không lại hại tới người.

Hắn lướt qua Hình Bất Quy, đứng ở chính giữa cầu nhỏ, nhìn về phía đang tụ tập hơn mấy trăm con sâu nhỏ, thúc bức lực lượng thần bí, chính là bọn nó muốn đến đây, cách duy nhất là qua cầu, nhưng lại sợ cái gì, đều cả đám không dám tới, từng con một xếp lại tại đầu cầu, tạo thành cảnh quan đáng sợ.

Hình Vũ đứng ở bên trong, nét mặt giống như là ghét bỏ, những kia con rết chính là quỷ vật. Đã bị khắc chế, đến một cử động cũng không dám, chính là có một lực lượng thần bí cường thúc bọn chúng xông tới, làm cho chúng tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể tại chỗ đảo quanh, con trên bò chồng lên con dưới. (thành một bức tường lông???)

Hình Bất Quy ngay từ đầu còn có chút ngây ngốc, không nghĩ tới công lực đuổi ruồi muỗi của Hình Vũ lại cư nhiên cao như thế, có thể thu phục hơn hàng trăm độc trùng, không lâu sau mới bình tĩnh, nhìn con đường kia trực tiếp thông với sân lớn của phòng mình, nếu là không có Hình Vũ chống đỡ bên cạnh, chần chẫn sẽ xông vào phòng của hắn cùng các sư đệ.

Không, nếu như việc này cũng là cùng với nhện độc mấy ngày trước, như vậy, người kia cũng nhất định có biện pháp làm cho con rết trực tiếp vào trong phòng của hắn, đến lúc đó hắn toàn thân đều bị độc trùng gặm nhấm, khi được phát hiện sớm đã thành một đồng bạch cốt.

(Đông Huyền: thành bạch cốt rồi mà còn phát hiện đc sao ==)

Nghĩ tới đây lông mao dựng ngược, nhin không được ôm chặt Hình Vũ, cảm thấy cảm động.

Cứ như vậy cùng một đám con rết tại trước cầu giăng co, sau nửa canh giờ, mấy con rết tựa như nhận được mật hiệu, quay đầu lại, nhanh chóng chui vào trong mấy bụi cỏ hoa xung quanh, Hình Vũ lúc này mới thả lỏng trong lòng, nói lỏng bả vai.

Cha, có thể chúng nó đêm nay sau khi trở về sẽ không đến nữa. Đối Hình Bất Quy nháy mắt mấy cái, Hình Vũ nói.

“..... Vũ nhi..... Ta nghĩ, chúng ta trong lúc này nên rời đi a.” Hình Bất Quy ôm chặt hắn, thấp giọng nói.

Hình Vũ chấn động. *Thật sự?*

“Thật sự. Nguyên ý đi theo ta đi đến chân trời góc biển không?”

Nguyên ý. Cha, người ở đâu ta ở đó.

“Trước theo ta đến phòng đi thu thập hành lý, cầm cây đao kia ta có thể đi.” Hình Bất Quy nói xong, kéo Hình Vũ trở về phòng, thấp lên ánh đèn yếu ớt, muốn Hình Vũ sửa sang lại quần áo hắn, còn hắn thì đi tìm cây đao.

“Đâu rồi?” Hình Bất Quy hỏi, nơi hắn đặt cây đao lên bây giờ trống không

Hình Vũ nghe được thanh âm trong lời nói của nghĩa phụ khác thường, ngẩng đầu, đúng lúc này Hình Bất Quy nghe được có tiếng bước chân nho nhỏ hướng phía này mà đến, bổi rồi đối Hình Vũ ra hiệu, Hình Vũ gật đầu, trốn vào một góc tối.

Hình Bất Quy nhờ tiếng bước chân phân biệt người đến là nữ tử: ” Như Nhi?”

Hắn thấp giọng hô lên danh tự, cũng không phải đã nửa đêm, Cao Như Nhi tới đây làm cái gì? Là tìm Lam Mẫn? Tuy nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, chính là hai người kia còn chưa chính thức lập thành gia thất, cái này nếu truyền đi, chỉ sợ có người lại buôn chuyện tạo tiếng xấu.

Thầm nghĩ không ổn, bởi vì tiếng bước chân tại bên cạnh bọn họ dừng lại, tiếng đập cửa rất nhỏ lập tức vang lên, trong phòng đốt đèn, không cách nào che giấu chuyện mình chưa ngủ, hắn suy tính một hồi, Cao Như Nhi lựa chọn lúc này để đến, nhất định là có chuyện quan trọng, nếu Lam Mẫn biết, hắn có Hình Vũ trong phòng có thể làm chứng hai người cũng không có quan hệ gì mập mờ.

Hắn mở cửa, lại tinh tường ngăn lại tại cạnh cửa, cố ý không cho Cao Như Nhi tiến vào.

“Đã trễ thế như vậy, Như Nhi muội người tới là.....”

Cao Như Nhân nhìn nhìn gì đó, xác định không có người sau, nhỏ giọng nói: “Đại sư huynh, bất luận đừng cùng kẻ nào nói, cha muốn ta nói người tới, có chuyện rất trọng yếu giao cho.”

“Hiện tại? Không thể chờ ban ngày sao?” Hình Bất Quy chợt dạ, chẳng lẽ sư phụ biết rằng hắc thừa dịp đêm nay rời đi?

“Hiện tại, không thể kéo dài, cha nói chuyện này quan hệ người cùng Huyền Dao môn, cùng với mấy năm trước chuyện vui vẻ với bình thường kia đích thực có cùng.....” Cao Như Nhi nói.

“Vui vẻ bình thường lúc trước đích thực cùng chuyện này là gì?” Hình Bất Quy động tâm, vấn đề này làm hắc khổ sở đã lâu, nghe Cao Như Nhi nói như vậy, sư phụ đã biết rõ sự tình chân tướng, vì bản thân, hắc nhất định tiến đến chỗ sư phụ.

“Hảo, Như Nhi muội, người trước tiên tới chỗ sư phụ báo cho người rằng ta lập tức tới ngay.”

“Phụ thân tại trong phòng. Đại sư huynh, cần phải cẩn thận, đừng để ai biết phụ thân bí mật gọi người đàm luận.”

Hình Bất Quy gật đầu, Cao Như Nhi lập tức rời đi, chờ nàng rời đi xa hơn một chút ít, Hình Bất Quy hướng Hình Vũ giao phó, muốn hắc ở lại trong phòng chờ chốc lát, chờ hắc nghe xong lời của sư phụ, hai người đêm nay sẽ xuất phát, tuyệt không trì hoãn.

Ấn, cha. Hình Vũ gật đầu, đáy lòng đã có một tia ảm đạm thoảng qua.

Ai biết sư phụ hung hăng của phụ thân tìm phụ thân làm gì? Nếu như hắc nói mấy lời mà làm cho phụ thân quyết định lưu lại, chỉ sợ phụ thân cũng không rời đi nữa.

Càng lo lắng chính là, nếu sư phụ hung dữ kia quyết định đem nữ nhân gả cho phụ thân, phụ thân chẳng phải cũng sẽ không thể cự tuyệt sao? Phụ thân từng yêu mến nàng ta như vậy, nhất định so với việc yêu mến mình còn hơn.....

Vô luận như thế nào, ta tại chỗ này chờ phụ thân, mặc kệ phụ thân sau khi trở về, sẽ nói những chuyện gì, ta đều có thể tiếp nhận.

Đã sớm quen thế sự biến hóa thay đổi khôn lường, không quan hệ, người khác bất kể như thế nào biến ảo, chính mình sẽ không thay đổi.

10. Chương 9: Đã Đến Hoàng Tuyền Vô Pháp Gặp Lại Nhau

Hình Bất Quy đi theo sau lưng Cao Như Nhi, nàng cúi đầu đi nhanh, vượt qua hành lan gấp khúc chuyển tới giữa nhà chính, hai bên nhà chính là phòng ngủ cùng thư phòng Cao Xuân Minh.

Dừng lại bên trong, Cao Như Nhân chỉ vào phòng ngủ của Cao Xuân Minh, thấp giọng nói: “Cha ở trong kia chờ người.”

Hình Bất Quy gật đầu, tiến lên đẩy cửa của sư phụ, nhẹ nhàng nói: “Sư phụ, ta là Hình Lộ.”

Trong phòng không có người lên tiếng, ngọn đèn lờ lờ nhấp nháy, xuyên thấu qua khe cửa tản ra, Hình Bất Quy cho rằng sư phụ không có nghe rõ, lại hô: “Sư phụ, đồ nhi Hình Lộ.”

Cao Như Nhi thở dài một tiếng, từ sau đầu nhẹ đẩy, nói: “Đại sư huynh, nhỏ giọng chút ít, cha không cần phải khiến cho những người khác chú ý.”

Hình Bất Quy nghe nàng nhắc nhở như vậy, không tiếp tục nghi ngờ, khẽ đẩy cửa phòng đi vào, vừa vào cửa, mùi máu tươi nhàn nhạt xông đến mũi, hần mặc dù cảm giác không đúng, nhưng vẫn là hô: “Sư phụ?”

Gian phòng không có thân ảnh của sư phụ hần, hần hướng trên giường tìm, trên giường mảnh mỏng rủ xuống, sư phụ hần là ngủ, lại không nghe được thanh âm của hơi thở khi ngủ say, Hình Bất Quy vì vậy tiến lên lại hô lần thứ n: “Sư phụ?”

Trên giường người vẫn như trước không nhúc nhích, mùi máu tươi thì càng thêm dày đặc, hần cảm thấy không ổn, xóc lên mảnh mỏng, thứ đầu tiên đập vào mắt, là là thanh đại đao mà hần quen dùng.

Đại đao cắm thẳng tắp vào trái tim người nằm trên giường, miệng vết thương con chưa đông máu, đôi mắt sư phụ tức giận trợn, hoảng sợ cùng oán hận, chết không nhắm mắt.

Tình cảnh như vậy làm cho tính tình ổn trọng của hần nhất thời cũng lay động, hần lui lại mấy bước đầu óc hỗn loạn, rất nhanh hần trấn định lại, muốn gọi Cao Như Nhi đến, miệng mới mở ra thì đối phương đã bước vào trong phòng.

“Như Nhi muội.....” Hình Bất Quy muốn mở miệng giải thích, sư phụ không phải bị hần giết, Cao Như Nhi có thể làm chứng, bọn họ vừa mới đến, chính hần cũng không mang theo đao kiếm gì.

(Đông Huyền: còn mong nó làm chứng ++ không phải nó bầy anh sao mà đàn thế ++)

Cao Như Nhi không cho hần nói lời nào, nhanh chóng ra khỏi phòng phát ra tiếng hét thê lương, thanh âm kêu lên thảm thiết, phòng chính bốn phía có đèn phát sáng lên, chung quanh viện cũng phát ra tiếng ồn ào, mọi người nằm ngủ cũng tỉnh dậy.

Các đệ tử hộ viện cũng tiến tới, hô hởi đã xảy ra chuyện gì.

“Đại sư huynh, Đại sư huynh giết cha!” Cao Như Nhi lớn tiếng khóc lóc kể lể.

Hộ viện đệ tử tiến vào, Cao Như Nhi đi theo phía sau, Hình Bất Quy bối rối nói: “Ta không có, Như Nhi muội, người có thể giúp ta làm chứng, đao kia không phải ta mang vào.”

Rất nhiều người lúc này cũng vào đến, Cao Như Nhi bắt đầu khóc lóc kể: “Cha bị nhiễm phong hàn, ta định tới xem người ngủ có ngon không, bên ngoài chợt nghe Đại sư huynh cùng người khác khẩu, ta muốn tiến đến khuyên..... liền tận mắt gặp Đại sư huynh lấy đao đâm vào tim người.....”

“Vì sao người phải nói dối!” Hình Bất Quy rống giận, ầm ầm cảm thấy không đúng.

Cao Như Nhi sợ hãi thối lui, lúc này mấy sư đệ của Hình Bất Quy cầm đao cản tới, Cao Như Nhi lại đem lời nói thuật lại.

“Đại sư huynh buộc cha truyền chức vị môn chủ cho hắn, cha không chịu, nói đã quyết định do Nhị sư huynh kế thừa.....” Cao Như Nhi co lại nức nở nói: “Đại sư huynh sinh khí, hắn giết cha ta.....”

“Đại sư huynh, người đây là khinh sư diệt tổ, người dù thoát được cũng sẽ bị người trong võ lâm truy sát!” Lam Mẫn động đao chỉ hướng Hình Bất Quy. Võ công của hắn mặc dù không sánh bằng đối phương, bắt quá cùng mấy sư đệ tiến lên, cũng tuyệt nhiên sẽ không để Hình Bất Quy dễ dàng thoát đi.

“Không phải ta làm!”

“Như Nhi không có khả năng gạt người, nhân chứng vật chứng đều tại nơi này, người cho mắt chúng ta đều bị mù? ” Lam Mẫn gào lên, hướng mắt bảo các sư đệ vây kín lại.

Hình Bất Quy lúc này đã hoàn toàn khôi phục tỉnh táo, hắn từng có kinh nghiệm bị oan uổng, biết rõ giờ phút này cho dù nói toạc miệng, cũng không có người sẽ tin tưởng hắn, bởi vì trên người sư phụ hắn chính là đao của hắn, công thêm lời nói của Cao Như Nhi, không có khả năng sẽ có người tin tưởng hắn trong sạch.

Phải trốn. Hơn nữa, còn không thể lưu lại Hình Vũ, hắn không cách nào tưởng tượng nếu là mình thoát rồi, Hình Vũ sẽ bị đối đãi tàn nhẫn như thế nào.

Hắn chết không tiếc, nhưng là nhất định phải giữ được Hình Vũ chu toàn, có thể không phải là hết thảy lúc này, cũng tuyệt đối không nỡ để tiểu ái tử kia chịu khổ. Quyết định thật nhanh, hắn rút đao cắm trên ngực sư phụ, huy phong hoán vũ, lưỡi đao quét ngang dọc, một một chiêu liền đem tất cả mọi người bức ra ngoài cửa phòng.

“Mở ra. Kẻ nào ngăn ta, chết! ” kinh thiên hám rống, Hình Bất Quy huy đao không ngừng, người ở ngoài cửa quá đông, nếu muốn thoát ra thì phải đã thương từng ấy người, vì vậy làm một ít động tác giả, thừa dịp mọi người cố gắng thoát đi đao khí, hấn như điều hâu xoay người phá cửa sổ mà đi.

“Mau đuổi theo!” Lam Mẫn dẫn đầu quát.

Ngoài cửa sổ cũng có vài tên đệ tử, Hình Bất Quy thủ cước công phu đều chính xác, dùng bọn họ làm bàn đạp, bay qua trên không, như sét đánh không kịp bưng tai phóng qua bức tường người.

“Chặn đường, đừng để hấn trốn thoát!” Lam Mẫn ở phía sau đầu chỉ huy.

Tất cả mọi người cho rằng Hình Bất Quy trực tiếp hướng cửa chính tháo chạy, thế nhưng hấn cao thấp phập phồng tháo chạy tại hành lang gấp khúc, có người chặn đường tập trung quyền đánh ra, rất nhanh hấn chuyển hướng phòng mình ngủ, mở cửa.

“Vũ nhi mau ra!”

Hình Vũ một mực bảo trì tinh thần tỉnh ngủ chờ Hình Bất Quy, nghe được tiếng gọi, sớm đã hảo chuẩn bị, đem gánh nặng trên bả vai đi ra, mãnh liệt thiên toàn địa chuyển đã bị xốc lên vai Hình Bất Quy.

“Vũ nhi, xem ra lần này thực sự có thể bỏ mạng thiên nhai.” Hình Bất Quy nói, bước chân không ngừng, nhanh như chớp giạt lao đi, trên đường hạ vài đệ tử đồng môn.

Hình Vũ cơ bản không rõ ràng lắm tình huống này, ghé trên vai Hình Bất Quy, trông thấy chúng đệ tử huyền đao môn tất cả đều cầm đao truy, hấn không hiểu vì cái gì phụ thân đi ra một chuyến, trở về đều thay đổi, còn tưởng rằng phụ thân không cẩn thận chọc giận sư phụ hung dữ, lão già kia liền phái người giáo huấn hấn.

Chính là, giáo huấn, tại sao muốn dùng đao giết? Hình Vũ có chút sợ hãi, càng thêm không dám lộn xộn, biết rõ hai người đang tại chạy trốn chết, hơn nữa, nếu là không có hấn làm vướng víu, phụ thân đã sớm chạy đi.

Trong nội tâm như mật ngọt, cái này không phải là đồng sinh cộng chết? Hấn ở trong tâm cha, cho nên, bỏ mạng thiên nhai cũng không sao, hấn nguyện ý.

Hình Bất Quy trước mắt trong đầu cũng không có ý nghĩ gì dư thừa, tình huống làm cho hấn muốn nhanh chóng chạy trốn chết, Hình Vũ không có võ công, chạy không nhanh, chân của mình cũng khó trụ lâu, càng kéo dài càng mệt, lúc hấn quyết đoán hướng chạy đi, thủ cước nhanh chóng, ôm Hình Vũ nhảy lên, theo cửa sổ chuồng ngựa bên cạnh nhảy vào, giục ngựa chạy trốn chết.

Bóng đêm đen kịt, Hình Bất Quy hí mắt phân biệt đường nhỏ, sau đó không lâu đầu cũng có móng ngựa rầm rập, Bắc Sơn cùng Thư Minh đuổi theo đã tới, khoảng cách xa nhau gần mười trượng.

Đằng trước truyền đến tiếng nước, Hình Bất Quy nhớ rõ đằng trước là sông lớn, có bến phà, bến phà lúc này chắc là không ai, hần hai chân kẹp chặt con ngựa muốn nó chạy nhanh hơn, nhìn thấy bên cạnh bến phà có một con thuyền, mừng rỡ hần lập tức ôm Hình Vũ nhảy xuống ngựa, vung đao chém đứt sợi dây, mặc cho thuyền nhỏ phiêu phiêu trôi

Chạy đến bến phà, Bắc Sơn cùng Thư Minh bị nước ngăn cản, cũng không có thuyền, truy không đến được nữa.

”Đại sư huynh, người trốn không thoát! Tội đồ giết sư ngàn người căm phẫn, người từ nay về sau đều trở thành kẻ địch của tất cả các môn phái trong *võ lâm minh*, giang hồ rộng lớn, cũng không có đất cho người dung thân!” Bắc Sơn trên bờ vận khí rống hô, làm cho mặc dù đã cách xa một khoảng Hình Bất Quy vẫn là nghe được rất rõ ràng.

Hình Vũ tự nhiên cũng nghe được, cả kinh, oa tại trong ngực Hình Bất Quy, thân thể tự nhiên cũng như vậy mà cứng lại.

“Không phải ta, Vũ nhi, sư phụ không phải ta giết.” Hình Bất Quy đối hần nói.

Cha nói vậy nhất định là sự thật, ta tin tưởng cha. Hình Vũ giữa đầu, trong mắt khẳng định không hề có nghi vấn

“Trên đời chỉ có người nguyện ý tin tưởng ta.” Hình Bất Quy nhin không được mỉm cười: “Rõ ràng, Vũ nhi, ta là bị hãm hại, bảy năm trước như thế, bảy năm sau vẫn là như thế.”

Hần ôm chặt Hình Vũ, tiếng gió u u quét ngang tai, Hình Vũ phải chuyên chú tinh thần mới có thể đem tất cả những Hình Bất Quy vừa gặp hiểu rõ.

“Ta không hiểu, Như Nhi vì sao đối xử với ta như thế? Nghĩ kẻ độc ác hại ta là ai? Cũng chỉ vì chức môn chủ Huyền Dao môn? Hay là có những nguyên nhân khác?” Hình Bất Quy nghĩ kỹ, rồi nói tiếp: “Trong chuyện này người được lợi lớn nhất chỉ có Nhị sư đệ, hoặc là, lúc buổi chiều Như Nhi nghe thấy được mấy lời sư phụ nói với ta, đem tin tức này để lộ cho Nhị sư đệ đi.”

Hình Vũ gật gật đầu. *Ta biết rõ phụ thân trở về, cũng không phải là ngấp nghé ngôi vị môn chủ, chủ yếu là vì sư phụ hung dữ kia.*

”Huyền Dao môn là một bộ phận của *võ lâm minh*, việc hôm nay xảy ra, Nhị sư đệ nhất định hướng mình chủ cầu viện, trên trời dưới đất sẽ truy sát ta tới cùng, hai tay ta không biết có thể bảo vệ người đến khi nào, trước hết bây giờ đem người tới nơi an toàn đợi a.”

Không, ta muốn cùng một chỗ cùng cha! Hình Vũ mãnh liệt lắc đầu: *Cha...! Đừng nản chí, thiên hạ to lớn, tất có chỗ chúng ta dung thân!*

”Người quá coi thường *võ lâm minh*, người cho rằng năm đó Hoàn Đan môn như thế nào một đêm chết sạch? Nền tảng hà khắc mãnh liệt như bạo hổ, tự cho là phụ trách công bình chính nghĩa giả dạng thật thà chất phác để lừa bịp, nhưng bên trong chính là loại kẻ cấp.” Hình Bất Quy trong lòng xúc động nói.

Hình Vũ nghe thấy Hình Bất Quy đề cập chuyện quá khứ bi thảm của mình, run lên, lại càng thêm kiên định ôm lấy đối phương.

Phụ thân, sinh tử đều muốn cùng một chỗ. Cầu người.

Hình Bất Quy ôm trở lại, đêm trên sông, tại trên đầu nghĩa tử hạ nhẹ nhàng in một cái hôn nồng ấm.

Toàn bộ trên giang hồ nhanh chóng lan truyền tin tức đại đệ tử Hình Lộ của đệ nhất Thục trung môn mất tích bảy năm trước, môn chủ Cao Xuân Minh đã tha thứ và cũng thật vất vả mới tìm được, một lần nữa trở về, muốn cường đoạt vị trí môn chủ, đã giết chết ân sư, Huyền Dao môn thỉnh cầu minh chủ võ lâm viện thủ, truyền tin cho tất cả các võ lâm môn phái, toàn lực áp chế kẻ khi sư diệt tổ kia, toàn diện truy nã Hình Lộ, đem về trước mộ dùng máu tế linh hồn người đã khuất.

Võ lâm minh thế lực khổng lồ, thành trấn trong đều có hội tồn tại, chỉ cần phát hiện khả nghi lập tức báo động, công thêm Huyền Dao môn còn có ra hậu tạ, báo được tin tức liên quan thưởng trăm lượng bạc, bắt giữ hoặc giết chết thì được một ngàn lượng bạc trắng, làm cho gian hồ xôn xao, kích động tìm kiếm.

Ai cũng nghe qua danh tự của Hình Lộ. Nghe nói hắn là một tay đao pháp xuất thần nhập hóa, các vị có võ công giỏi cũng hận không thể cùng hắn tỷ thí võ nghệ, một khi đắc thắng có thể biến thành danh, ác khẩu ngang ngược thì ham tiền thưởng, đều xuất thủ tìm người.

Cứ như vậy trên giang hồ vô cùng nào nhiệt một tháng, cuối cùng truyền đến tin tức là, Hình Bất Quy mang theo nghĩa tử xuất hiện ở dưới thành trấn Hùng Ưng sơn.

Huyền Dao môn, *võ lâm minh*, một đồng người biết được, tất cả đều chạy tới Hùng Ưng sơn.

Hình Bất Quy mang theo Hình Vũ hốt hoảng chạy trốn hơn nửa tháng, thỉnh thoảng còn cùng người võ lâm động đao chém giết một chút, những người kia biết rõ bắt giữ đối phương không dễ dàng, ra tay đều là độc chiêu nguy hiểm chết người, chỉ cần giết người này, bạc có mà thanh danh cũng có, có ngu mới không làm.

Hai người cơ hồ không cách nào an bình, hơn nữa Lam Mẫn hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, đem trên sự tình báo quan phủ, hải bộ công văn tống đến các nơi huyện phủ, bức họa Hình Bất Quy công bố tại tất cả các thành trấn, mà ngay cả nha môn bộ khoái đều vì tiền thưởng mà muốn bắt được người này.

Đáng thương Hình Bất Quy đã muốn chạy trốn, lại phải cùng những kẻ giang hồ so chiêu, tuy nói gần đây vũ kỹ hắn càng ngày càng cao minh hóa dữ thành hiền, dần dà cũng lộ ra vẻ mệt mỏi, tiền mang theo cũng đã dùng gần hết, cũng không dám ở khách điểm, bởi vì tin tức hắn xuất hiện đã tới nha môn, đành tận lực chuyển sang sơn lâm hoang dã tá túc, hoảng sợ như cầu tang nhà.

Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, bị nhiều nơi như vậy áp chế, hẩn trốn không thoát.

Hẩn thể cốt cường tráng, còn có thể chống đỡ, bất quá Hình Vũ đã mệt mỏi tới cực điểm, nếu không có nghị lực, hẩn đã sớm gục ngã, Hình Bất Quy vốn không đành lòng lại càng đau lòng. Hình Vũ tính tình quật cường của hẩn, nói cái gì cũng không nguyện ý tách ra.

Hình Bất Quy nghĩ: Vĩnh viễn đều là nhiều năm trước tiểu tử đáng thương ăn bánh bao của hẩn, cho dù nghĩ ném, nó cũng sẽ chủ động đi theo, không kêu khổ không than vẫn mệt mỏi. Duyên phận, chính là điều kì diệu như thế này. Hai người thiên nam địa bắc, tại một chỗ có cơ hội gặp nhau, hiểu nhau, có được nhau, rõ ràng là thiên ý.

Đủ. Cuộc đời này một chút cũng không có gì tiếc nuối.

Mang theo Hình Vũ đi đến Hùng Ưng sơn, chính là cứ điểm của quảng thông tiêu cực, nửa đêm xâm nhập bắt được một con bồ câu đưa tin, trối lên trên nó tin tức rồi thả nó bay đi.

Phụ thân muốn tìm Lâu lão bản? Hình Vũ hỏi.

“Có chuyện thỉnh hẩn cần phải tương trợ.” Hình Bất Quy đáp.

Sau khi làm việc này, hai ngày sau, Hình Bất Quy thay chỗ trốn, một tay xách đao, một tay ôm Hình Vũ, thoải mái qua nhai đạo, cách đó không xa cũng có rất nhiều hẩn tử giang hồ đi theo. Một tháng qua, dưới đao của mình Hình Bất Quy đã đã thương và giết chết vô số kẻ lỗ mãng, không kẻ nào dám liều lĩnh.

Vài người thông minh đã có ý thương lượng hợp tác, một kẻ, hai kẻ có lẽ không chế trụ được hẩn, nếu năm mười kẻ, cũng không nổi hay sao? Mười người hợp lại công kích, mỗi người cũng có phần trong một trăm lượng bạc ròng, cũng đủ sống qua vài tháng.

Trong mắt Hình Vũ, rất lo lắng. *Phụ thân, có người đi theo chúng ta.*

“Đừng lo.” Hình Bất Quy nói.

Cần nhắc lại tiền trong túi áo, mang theo nghĩa tử đi khách điểm ăn một bữa no bụng, đón ôm lấy Hình Vũ dùng khinh công lên núi, rất nhanh đem người theo dõi cho bỏ xa phía sau. Đi vào một rừng thông, đem đại đao để ở một bên, không hề cố kỵ ôm Hình Vũ hôn xuống.

Cha, hiện tại không tốt..... Hình Vũ đỏ mặt, thẹn thùng lại lo lắng, sợ những người kia lập tức truy tới.

“Mấy ngày nay lạnh nhạt Vũ nhi, hiện tại hảo hảo chiều ta một lần.” Hẩn cắn lên vành tai nóng bừng.

(Đông Huyền: ây da, anh định bỏ em kìa *cắn hạt dưa* chẹp chẹp)

Hình Vũ cười, nào có không muốn? Cũng ôm lấy cổ Hình Bất Quy hôn lại, mặc cho ma trảo của phụ thân tiến vào trong y phục của mình.

So với trước đây, Hình Bất Quy lúc này đích động tác hơi gấp gáp, hấn cong lưng lại, đem nghĩa tử nhỏ gầy đặt trên cành cây không thể động đây, chiếm lấy đầu lưỡi hồng hào non nớt của đối phương vội vàng hôn cắn.

Hình Vũ cũng biết truy binh phía sau rất nhanh sẽ tới, không thể trì hoãn, cũng không nhần nhó, chỉ là toàn lực phối hợp, phía dưới lúc này bỗng dưng mát lạnh, Hình Bất Quy đã kéo quần hấn xuống, nâng lên một chân của hấn, đem cự vật đang gượng nóng bỏng đặt giữa huyết mật của đối phương.

Không có chút khởi đầu, quả thực đau nhức, Hình Vũ cắn răng nhần xuống, chỉ cần phụ thân muốn, hấn nguyện ý trao, không có gì ủy khuất, cho dù đau nhức, cũng đau đến ngọt ngào.

Phía sau Hình Bất Quy phản phát như có ma quỷ, như bão táp mưa sa rất nhanh nhập vào, rút ra, mỗi một lần tiến vào đều là tận cùng, mãnh lực đưa ra rồi lại giữ lại một chút, tựa hồ là không nỡ hoàn toàn chia lìa, tiếp đó lại một lần nữa tiến vào, lực đạo to lớn, mỗi trở lại cũng làm cho lưng Hình Vũ dán vào cành cây khô, hấn nhần hạ đau nhức, chỉ hy vọng đối phương khoái hoạt.

Rồi về sau, hấn cắn bản cũng đứng không yên, Hình Bất Quy vì tiến vào ngày càng triệt để, dứt khoát đem hai đùi Hình Vũ đều tách ra nắm lấy hai tay, Hình Vũ không cách nào đứng thẳng, đành ôm chặt lấy cổ Hình Bất Quy, hai chân vòng qua eo Hình Bất Quy, như vậy hấn cũng vô pháp dùng lực, đáp ở trên người nghĩa phụ mặt cho sự gấp gáp.

Không muốn tách ra a, phụ thân, Thổ Ti cùng cây Tùng La quần quanh quần quýt, phải cộng sinh dựa sát vào nhau, có cắt bỏ cũng không ngừng, mặc cho loạn lạc, thân mật như tư như hình với bóng, giống như hấn với cha giờ này khắc này.

(Thổ Ti là một loại hoa nhỏ bé, luôn sống nhờ trên cây lớn, đại khái ta chỉ biết vậy)

Không hề có nhu tình như nước, chỉ có liệt diễm hùng hực thiêu đốt, hai người bất quá chính là bản năng ái dục hoang dại, tại rừng núi hoang dã này phát tiết tình cảm trần trụi, trực tiếp thẳng thắn, cần thì đòi hỏi, động tình liền cho, tự nhiên không hề cố kỵ.

Những tình ý này, Hình Bất Quy chưa nói ra, Hình Vũ cũng không nói, nhưng trong tâm hai người lại đều rõ ràng.

Hình Bất Quy thở gấp một tiếng trong khu rừng thông, sự sống ngưng tụ tại đây thật bình an, từng giọt mồ hôi đọng lại làm ướt cả quần áo, đều cả trên áo Hình Vũ đồng dạng, da thịt hấn mùi hương nồng ngọt hòa cùng mùi mồ hôi, dung hợp thành một loại xạ hương, sau đó một hồi thở mạnh, Hình Bất Quy để lại tinh hoa nóng bỏng bên trong cơ thể Hình Vũ.

Hai người ôm thở dốc, hô hấp quần lấy hô hấp, Hình Bất Quy nhìn đôi mắt Hình Vũ, đó là thứ xinh đẹp nhất trên đời, một đôi mắt tinh khiết nhất, luôn luôn là như vậy tràn đầy long lanh trong sáng, và chỉ có chính hắn.

Đây là Vũ nhi chỉ thuộc về hắn, tin tưởng từ nay về sau cũng không ai có thể chiếm cứ vị trí này trong lòng hắn, cái này là ý nghĩ mặc dù ích kỷ, lại có thể thỏa mãn nội tâm muốn độc chiếm của hắn.

“Vũ nhi.....”

Hình Vũ còn thở phì phò, nghe Hình Bất Quy gọi, tính phản xạ lại mỉm cười, đúng lúc này, dưới chỗ đường mòn lên núi truyền đến tiếng người, không chỉ một người, lại có nhiều hơn mười người, Hình Bất Quy không khẩn trương, khác biệt, chỉ có thở dài một hơi.

Nhanh chóng lôi ra bản thân, Hình Vũ hạ thân một đoàn ướm sùng cũng không quần, Hình Bất Quy vội vàng giúp hắn mặc lại quần, biết rõ hắn tạm thời không dễ đi bộ, một tay ôm lấy hắn lao theo hướng đường mòn trong rừng thông đi.

Hình Vũ phía sau nhìn, thực kinh hãi, mồ hôi lạnh ứa ra, nhận ra xa xa đuổi theo chính là đệ tử Huyền Dao môn cùng Lam Mẫn, còn có vài vị trung niên, trước kia hắn từng gặp qua.

Hơn bốn năm trước, những những kẻ kia chính là những kẻ của võ lâm lên Hoàng Đan môn triển khai giết chóc, trong đó có một kẻ dẫn đầu, lúc ở Hoàn Đan môn gương cao vũ khí hô to cái gì đó.

Nhớ rõ lúc ấy kẻ nọ có nói: Hắn chính là minh chủ võ lâm Hoàng Gai, vì võ lâm mà trừ gian diệt ác, cho nên mới thống lĩnh *võ lâm minh* đổ bộ Hoàn Đan môn ở tử La sơn, cái gì là tru sát tà ác.

Bên cạnh Hoàng Gai có mấy người, ngày đó trong Hoàn Đan môn cũng đã gặp, Hình Vũ không khỏi run đến, những người kia chẳng lẽ biết mình là người của Hoàn Đan môn đào thoát ra, hôm nay cũng tới bắt hắn?

Cha, chạy mau, bọn họ giết người không chớp mắt, chạy mau!

Hình Bất Quy phát hiện Hình Vũ trong ngực phát run nghiêm trọng, thế nhưng hắn lại không nói, phóng qua khe suối này vượt qua khe núi nọ, liều mạng hướng trên núi chạy, sơn đạo uốn lượn, cây cối hai bên cảnh ngày càng bất đồng, độ nghiêng cũng càng lúc càng cao, may mà hắn khinh công không thuộc dạng tầm thường, thường nhân cần lấy tay để leo lên sườn núi nhỏ này, hắn chỉ nhẹ nhàng nhảy lên, phía sau vẫn duy trì đuổi theo không dứt.

Chạy trong núi không ngừng nghỉ một canh giờ, cơ hồ chạy đến giữa sườn núi, đi vào một bờ vực của một vách đá. Vách đá cao sừng sững, xem ra chừng ngàn thước.

Hình Vũ sắc mặt càng trắng. *Cha, chúng ta đã chạy đến tử lộ, làm sao bây giờ?*

Hình Bất Quy biểu lộ ngưng trọng, đứng ở bên vách núi nhìn phía dưới, nơi đây cực kì hiểm trở, đáy vực thâm bất khả trắc, rừng rậm vô kể, vài cành già nhon như mũi băng thạch sinh ra, vượn khỉ trèo lên cũng bị vướng vào. Hình Vũ đồng dạng nhìn xuống, độ cao làm hấn văng đầu, chóng mặt thu trở lại trong ngực Hình Bất Quy.

Hình Bất Quy quay đầu nhìn lại đám người đang đuổi theo kia, cười lạnh.

“Thị phi chẳng phân biệt được một đám giả nhân giả nghĩa!” hấn nói.

Lam Mẫn tiến lên một bước, cất cao giọng nói: “Đại sư huynh, người làm chuyện ác đã truyền khắp toàn bộ võ lâm, trời đất không dung. Hôm nay nếu người ngoan ngoãn nhận tội, niệm tình sư huynh đệ, ta sẽ lưu người một mạng, cũng sẽ không làm khó dễ nghĩa tử của người, người suy nghĩ cho kĩ đi ”

Nói như vậy, thật sự nếu như vậy Hình Bất Quy ta cũng sẽ chính đáng trở thành nơi vạ người hạ đao.

Thân là võ lâm minh tiền minh chủ, trưởng lão phía trước chính là Hoàng Gai cũng nói: “Hình Lộ, ác giả ác báo, hôm nay *võ lâm minh* phát động toàn bộ võ lâm nghĩa sĩ đến vây bắt người, người cho dù nhất thời thoát được, cũng trốn không thoát cả đời, không bằng bó tay chịu trời.”

Kẻ mặt trang phục đạo sĩ cầm cây phát trần, cũng mở miệng khuyên: “Thiên lý luân thường nhất định phải tuần hoàn, chớ nghịch thiên hành sự, thí chủ, người giết hại ân sư, đã vi phạm thiên lý, người phạt không được người, trời cũng sẽ phạt người, chớ mắc thêm lỗi lầm nữa, thương tổn đức hạnh của chính mình ”

Hình Bất Quy đối những lời lẽ tầm thường kia phảng phất giống như không nghe thấy, mắt nhìn đám người kia chỉ là cùng một giuộc.

“....Lâu lão bản, là người đem tin tức của ta bán cho bọn họ a?” hấn lạnh lùng nói.

Hình Vũ nghe được danh xưng không lạ lắm mà nghĩa phụ hô lên, đảo mắt nhìn trộm, trông thấy quảng thông tiêu cực Lâu Chiêu Dương đi về phía trước.

”Hình sư phụ, người hôm nay gặp tình cảnh gian nan, Hình Vũ là thân thích của gia ta, đi theo người không phải chịu khổ? Người thông cảm ta vì muốn cứu thân nhân, không thể không cung cấp tin tức cho *võ lâm minh*, đổi lấy bình an cho Hình Vũ.....”

Hình Vũ vừa nghe liền bối rối dâng lên, bất an tại trong ngực Hình Bất Quy cựa quậy, hấn không phải thân nhân của Lâu Chiêu Dương, hấn cũng không muốn mình bình an, cho dù biết rõ tình cảnh gian nguy, cũng tuyệt không nguyện rời đi Hình Bất Quy một bước.

Thân thể bên trong ngực Hình Bất Quy liên tục cựa quậy, hấn lại dùng cánh tay đè nén lại.

Lâu Chiêu Dương lúc này xoay người đối với người *võ lâm minh* cùng người Huyền Dao môn chấp tay nói: “Đứa bé kia là thân thích của ta, từ nhỏ đã câm, cha mẹ cũng song vong, thân thể đáng thương, ta mới đáp ứng đưa hắn cho làm con kế thừa tự đường cho tiêu sư. Điều kiện kia không phải không tốt, ngoại trừ tiền thưởng trăm lượng vì thông báo tin tức, cũng phải cho chất nhi của ta một con đường sống.”

Hoàng Gai, Lam Mẫn bọn họ kỳ thật đối việc này sớm có thương lượng qua, bọn họ không biết tuổi thật của Hình Vũ, một cho là hắn tuổi còn nhỏ quá, cốt nhục còn câm lặng, sau khi bị Lâu Chiêu Dương dẫn trở về, vài năm cũng sẽ đã quên việc hôm nay. Cho dù không quên, hài nhi nhỏ như vậy cũng khó có cách báo thù, căn bản không đủ gây sức ép.

(Tàn: fu fu.... sai lầm a.....)

“Trời cao có đức hiếu sinh, chính là sai lầm của Hình Bất Quy, đích xác không có lý do làm cho tiểu hài này phải gánh chịu.” Đạo trưởng lúc này vung lên phát trần, tiên phong thuyết giáo.

Hình Vũ nghe không hiểu nhiều những người kia rốt cuộc nói những thứ gì, tựa hồ nói là đối trá lại quyết định vận mệnh của mình, cũng không biết khi nào hắn thành chất nhi của Lâu Chiêu Dương, tay túm chặt quần áo Hình Bất Quy, ngửa đầu, hai mắt dăm lệ mông lung.

Ngàn vạn đừng vứt bỏ ta, cha!

“Người tốt hơn nên sống. Hãy sống sót.” Bất chợt Hình Bất Quy trầm thấp nói, chỉ để cho nghĩa tử nghe thấy hai câu thì thầm này.

Hình Vũ cảm thấy không đúng, vì cái gì phụ thân nói như vậy? Tay vô thức trảo càng chặt, trong lúc đó ầm ập đột nhiên tiêu thất, tại trong ngực lại bị mạnh mẽ kéo ra khỏi vòng tay, một cái thiên toàn địa chuyển, dùng một cái hắn ngã xuống trước mặt Lâu Chiêu Dương, lập tức bị bắt qua một bên.

Không muốn không muốn, ta muốn cùng cha cùng một chỗ! Hình Vũ lúc này đầu óc rõ ràng, luồng cuống tay chân hướng về bên cạnh Hình Bất Quy đang bên vách núi.

Lâu Chiêu Dương bắt hắn kéo trở về, Hình Vũ mãnh liệt giãy dụa, Lâu Chiêu Dương vươn tay tới kéo lại liền bị đẩy ra, do Hình Vũ trọng tâm không vững nên ngã xuống đất, hai tay hắn cũng không đứng dậy mà phục dưới đất, Lâu Chiêu Dương liền cấp người trở lại, điểm huyết làm hắn im lặng trong ngực.

Để cho ta lúc này ở bên cha..... Hình Vũ không thể động dậy, cũng vô pháp nói chuyện, liều mạng nhìn qua Hình Bất Quy, tan nát buồn bã, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Hình Bất Quy đem hết thấy đều thu vào đáy mắt, đọc thấy tâm tư Hình Vũ, cố nén hạ xúc động với người đang ở trước, trụ đao lên mặt đất, đem đoàn người vây bắt mình nhìn mấy lần.

“Hôm nay là ngày ta thiên vong, không phải ta sợ các người!” Vách núi gió thổi lạnh thấu xương, thổi rồi

tung tóc hấn, đại thể âm thanh gào thét từ vách núi, dù là cơn đờ cũng vô pháp làm cho mình không hoảng sợ.

Lam Mẫn quát: “Đại sư huynh cần gì mạnh miệng? Người giết sư phụ, tội ác chồng chất, có chết cũng chưa hết tội!”

(Đông Huyền: Thế cha nào vừa kêu đầu hàng tha cho 1 mạng???)

“Co chết cũng mượn tay các người giết! Thề có trời đất, hôm nay lấy thân tế thiên, tế sơn thần, thiên địa sẽ biết được lòng chân thành của ta, nguyên cho chính kẻ thực sự giết sư phụ ta ngũ độc tán tâm, ngày sống không được đêm sống không xong, hững chịu nỗi đau không thể chết! ”

Hình Bất Quy mỗi chữ nói ra đều là một lời nguyên rửa, nhìn vẻ mặt tuấn tú của Lam Mẫn lộ lên vẻ tái nhợt, hấn cười lạnh, một cái xoay người, nhảy thẳng vào ngàn dặm tuyệt nham phía dưới.

Những kẻ kia muốn ngăn cản đã không kịp, Lâu Chiêu Dương ở bên cạnh tựa hồ sớm biết Hình Bất Quy sẽ có hành động như thế, nghiêng đầu đi không đành lòng xem. Hình Vũ mở to mắt chứng kiến nghĩa phụ nhảy xuống vách đá dựng đứng, đan điền phát ra một cỗ nhiệt lực, phá tan huyết đạo giam cầm hấn, hấn hướng vách núi phóng đi.

“CHA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” thanh âm trong bốn năm không thể phát ra, nay gào lên đầy thê lương.

Cổ họng quá lâu không sử dụng lúc này bị xé rách bởi tiếng gào thét, âm sắc thô ráp như hạt cát ma sát vào đỉnh đồng, xuyên vào thính giác của tất cả mấy kẻ ở đây, một cỗ sợ hãi từ lòng bàn chân mà sinh ra.

Lâu Chiêu Dương giật mình không ổn, bên vách núi đuổi theo Hình Vũ ôm lấy hấn, sợ hấn cũng ngăn người nhảy theo Hình Bất Quy xuống, Hình Vũ vốn có ý này, lại bị kịp thời giữ chặt, nhìn xem nham hạ trống rỗng, Hình Bất Quy đã không còn thấy bóng dáng.

Trong đầu lúc này nhất thời không không đang đang, cơ thể cũng rỗng tuếch, duy nhất có thể nhìn ra bên vách núi chính là chỉ còn phong cảnh trắng lè phi thường, mà thân ảnh hấn muốn thấy lại không có, trong mắt cái gì cũng không còn tồn tại, hết thấy như một khối ngọc hoàn mỹ vỡ tan tành thành từng mảnh nhỏ, có liều mạng thế nào cũng vô pháp hoàn lại đầy đủ.

“Cha.....” lại là tuyệt nhiên một tiếng kêu thê lương buồn bã, mà bay qua chỉ là một vài cánh điều hâu cũng đã yển.

Những kẻ khác cũng vậy tới xem, vách núi đứng sừng, rơi xuống nhất định trốn không thoát tuyệt mệnh, bọn họ thả lỏng trong lòng, bỏ qua một hồi chém giết, Lam Mẫn nội tâm cũng cao hứng, Hình Bất Quy như vậy tự tuyệt, chết không có đối chứng, không sợ sau này trở về trả thù, Huyền Dao môn hôm nay sẽ là hấn cầm đầu, đương nhiên là hấn tiếp quản chức vị chương môn.

(Đông Huyền: bị ngu à??? sống gặp người chết gặp xác chứ??? lẽ nó chưa chết thì sao??? chẹp chẹp)

(Tàn: Nàng thông cảm, thằng đó thấy người ta chết mừng rồi còn để ý gì nữa =)))

Mọi người chỉ trở hồi lâu, Lâu Chiêu Dương mới giật mình rằng Hình Vũ rõ ràng có thể nói, nhưng bây giờ hẳn trước đem đối phương trấn an xuống, nên mới kéo hẳn đang cứng ngắt qua một bên.

“Vũ nhi.” hẳn nhỏ giọng, dùng thanh âm trầm thấp không muốn cho những người khác nghe được nói: “Cha ngươi vì bảo vệ ngươi, dùng bỏ câu đưa tin nói nguyên do muốn ta đến, hẳn nói một người chết là tốt rồi, phần thưởng năm trăm lượng ngân lượng là cho ngươi, tính cả phần của hẳn hảo hảo sống nửa đời sau.”

Phụ thân thực cho ta sẽ sống được sao? Biết rất rõ ràng cho dù là cùng trời cuối đất, ta cũng sẽ không chút do dự đi theo.....

“Chết không tử tế không bằng còn sống, đừng làm chuyện điên rồ, thế gian này luôn nói thiện đạo thuộc về kẻ thắng, võ công cao tới đâu cũng vô dụng, trừ phi ngươi có năng lực thống trị sinh tử của người khác.....”

Hình Vũ chấn động, nhưng trong ánh mắt thật lâu tại đáy vực hun hút.

Lâu Chiêu Dương bảo đứng lên, Hình Vũ lại không nhúc nhích, hẳn lại nhẹ nhàng khuyên: “Đi thôi, ta mang ngươi trở về.”

Hình Vũ lắc đầu, lại chỉ vào những người đang đứng ở gần vách đá, hỏi: “Bọn họ..... Bọn họ là ai?”

Lâu Chiêu Dương trầm thấp thở dài, đáp: “.....Võ lâm minh Hoàng Gai Hoàng trưởng lão, Ngô Chính Đường Ngô trưởng lão, Vũ Dương trưởng môn Thanh Hư Tử, thay mặt môn chủ Huyền Dao môn Lam Mẫn.....”(Đông Huyền: hú hồn chưa =)) ta tưởng cha võ lâm tên Hoàng Gai Hoàng =)))

(Tàn: =))~)

Hắn mỗi nói một cái danh tự, ánh mắt thê lương của Hình Vũ lại sắc như dao liếc đến, đôi mắt đỏ thê lương đều nhìn tới đâu càng như một cái đầm Uyên Tuyền, mang theo hấp lực yêu cổ, phảng phất đem hồn phách của những kẻ đang chứng kiến trong mắt một mực khóa chặt trong tâm, không buông ra, khắc nơi sâu thẳm địa ngục hắc ám.

Khí thế làm cho người mao cốt từng nhiên, cùng thân hình nhỏ gầy của hẳn không có chút nào giống nhau, quỷ dị đến đáng sợ.

Mấy kẻ kia thấy Hình Bất Quy cuối cùng lựa chọn kết cục phần thân toái cốt, không khỏi cảm thán đối phương làm việc lừng lẫy, lại bị ánh mắt Hình Vũ áp bức, có chút chột dạ, nhìn lẫn nhau vài khắc, quyết định xuống núi luận lại tỉ mỉ mọi chi tiết, cuối cùng chỉ còn Lâu Chiêu Dương cùng Hình Vũ ở lại vách đá.

“Vũ nhi, đi thôi.” Lâu Chiêu Dương lại gọi.

Hình Vũ ngơ ngác sững sờ ngồi ở vách đá, chưa từ bỏ ý định đi nhìn đăm đăm xuống đất, hy vọng những thứ vừa chứng kiến kia chỉ là ảo giác, hy vọng phụ thân võ công cao cường đột nhiên dưới nhai đạo bay lên, dẫn hần cao chạy xa bay.

Lâu Chiêu Dương lại thúc dục mấy lần, Hình Vũ mới dường như trong mộng tỉnh lại, biết rõ Hình Bất Quy không có khả năng trở lại, những cũng không khóc lớn kêu to, chỉ là mờ mịt đối Lâu Chiêu Dương lắc đầu, khó khăn nói ra mấy từ.

“Ta... muốn ở cùng cha... lâu một chút.”

“Đừng làm chuyện điên rồ.” Lâu Chiêu Dương lo lắng khuyên.

“Cha muốn ta sống..... Ta sẽ sống.....” đôi môi tái nhợt yếu ớt trong lúc đó cố ra một nụ cười mỉm sáng sủa: “Rất nhiều việc..... muốn làm.....” (tỉ như... giết lũ \$&\$%# kia ~)

Vì mục tiêu đặc biệt mà sống, là chuyện tốt, xem ra Hình Vũ cũng không có nhảy xuống. Lâu Chiêu Dương thả lỏng trong lòng, nói: “Trời sắp tối rồi, chúng ta xuống núi trước, ngày mai mua chút ít quả đèn cầy đi lên tế điện, dù sao cũng phải hộ tống Hình tiêu sư tốt.”

Hình Vũ gật gật đầu, nói: “..... Rượu.....”

“Hần có phải là rất thích uống rượu? Hảo, ta mua một hũ lớn đến.”

“Đêm nay, ta muốn ở đây.....” Hình Vũ nói.

“Trên núi lạnh lẽo, thân thể ngươi chịu không được.” Lâu Chiêu Dương nói.

“Cha vừa mới chết, linh hồn chắc chắn vẫn còn quanh quẩn nơi đây..... Ta muốn cùng.....” hần quật cường nói.

Lâu Chiêu Dương biết bọn họ phụ tử tình thâm, nghe Hình Vũ nói như vậy, trong nội tâm cũng lung lay, không đành lòng quấy rầy một mảng tâm ý của Hình Vũ, hần chấm chấm nước mắt cũng đi xuống.

Hình Vũ duy trì đồng nhất một tư thế, nửa canh giờ bất động, cũng chỉ là si ngốc nhìn xuống dưới nhai đạo.

Oán y, hận y, dùng loại phương thức này ép hần sống sót, biết rất rõ ràng hần chỉ nghĩ cùng đi đến hoàng tuyền. Không thể oán y, không thể hận y, bởi vì y thực tình đau sùng yêu ái hần, không đành lòng nhìn

hắn chìm đắm vào vận mệnh phần thân toái cốt.

Cha, những kẻ kia ngay trước mắt ta đã cướp đi người, cho rằng trên đời này không có công bình chính nghĩa? Người một cây đao một lần hạ xuống chỉ có thể chém một người, ta lại có thể tại một hơi thở giết hết ngàn vạn người, ta sẽ hoàn thành di ngôn của người, không cho những kẻ kia chết trong khoái hoạt.

Ta muốn những kẻ đó mỗi kẻ đều nhận được thống khổ ngũ độc toàn tâm, cả ngày lẫn đêm hối hận kêu rên, rằng tại sao lại hôm nay lại bức tử người.

Bức tử ái nhân của Châm Độc ta.

Mái tóc rối tung bay trên thân lưng trần, nhắm mắt lại điều chỉnh khí tức. Mấy năm qua hắn một mực duy trì khí pháp đặc dị, độc tính toàn thân tạo ra áp lực đều tụ lại đan điền. Hôm nay hắn vận khí nghịch hướng phát ra độc tính, mùi hương nồng nàn từ thân thể, nương theo gió lớn ở trên bờ vực thổi tán đi.

Hương vị ngọt mị trong quá khứ làm cho trùng vật kiên kị, thật ra chính là một loại kịch độc, này thường cố ý đè nén đi, nhiều lắm là chỉ có một chút dư vị pha loãng, mà dư vị đó cũng đủ làm cho người nội công thâm hậu như Hình Bất Quy đầu vàng mắt hoa, hôm nay hắn chính thức phát ra lời kêu gọi muốn cùng đồng loại gặp nhau, chính là độc mới có thể dẫn độc.

Rất nhanh, những con hạt tử, chu độc, rét, cóc cùng xà và một số độc trùng khác tất cả đều từ các nơi trong núi mà đến, mấy vạn tụ tập lại vây quanh Hình Vũ, rục rịch, rồi lại không dám tới gần. Đối với chúng mà nói, người này chính là một thứ kịch độc, chúng đã bị hấp dẫn mà đến, có vui mừng, rồi lại không dám tới quá mức gần, để tránh bị kịch độc làm hại.

Độc vật càng tụ càng nhiều, Hình Vũ cũng không động, hắn chờ, nguyên lai là chờ thứ xưng bá trong núi chính là một con trùng hủy.

Bầy độc trùng rậm rạp chằng chịt trong trong lúc đó nổi lên một hồi bạo động, tự động tự phát rẽ ra thành một con đường, chính là đường cho vương đi qua, không bao lâu, một thân ảnh của một con xà có toàn thân hắc bạch giao nhau, cái lưỡi nhỏ tê tê phun ra tiến đến, đi qua con đường được rẽ ra kia, đến trước mặt Hình Vũ, ngóc đầu lên, cổ làm ra vẻ.

Hắn là nghĩ xác lập địa vị của mình, cho nên tiến về phía đại độc vật đột nhiên xuất hiện trong núi đến khiêu khích.

Hình Vũ nở nụ cười, cười đến thập phần vui vẻ, tiến đến, con tiểu xà không dám khinh thường, thực sự không hiện ý nghĩ e sợ, phần cổ khuếch trương trở thành hình trạng dẹp mang đến sự đe dọa, Hình Vũ không sợ, lại tới gần, tiểu xà cảm nhận được uy hiếp trước nay chưa từng có, nó mạnh mẽ đè ép nọc độc từ cái răng nhọn phun ra hướng đối phương.

Sớm đã liệu tới động tác này, Hình Vũ ngồi xổm xuống, ra vẻ muốn bắt nó, tiểu xà bị lừa như vậy, vừa giật vừa tức, há miệng cắn một phát, răng nọc đâm vào cánh tay Hình Vũ, sau nó cảm thấy không đúng,

tiểu xà nó muốn buông cánh tay ra đào tẩu, thì phát hiện chính mình rõ ràng không có khí lực, nọc độc không ngừng mà rót vào vết thương của Hình Vũ, muốn ngừng mà không được.

Hình Vũ trong cơ thể có đan châu mà Hoàn Đan môn chủ dùng Châm diệu chi độc luyện chế, chưa thúc hóa chưa ra độc tính, đan châu này ảo diệu ở chỗ phải dùng độc xà đến thúc hóa, Hình Vũ sau khi trúng độc, vì tự bảo vệ mình, thân thể tự động kích thích đan châu, hảo hảo khắc chế nọc của độc xà, cùng lúc, bởi vì đan châu nuôi dưỡng trong cơ thể Hình Vũ đã lâu, trong nháy mắt Châm Độc phát huy, chẳng những sẽ không đả thương chủ thể, hai người ngược lại hội dung hợp trở thành chỉnh thể, lúc này, được nhân Châm Độc mới xem như chính thức nuôi thành.

Thời gian không đến một nén nhang, tiểu độc xà sau đó run rẩy rồi chết, Hình Vũ giật xuống ném đi, hai vết nhỏ trên cánh tay nhỏ ra vài giọt máu.

“Ngô!” Nhoáng một cái, kịch liệt đau đớn trong cơ thể trước nay chưa từng có, lưỡng chủng độc trong người đấu tranh, như mũi nhọn của hai đoàn quân giao đấu với nhau, khí huyết toàn thân Hình Vũ đảo lộn dù có thể tưởng tượng được, hắn vẫn là đau nhức đến chịu không nổi, yếu ớt ngã dưới mặt đất.

Nếu là có thể vì thế mà ngắt đi thì tốt rồi, chính là đau nhức quá kịch liệt, tựa như một thanh đao trên người cắt xén, đau đớn xâm vào tâm phách, cảm giác vô cùng rõ ràng, trốn tránh không được.

Ta sẽ nhẫn! Hình Vũ cắn răng, dưới mặt đất quay cuồng không ngớt, trong bóng đêm của rừng thông, biến đổi trong thân thể hắn chỉ là vừa bắt đầu.

11. Chương 10: Người Ở Bên Cạnh, Sông Núi Có Hề Chi

Ngày hôm sau đó, Lâu Chiêu Dương sáng sớm nói ra tế điện đem vật phẩm đi qua sơn, chủ yếu là lo lắng Hình Vũ một mình trên chân núi. Chẳng biết tại sao, hắn không lo lắng Hình Vũ tìm chết, cảm giác đã đánh trúng chủ ý của tiểu gia khỏa kia.

Hoặc là nghĩ thay phụ thân hắn báo thù, bất quá tiểu tử kia nhìn ngang nhìn dọc cũng không phải kẻ mạnh động, chỉ hy vọng thời gian trôi qua, cừu hận phai nhạt, hắn có thể theo nguyện vọng của Hình Bất Quy, bình thản sống sót.

Đi đến chỗ giữa sườn núi, ngửa đầu nhìn mấy tầng sương vây quần bên mấy đại thụ bạc phơ, mây mù tràn ngập, ở tại một đạo khe nước nhìn thấy bên cạnh có một người tóc bạc óng ánh cúi người rửa mặt bên dòng suối, hắn tưởng người trong sơn thôn, không thèm để ý, chỉ cảm thấy người nọ quần áo rách nát có chút quen thuộc, tựa hồ giống như đúc Hình Vũ đã mặc hôm qua.

Điều này làm cho hắn lưu ý trong lòng, tiểu tử kia thể nhược, nên sẽ không phải là bị lão nhân kia đoạt đi quần áo a?

Đi đến phía sau lưng người tóc bạc, chú ý hỏi: “Lão nhân gia.....”

(Đông Huyền: saxxxx ngân phát đẹp như tiên mà gọi Lão nhân gia.....)

Người nọ quay đầu lại, cũng không phải là lão giả, ngược lại rất tuổi trẻ, tuy nhiên thần thái có chút tiêu tụy, cũng không giảm bớt vẻ đẹp của hắn, là một nam nhân tuấn tú, như là bị mê muội từ cái nhìn đầu tiên, thậm chí giống như sẽ bị nhầm với sơn yêu.

Lâu Chiêu Dương đột nhiên cảm thấy người này quen thuộc cực kỳ, hẳn là thường thường trông thấy, trong khoảng ngắn lại nhớ không ra danh tự của y.

Ngây người một hồi lâu, mới nhớ tới hắn đang gọi người này, miệng a a vài tiếng sau đó hỏi: “Thỉnh, xin hỏi.....”

Người tóc bạc khẽ cười, ánh mắt chói sáng như ngôi sao, bên trong phảng phất thiên ngôn vạn ngữ chờ nói ra. Lâu Chiêu Dương bởi vậy mê muội, không để ý đến người này đột nhiên tới gần, một cổ mùi hương ngọt ngào bao vây mặt hắn như một tấm sa mạn, hắn chỉ hấp vài ngụm hương khí, toàn thân lập tức yếu ớt bất tỉnh nhân sự.

Mấy tháng sau Lâu Chiêu Dương tại trong quảng thông tiêu cực kể ra đoạn chuyện cũ này, hắn tức giận không chịu nổi, vỗ bàn: “Chờ ta khi...tỉnh lại, áo ngoài đều bị lột sạch, trong ngực ngân phiếu năm trăm lượng cũng không cánh mà bay, tên kia không phải sơn yêu, mà là sơn tặc!”

Ngồi đối diện hắn là hai gian hồ hán tử, sau khi nghe xong hắn kể sột ruột hỏi “.... hắn thì sao?”

“Người hỏi Vũ nhi? Không thấy, về sau ta cùng mấy huynh đệ xuất động đi tìm, tìm bảy ngày bảy đêm, đều không tìm được người.... Ai, về việc này ta thật có lỗi” Lâu Chiêu Dương cúi đầu như hối hận.

“Không, không trách người.” hán tử nói: “Nói hắn nhảy xuống vực theo, ta nhất định biết rõ, chỉ sợ hắn tính tình bướng bỉnh, không biết tự lượng sức mình nghĩ đòi công đạo.....”

Hán tử nhớ tới ngày nào đó, nghe được tiếng kêu chưa từng bao giờ nghe qua, hắn cũng không biết một tiếng “cha” ấy, chứa đựng bên trong bao nhiêu chua xót thê lương.

(Đông Huyền: “hán tử” nào đó sống dai ghê gớm =.=)

(Tàn: Công nhận vậy)

Tiểu tử kia phát ra âm thanh, thật đáng buồn chính là, rõ ràng tiếng kêu ấy lại lôi kéo người khác cũng thấy thê lương theo.

“Một thanh âm khó nghe a.....” hán tử hỏi, nói một câu như vậy.

“Quá lâu không nói được, luôn cần chút thời gian để có lại tiếng nói.” Lâu Chiêu Dương an ủi: “Có thể nói chuyện, mặc kệ hán tử đang ở đâu, đều so với trước kia có cuộc sống khá giả hơn.”

Hán tử trầm mặc sau nửa ngày, lại hỏi: “Hán tử một mực không có trở về?”

“Ta đã thỉnh Tiết đại nương chú ý, quả là không có, hán tử một mực không có trở về. Mỗi lần xe tiêu cực ra đi, ta đều nhờ người đi ngang qua các thành trấn nghe ngóng, đều không có tung tích của hán tử, cũng không biết hán tử cùng đi đến nơi nào.”

“Ta sẽ tìm được hán tử.” hán tử nói, khẩu khí vô cùng kiên định.

“Thiên nhai bao la biển người mênh mông, người muốn lên đến nơi đâu tìm?” Lâu Chiêu Dương không tin tưởng hỏi.

“Tử La sơn. Hán tử là người của Hoàn Đan môn trên Tử La sơn, nói không chừng sẽ trở về nơi quen thuộc đó. Nếu như không có, ta sẽ tìm cơ hội đến Huyền Dao môn thám thính, sợ tiểu tử kia nghĩ quẩn, một lòng muốn đòi lại công đạo.”

“Người trở về bị nhận ra, chuyện xưa chẳng phải lại tái diễn?”

“Ta không mang theo đao, và có thêm một đao râu lớn, ai nhận được ta? ” hán tử nói.

Lâu Chiêu Dương tinh tế kiểm tra bên ngoài hán tử trước mắt, cơ thể cường tráng trong quá khứ, mấy tháng qua ăn sương nằm gió, có vẻ sa sút rất nhiều, còn có bộ râu mỏng trên mặt, xem ra cũng có chút ít là không giống.

“Ân, nếu như học tiểu tử kia không nói lời nào, cũng không có khả năng có người nhận được người, như ta hôm qua, người nói ra người là ai, ta còn tưởng rằng gặp quỷ.” Lâu Chiêu Dương cười nói.

Hán tử than thở, nhớ tới mình trong tử lộ lại tìm ra đường sống trong thoáng chốc.

Vốn hán tử đã quyết tâm chết đi mới nhả vào nhai đao dựng đứng của Hùng Ưng sơn, nhanh chóng rơi xuống, thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu của Hình Vũ, ruột gan rối bời, ý chí muốn sống lại khơi dậy.

Đai đao trong tay, là bảo đao dùng Bách Luyện Tinh Cương mài ra, tuy phía dưới đau quặn như ngàn dây xiên xích lấy tay chân, nhưng thân thể nhiều năm tôi luyện lúc đó thực có ích, hán tử mạnh mẽ động đao hướng vách núi đâm tới, lưỡi đao cùng nham thạch co vào nhau phát xạ hỏa hoa, làm hán tử rơi chậm lại.

Cả thân người đã ở giữa vách núi, vẫn chưa thoát khỏi hiểm cảnh, rồi đột nhiên trong lúc đó phát hiện ra có mấy dây leo đang lung lẳng, hắn lập tức muốn dùng đao với tới thì ba một tiếng đao gãy làm đôi, làm hắn chói với rơi xuống, may mắn nắm bắt được một cành khô. Lực đao ngưng trọng quá lớn làm bụng hắn thắt lại, bả vai cổ tay bên phải cũng kịch liệt truyền tới đau nhức, cố nén nhịn, hắn dùng tay trái bắt thêm mấy dây leo nữa, lại động tới vết thương đau nhức cả người tê dại, sau mấy lần như thế, hắn cũng chạm chân được vào khu rừng rậm dưới nhai đao, một đại thụ có cành tán xòe tròn đỡ được hắn.

Hắn kinh hồn không định, chỉ là càng không ngừng thở dốc. Nghỉ ngơi một hồi sau, thân thể hắn cảm nhận được đau đớn, biết mình toàn thân đều đã bị tróc vẩy trầy da, miệng vết thương lớn nhỏ nhiều vô kể, vai phải bị trật khớp, cần đợi tay trái khôi phục tri giác mới có thể nắn trở về, lưng cũng bị va vào đến tê dại, nửa người dưới không xuất được lực, chỉ hy vọng đó chỉ là ảnh hưởng tạm thời.

Đại nạn không chết, quạ điều đậu trên cành cây, hắn hôm nay hy vọng chỉ mãnh liệt tồn đọng chính là muốn sống, phải còn sống, nhìn thấy Vũ nhi của hắn, nghe một lần nữa hắn gọi chính mình, cho dù thanh âm kia có khó nghe tới cỡ nào.

Hắn ở trên đại thụ kia cũng có đến ba ngày, cái này trong lúc hắn dựa vào động tác miễn cưỡng của tay trái, làm mấy mũi tên bắn đã điều uống máu ăn thịt, về sau hắn nắn lại khớp tay phải, thân thể dần khôi phục, trèo xuống đại thụ, không dám động mạnh, biết rõ không bảo dưỡng gân cốt tốt, võ công của hắn cũng như thế sẽ bị phế đi. (Đông Huyền: ôi xả thịt lột da nuốt gan uống máu động vật kìa ~~~~ man quá anh ơi)

Dù cho trong lòng như có lửa đốt, hắn nhịn nhục tĩnh dưỡng, trong núi tìm kiếm thức ăn, cộng thêm dưới đáy vực, trước sau biết không rõ phương hướng, chỉ có thể chậm rãi tìm đường ra, cứ như vậy hao tổn hết mấy tháng, rốt cục cũng đi ra khỏi Hùng Ưng sơn, hắn cũng biến thành dã nhân, dọc đường đi đều bị lãng tránh.

Vạn hạnh chính là võ công không mất, hắn trước quý môn quan lại quay trở về, rất nhiều việc không câu nệ tiểu tiết, thiếu tiền, hắn nửa đêm chui vào nhân gia giàu có không báo trước mà lấy, mua quần áo thức ăn để về nhà. (túng làm liều.... =_____ =)

Về nhà lại không thấy được thân ảnh Hình Vũ, hắn nóng nảy, trực tiếp tìm tới quảng thông tiêu cục Lâu Chiêu Dương, đem đối phương dọa thành ý nghĩ quý hiện thân.

”Đúng rồi, nói đến Hoàn Đan môn thật đúng là kì, năm trước không phải truyền thuyết Mỵ Cổ xuất thế, *vô lâm minh* triệu tập một số đồng người ngựa đi bắt, kết quả nhận lấy thiệt hại trở về?” Uống chén rượu, Lâu Chiêu Dương nhuận nhuận yết hầu lại nói: “Năm nay càng kì, một Chậm Độc cũng xuất thế.....”

“Chậm Độc?” Hình Bất Quy nghe thấy danh tự, đều cho rằng đây là kẻ tâm địa lấy ra che giấu tội ác.

“Đúng, cùng Mỵ Cổ đều là dư nghiệt của Hoàn Đan môn, nên sau trận sóng gió Hoàn Đan môn tuyệt diệt, vài năm trước đều tiêu âm biệt tích, thẳng đến mấy tháng sau này...” Lâu Chiêu Dương lắc đầu: “*Vô lâm minh* vẫn như năm xưa bắt lợi a.....”

Lời tuy nói như vậy, tiểu dung lại lộ ra một chút ít hả hê, Lâu Chiêu Dương đối *vô lâm minh* gần đây không có hảo cảm.

“Phát sinh chuyện gì? ” Hình Bất Quy hỏi.

Lâu Chiêu Dương đem chuyện gian hồ mấy ngày gần đây nói đến say sưa, như thể nói cho Hình Bất Quy nhắm rượu.

“Sau khi người rơi xuống nhai đạo một tháng, Vũ Dương chưởng môn Thanh Hư tử trúng kịch độc, nằm trên núi Võ Đang hư hư thực thực ngày đêm kêu rên, mình chủ *vô lâm* khẩn cấp phái thành thủ y môn ngàn người gấp rút cứu chữa, rõ ràng thúc thủ vô sách, nói rõ độc trúng phải không có thuốc nào chữa được, một tháng sau, hãn chịu không được khổ sở, tự vẫn.”

“Độc trong thiên hạ ngàn loại vạn chủng, cùng Chậm Độc có quan hệ gì? ” Hình Bất Quy nghe xong, phần có cảm giác kinh hồn táng đảm, hỏi.

“Nghe nói Thanh Hư tử mang theo vài tên đệ tử lúc xuống núi, gặp phải một vị sắc mao tuyệt thể thiên tiên, thiên tiên tiến đến hỏi đường, nói muốn tìm người, chỉ là trên núi võ trái dài tám trăm dặm, núi non hiểm trở không cách nào tìm được, Thanh Hư Tử vốn vội vàng xuống núi, lại bị yêu quỷ mê hoặc nói muốn dẫn tiên nhân kia đi tìm, ngay tại lúc tới gần thiên tiên thì ngã xuống đất miệng sùi bọt mép, các đệ tử muốn tiến lên bắt người, thì cơ hồ đều hôn mê, có người trong đó còn nghe thiên tiên kia nói.....”

“Nói cái gì?”

“Chậm Độc của Hoàn Đan môn xuất thế, đại khai sát giới an ủi vong linh thân nhân.” Lâu Chiêu Dương nói vậy, sau lưng lại cảm thấy lạnh lạnh, cơ hồ Chậm Độc vô thường như đứng phía sau nhìn hãn chăm chăm.

“Cũng có thể có thể là cừu nhân cố bố của Thanh Hư Tử.” Hình Bất Quy dự đoán, trong giang hồ thì cũng đã có nghe chuyện này.

”Đúng vậy. Phái Vũ Dương cùng *vô lâm minh* phát động đuổi bắt, muốn tìm kẻ tựa như thiên tiên kia, chính là Thanh Hư Tử đã chết, đồng dạng đệ tử trúng độc cũng còn nằm ở trên giường không thể động dậy, chỉ nhớ rõ ngày đó vì gặp phải tiên nhân tâm thần mê muội, dung mạo miêu tả đều không rõ ràng, cái này, như thế nào tìm người?”

”Người nói về sau *vô lâm minh* thì sao bắt lợi...?” Hình Bất Quy truy vấn.

“Về sau a.....” Lâu Chiêu Dương nói: ”Hai tháng trước, trong *vô lâm minh* cử hành hội ngắm hoa như thông lệ, mời tất cả các môn phái trong liên minh đến họp mặt, hơn nữa còn dựa vào việc Thanh Hư Tử bị độc chết bàn bạc sách lược đuổi bắt Chậm Độc. Chưởng môn Thiên Lam phái còn dẫn theo tiểu thiếp của hãn, nghe nói là đệ quốc nữ tử, màu tóc cùng người khác cũng bất đồng.....”

Chẳng biết tại sao, Hình Bất Quy vừa nhớ lúc này Lâu Chiêu Dương nói qua, tại trên hừng ưng sơn gặp được người tóc bạc.

Lâu Chiêu Dương nói tiếp: "*Vô lâm minh* phụ cận tổng đã có phiến ao hoa sen, vừa đúng lúc hoa đang chập chờn nở, liền vây xung quanh liền trì ngắm hoa thưởng rượu, dị quốc mỹ nhân trên con đường nhỏ bên cạnh ao đi một vòng, có người nghe nói so với sen, người ấy còn đẹp hơn....."

Kể kể chuyện nhin không được nghỉ, rốt cuộc là mỹ nhân quốc sắc thiên hương như thế nào đây? Hình Bất Quy thấy vậy ho nhẹ hai tiếng, đem đối phương đang chăm chú suy nghĩ kéo trở về.

(Đông Huyền: ôi, Chậm Độc đã vậy, không biết Mỵ Cổ còn xinh đẹp nhường nào *mơ màng*)

(Tàn: có thể nàng sẽ thất vọng =)), chỉ là có thể thôi)

Lâu Chiêu Dương hoàn hồn, gượng cười: "Đừng nóng vội đừng nóng vội, ta đây nói tiếp. Tiểu thiếp đặc biệt đi cùng *vô lâm minh* trưởng lão mời rượu mấy kẻ người đã ở trên Hừng Ưng sơn gặp qua..... Sau nàng nói say rượu, muốn về tổng hội nghỉ ngơi, không bao lâu a, những kẻ bị nàng mời rượu đều ngã xuống đất co quắp thống khổ kêu rống, bệnh trạng giống như Thanh Hư Tử, toàn bộ đều trúng phải loại kịch độc không có thuốc giải."

"Âm mưu của Thiên Lam phái?" Hình Bất Quy đoán như thế.

"Chưởng môn Thiên Lam môn bị bắt, khi kéo dây mới biết, nguyên lại hắn cũng trúng độc, mỗi đêm đều đau đớn thống khổ ở ngực đến chịu không nổi, đành nghe lời nữ nhân kia, mang nàng tham gia đại hội thưởng hoa. Nàng dối hắn nói mình chính là Chậm Độc, thay thân nhân đã chết báo thù, cần trà trộn vào *vô lâm minh*...."

"Kẻ bị *vô lâm minh* giết chết? Thân nhân của nàng là ai, hắn là nhiều người muốn biết a."

"Đúng vậy, tất cả mọi người cho rằng nàng hắn là vì Hoàn Đan môn môn chủ báo thù, vì sao phải đợi cho bốn năm sau mới xuất hiện? Nếu như không phải, mấy năm này người bị *vô lâm* truy kích tiêu diệt cũng không nhiều lắm, trong đó người là người gần nhất."

Hình Bất Quy nghiêm nghị, bất quá, hắn cũng không nhận ra vị nữ tử kia, thân nhân duy nhất cũng chỉ có một mình Hình Vũ mà thôi, bởi vậy có chút không cho là đúng hỏi: "Cùng tồn tại trong giang hồ hồi lâu, bọn họ đối những kẻ bàng môn tả đạo kia đều không chút ít cảnh giác?"

"Minh thương dễ tránh, ám kiếm khó phòng, nhớ người đường đường một người hán tử, cũng không qua khỏi gian kế của nữ tử, bị đuổi giết đến nhảy xuống nhai đạo?" Lâu Chiêu Dương uống rượu, nói chuyện không có kỵ, có chút nâng lên giễu cợt.

Hình Bất Quy không nói. Đích xác, Chậm Độc mặc dù độc, bất quá độc chỉ hại đến những kẻ đã hại đến

nàng.

“Hôm nay trên giang hồ lòng người bàng hoàng, không cùng người xa lạ thân cận, nhất là nữ tử dung mạo xinh đẹp, không có người biết mình có thể hay không là con mối kế tiếp của Chậm Độc.”

Hình Bất Quy thở dài một hơi, đứng dậy cáo từ, nói muốn lên Tử La sơn đi tìm người, trước khi đi trong lúc đó nghĩ tới, lại hỏi: “Hiện tại, các trưởng lão *vô lâm* mình ra sao vậy?”

”Nghe nói bọn họ lúc trước áp chế *My cổ* thì cũng đã trúng kì độc, hôm nay độc càng thêm độc, cho nên toàn thân thối rửa không chịu nổi, từ lúc một tháng trước cắt cổ.” Lâu Chiêu Dương đáp.

Hình Bất Quy phong trần mệt mỏi hướng Tử La sơn đi, Hoàn Đan môn có vài vị đồng phó thủ vệ, thái độ khách khí đều nói không có gặp người như Hình Vũ.

Hắn thất vọng cáo từ xuống núi, đi qua cái động nhỏ cùng Hình Vũ lần đầu gặp nhau, cảm xúc ngổn ngang trong lòng, hạ quyết tâm, cho dù phải tìm cả đời, hắn nguyện không từ bỏ, chỉ cần tìm được tri kỉ kia là đủ.

Trở lại con đường quen thuộc, xuyên qua Thục quốc người quen nhiều, hắn cố ý cúi đầu, gia thành nông dân đi vào phụ cận Huyền Dao môn, đã thấy đệ tử Huyền Dao môn xuất động quét dọn tu sửa phía trước cổng, giống như lễ mừng năm mới bình thường.

“Này có phải là hỷ sự?” hắn hỏi người qua đường đi qua, suy đoán chính là Lam Mẫn cùng Cao Như Nhi bái đường thành hôn.

“Lam môn chủ cùng Cao gia tiểu thư đã sớm lập thành gia thất. Là Án sát để đồ phái tới tuần sát, Lam môn chủ muốn mời quan viên triều đình về môn làm khách...” Người qua đường lúc này lộ ra kinh thường, nói: “Đã cùng triều đình từ trước đến nay phân biệt rõ ràng, vô lâm nhân sĩ khi nào trở thành dùng tiền để có được quyền quý?”.

Điểm ấy Hình Bất Quy cũng không phải đến để đưa ra bình luận, hắn chỉ cầu có thể tìm thấy nghĩa tử, Lam Mẫn cho dù cùng Ngọc Hoàng đại để kết thân cũng không liên quan chuyện của hắn.

Tại phụ cận Huyền Dao môn lại đi một vòng, khắp nơi hỏi tìm, cũng không có xuất hiện qua người có tướng mạo như Hình Vũ, tương đối thất vọng, chẳng lẽ hắn nhất định một chuyến tay không mà về? Đi qua trước mấy đệ tử hạ cấp đang trở vào bên trong thì, chợt nghe keng một tiếng, dừng lại cước bộ của hắn.

Giống như ba thước băng thạch mùa xuân đột nhiên vỡ toang, không trung phản phát ngũ âm, như những giọt mưa tinh tế rơi vào trong ao lớn, trong tâm co lại chuyển động, giống như tha hương gặp cố nhân, nghe tiếng đàn quen thuộc chính là lý do Hình Bất Quy ngừng chân.

Hai đệ tử từ cửa chống hông đi ra, Hình Bất Quy vội vã ngồi xổm xuống, làm bộ cột quần bố trên đùi.

Hai người kia đối với hắn coi như không thấy, thấp giọng nói chuyện: “Môn chủ nhậ được một nghệ nhân đàn tì bà, đáng tiếc a, xinh đẹp như vậy, lại là nam nhân.”

(Đông Huyền: ôi, cái thằng Lam Mẫn này thật sự là não phẳng mà *ngán* có bnh người chết thể mà còn không biết rút kinh nghiệm, nhậ người linh tinh về =3=)

“Là nam nhân mới tốt, nếu không phu nhân sớm đuổi hắn ra khỏi cửa, người nhìn xem, môn chủ sớm tối gì đều tới xem hắn, so với phu nhân còn chăm lo hơn.”

“Ta thấy phu nhân cũng không cao hứng, ngày hôm qua còn hỏi môn chủ rằng, người nọ không rõ lai lịch, khi nào đem người lạ vào môn? Là môn chủ trấn an xuống, nói người nọ trên người có bệnh, trước hết để cho hắn điều dưỡng mấy ngày, hết sẽ cho hắn đi, phu nhân mới không nói lời nào.”

“Tuổi còn trẻ lại là một đầu tóc bạc, quả nhiên là sinh bệnh a, bất quá, cho dù bị đuổi đi, cũng không sợ tìm không thấy nơi trú chân, rất nhiều phú gia giàu có sẽ rước loại nhạc cơ này về dưỡng.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Nếu phu nhân không quản được nghiêm, đánh vào tâm tư của môn chủ...”

Hai người đi cũng đã xa, thanh âm nói chuyện cũng không còn nghe thấy, Hình Bất Quy mới đứng dậy, lưu vào lòng nam tử tóc trắng họ đã nói kia. Mặc dù cảm thấy không có khả năng trùng hợp như vậy, người tóc bạc chính là người đã cướp của Lâu Chiêu Dương, chính là vừa rồi nâng lên tiếng tì bà làm lòng hắn hỗn loạn, vốn đang ôm hy vọng, suy đoán người đàn tì bà kia chính là Hình Vũ, nhưng rồi lại biết rằng không có khả năng, Hình Vũ tóc không bạc.

Lòng hiếu kỳ câu dẫn hắn ra đến đây, lắng nghe thanh âm thấy không có người, thấp người liền phóng qua tường, nơi này là nơi hắn từ nhỏ lớn lên, bức tường đó gần hòn non bộ giả thủy hay là tùng mộc hắn đều biết, vừa chạm chân xuống liền tránh ở sau phiến tảng, nhìn kẻ đang ngồi trong viện đàn tì bà kia.

Tóc trắng như tơ bạc tựa thác nước mềm mại chảy xuống phía sau, nam nhân kia làn da cũng trắng nõn, một điểm môi mỏng nhàn nhạt mà đỏ hồng, chất chứa thứ gì đó mê người, làm cho dung mạo biến hóa thành kẻ muốn mê muội nhân gian, xem ra cũng khoảng hai mươi tuổi đầu, khí thế ôn nhu, nhưng mềm mại vừa phải, tồn tại khí chất kiên cường, so với nữ tử hơn vài phần.

Khó trách vừa rồi hai đệ tử nói như vậy, khó trách Lam Mẫn cười thê tử xinh đẹp rồi cũng động tâm, nam nhân này trời sinh có mệnh cảm dỗ, rất có thể khiến cho nhiều người động tâm. (ôi Mỵ Cổ *rên xiết* người còn đẹp chừng nào)

Cảm giác, cảm thấy người này giống như đã từng quen biết, Hình Bất Quy nhưng lại nghĩ như thế nào thậm chí nghĩ không ra nổi cái gì, cho dù tư thế đối phương đàn tỳ bà cùng Hình Vũ giống như đúc, bất quá, tiếng tì bà từng vang lên không phải như thế này?

Nam tử tóc bạc ngồi ở trên ngọc thạch, cổ tay ngọc vượt khê dây cung, đôi mi rũ xuống, che đi tâm sự vô tận, âm thanh thê thương cùng gió ào ào hòa quyện, đưa tâm sự từ tận đáy lòng hắn cất giấu đi.

Cách đó không xa có người nhẹ đi bộ đến, là tân nhậm môn chủ Huyền Dao môn Lam Mẫn, nam tử tóc bạc cũng không phát giác, cũng không mở miệng, chỉ gẩy đàn, âm thanh mượt mà tú đặng như nước tung tóe.

”Hướng phía hoàng hôn tóc xanh nay đã bạc, qua tận phương xuân nhân sự không cùng.

Lạc hồn một chốn dung nhân, người bên kia sông xin đừng lạc vào quên lãng...”

(Tàn: chém.....=.=!!!)

(Đồng Huyền: Lần sau, nay để Hán Việt)

(Tàn: Có nguyên câu đâu, nó bị QT dịch ra nửa này nửa nọ rồi, đành zậy =.=!!!)

Người đàn hát biểu tình đậm mạc như một con búp bê gỗ, ý nghĩa bên trong ca từ lại tâm thúy, mà ngay cả Hình Bất Quy cũng phải lắng nghe không động đây, biết rõ người này tựa hồ đang tưởng niệm một ai đó bên kia sông Hoàng Tuyền, chỉ có chết đi mới có thể một lần nữa tương kiến.

“Người luôn tưởng niệm ai, thân nhân của người? ” Lam Mẫn đi vào đình nghỉ mát, hỏi.

Người nọ thu tay, khúc cuối cùng ngân lên, đứng dậy khom người xuống hành lễ: “Lam tiên sinh, quấy rầy người?”

“Không sao, không sao. Nhật Vân, người ngồi.” Lam Mẫn chờ hần ngồi xuống cũng ngồi xuống bên cạnh, truy vấn: “Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta.”

Nhật Vân thấp giọng đáp: “Là chí thân, cũng là chí tình, ta nghĩ cuộc đời này không tiếp tục thấy hần, nhịn không được..... tâm tình này quấy nhiễu Lam tiên sinh, thứ lỗi.”

“Chuyện cũ đã qua, chớ nên quá mức thương tâm. Nếu người thích, ta mang người đi ra ngoài giải sầu a.” Lam Mẫn nói xong, hướng bên cạnh dịch gần vào một chút, nâng lên một bàn tay của Nhật Vân. Rồi lại vuốt nhẹ như triu mến đùa giỡn.

Nhật Vân cũng không cự lại, mặc hần vuốt ve tay của mình, bán cúi đầu, chưa nói có đáp ứng hay không, rồi lại cố ý cho hần một cái liếc nhìn gọn nước lã tẩn, khuôn mặt trắng hiện lên hai áng mây hồng, khiến tâm Lam Mẫn lay động đến thần trí không còn là của chính mình, nếu không phải ban ngày ban mặt, có thể có đệ tử đi ngang qua, hần đã tận tình giở trò.

“Trên người của người có mùi rất thơm.” Cố ý hướng phía trước người, kì thực đang nghĩ muốn ở bên trên đôi môi kia hôn một cái.

Nhật Vân nghiêng đầu tránh được, nói: “Lam tiên sinh là chê ta trên người ta có vị son phấn nữ nhân?”

“Đây không phải vị son phấn, mà là.....” Lam Mẫn không thể nói là gì, mùi trên người Nhật Vân không là hương hoa cũng không phải vị phấn, chính là có thể nghe thấy thoải mái.

Nửa tháng trước, có đệ tử phát hiện nam tử gọi Nhật Vân này té xỉu tại gần môn, trên người ngoại trừ chút ít tiền bên ngoài, cũng chỉ mang theo tỳ bà. Ngay từ đầu, Lam Mẫn thầm nghĩ làm việc thiện, về sau phát hiện nam tử tóc bạc này có tư chất như tiên nhân, nổi lên lòng ái mộ, biết rõ thế tử đồ kị, nhưng vẫn cố gắng dùng hết biện pháp đem người giữ lại.

Nhìn thấy thái độ Nhật Vân, tựa hồ đối với hắn cũng có chút tình ý, hiện tại Lam Mẫn lo lắng muốn đem người này hảo hảo an bài bên mình.

“..... Lam tiên sinh.” Nhật Vân hỏi: “Ta thấy đệ tử trong môn mỗi người bận rộn, buổi tối có khách quý?”

“Đế đô phái xuống Ấn sát tiến đến đất Thục tuần sát, ta đã liên lạc, đêm nay tại môn thiết yến nghênh đón.” Lam Mẫn dương dương đắc ý nói.

“Mấy ngày nay đã bắt tiên sinh chiếu cố, chỉ mong có thể báo đáp ân tình. Ta chỉ có chút tài lễ đàn tì bà học từ tì bà nghệ sư ở đế đô, mong có thể tối nay hiến chút tiếng đàn, thay tiên sinh lấy lòng giai khách ” Nhật Vân khẽ mỉm cười nói.

“Cái này.....” Lam Mẫn chần chờ, cái này dung mạo như tiên nhân, còn không khí đêm nay chính là yến hội, chính là có thể biểu hiện thành ý tốt cùng, nhưng Ấn sát có thể nhìn trúng Nhật Vân, yêu cầu hầu hạ, cái này chính là nguy rồi.

“Lam tiên sinh.....” Hơi nghiêng đầu, Nhật Vân đôi mắt long lanh như thủy tổng làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

“Việc giải trí đêm nay cũng đã sắp xếp xong xuôi. Nhật Vân, ta biết tâm tình của người, bất quá, người thân thể chưa tu dưỡng hoàn toàn, đêm nay hay là sớm an giấc.”

Nhật Vân gục đầu xuống, phi thường thất vọng, Lam Mẫn muốn nói vài câu chê cười trêu chọc hắn, lại nghe thấy lúc này có có người đến, nghe tiếng bước chân của nữ nhân, hắn lập tức vội vã buông tay Nhật Vân ra, chỉnh chu đứng đắn ngồi.

Không bao lâu, phụ nhân trang phục chính là Cao Như Nhi xuất hiện, nàng gặp trưởng phu lại chạy đến tìm cái vị nam tử thanh xuân tóc bạc này, hừ một tiếng, vẻ không vui cũng không hề che giấu trên mặt.

“Ta vội vàng chuẩn bị tiệc tối, người trong lúc này cùng nhạc cơ vui vẻ, Lam Mẫn, nguyện vọng của người thực hiện được, tựa hồ muốn vứt bỏ ta như giấy cũ, có phải không?”

Nghe đến đây, Lam Mẫn kỳ thật thực sợ hãi Cao Như Nhi, vội vàng đứng lên nói: “Không có chuyện đó, ta là nghĩ Nhật Vân đàn tì bà cũng hảo, muốn mời hân yển hội đêm nay mua vui cho Ấn sát đại nhân.”

Cao Như Nhi nhìn Nhật Vân một hồi lâu, cuối cùng đối Lam Mẫn nói: “Người theo ta.”

Lam Mẫn tranh thủ thời gian đi theo Cao Như Nhi đi đến trước một tán cây tùng, không có động tĩnh, Hình Bất Quy tránh ở sau tán tùng, tranh thủ thời gian ngưng trọng hô hấp, không cho Lam Mẫn nghe ra có kẻ thứ ba ở đây.

“Nhị sư huynh, người phải nên biết ta đối người một mảnh chân tình, người nói muốn chức vị môn chủ, ta thay người hãm hại Đại sư huynh, giúp đỡ người giết dưỡng phụ, thật vất vả tiến người thành môn chủ, hai ta cũng đã liên kết một lòng, người hiện tại rõ ràng vì cái nhạc cơ kia bỏ bê ta, người cứ như vậy muốn đạp đổ tình cảm phu thê?”

Cao Như Nhi nói nói mắt đều đỏ, nàng tự còn trẻ ái mộ Nhị sư huynh tuần tú, biết rõ dưỡng phụ cố ý đem nàng gả cho vị Đại sư huynh mà nàng không hề có tình ý, nóng nảy, bởi vậy an bài việc Đại sư huynh say rượu sau cường bạo người. Bảy năm sau dưỡng phụ tìm được người trở về để truyền ngôi, nàng dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, cùng Lam Mẫn giết dưỡng phụ, đem Hình Lộ bức cho đến phát sinh chuyện kia.

Cho rằng có thể trải qua cuộc sống hồ điệp tình thâm, không nghĩ tới, Lam Mẫn rõ ràng đối với nam tử tóc bạc kia sinh tình cảm, nàng nhận không được mối chỉ trích như vậy.

Lam Mẫn đỏ mặt lạnh, biết địa vị mình hôm nay đều là Cao Như Nhi trao cho, chưa kể Cao Như Nhi khi còn bé từng tại Hoa Sơn môn tập dụng độc, hân không dám cho đối phương xấu mặt, để tránh tự chuốc độc cho bản thân.

“Như Nhi người đừng nghĩ lung tung, người đối với ta thật là tốt, ta há không hề biết? Người chính là thê tử duy nhất của Lam Mẫn ta.” Lam Mẫn dừng một chút, còn nói: “Ta bất quá là thấy người này đáng thương, nghĩ muốn giúp mà thôi.”

“Hy vọng lời của người đều là thật.” Cao Như Nhi nói, biểu hiện trên mặt âm lãnh như băng.

“Là thật là thật.” Lam Mẫn chột dạ trơ mặt ra nói, sợ Cao Như Nhi lấy cái này làm chủ đề gây sự.

Cao Như Nhi sắc mặt hòa hoãn chút ít, thấp giọng nói: ” nhanh lên chuẩn bị chuyện tối nay, thật vất vả mới mời được Ấn sát đến dự tiệc, vừa vặn lợi dùng gần đây ta đã luyện ra một loại quỷ trùng. Ấu trùng này mất thường khó nhận ra, người mời rượu hãy đem trứng trứng bỏ vào chén, hân một khi uống xong, ấu trùng sẽ chui thẳng vào não, từ này về sau cần hân cái gì ta đều có thể lấy.”

“Trùng trứng nhập não, hân không phải nhanh như vậy sẽ chết đi?” Lam Mẫn lo lắng hỏi.

“Trừ phi ta khởi động trùng thuật, trùng trùng hội một mực chỉ biểu hiện trạng thái chết giả, hần nếu không tin, ta sẽ làm hần xem hần tự động tự sát. Nhị sư huynh, người như có thật lòng muốn khống chế hai đạo thể lực hắc bạch của Thực trung, đây là cơ hội tốt duy nhất, có Ấn sát làm hậu thuẫn, bất cứ kẻ nào cũng không thể kéo người xuống.”

“Đúng rồi, Như Nhi quả nhiên là hiền thê của ta.” Lam Mẫn sau khi nói xong bối rối, nhanh như chớp khuất dạng.

(Đông Huyền: là “Xà hạt thê tử” thì có ~~~)

Cao Như Nhi nhìn Lam Mẫn đi xa, hướng Nhật Vân mất đi ý vị thâm trường liếc, mà góc độ Hình Bất Quy ẩn núp có thể đem cái nhìn kia nhìn rõ ràng.

Đó là ác tâm âm lệ, giống như mắt của rắn, Hình Bất Quy thật sự không nghĩ tới, vị nữ tử xinh đẹp cùng nhau lớn lên từ nhỏ kia, rõ ràng lại có loại biểu tình đáng sợ kia, quả nhiên bất ngờ, hôm nay hần có thể xác định, việc của chình mình từ trước, cùng cái chết thảm khốc của sư phụ, đều là do nữ nhân này tính kế mà ra.

Không phải là *tri nhân tri diện bất tri tâm* (biết người biết mặt không biết lòng)? Có người tâm địa ngoan độc như rắn rết, cũng có người tâm lại ôn hòa như nắng ban mai.

Ôn hòa như nắng ban mai đến tốt cùng người ở nơi nào?

12. Chương 11: Tóc Xanh Ngày Nào Đã Một Màu Tuyết Trắng

Hình Bất Quy núp sau tán cây tùng, chờ sau khi Cao Như Nhi rời đi, hần cũng có thể thoát thân, đột nhiên trong lúc đó, hần phát hiện đối phương làm động tác kỳ quái.

Nàng theo phía trong tay áo rộng thùng thình móc ra một chút bột phấn rải xuống dưới mặt đất, lúc này hiện lên sương mù ngũ sắc, Hình Bất Quy đoán chính là độc phấn, trong lúc đó phát hiện bãi cỏ mình ngồi, ở lùm cây, cùng bên hòn non bộ giả thủy nhúc nhích đầy trùng vật, nào là rết hạt tử cóc.

Độc vật.

Hình Bất Quy động cũng không dám động, mặc cho trùng vật bò qua chân của mình, những độc trùng kia hình như có linh tính, tất cả đều nghe theo sự điều khiển của Cao Như Nhi, dùng đình nghỉ mát làm tâm điểm tiến đến, nguyên lai Cao Như Nhi bực dọc lại gây ra bổn sự này, hôm nay nàng lại có ý lặp lại chiêu cũ, điều khiển trùng độc công kích Nhật Vân đang ngồi trong đình.

Độc trùng của Cao Như Nhi chính xác không sai hướng phía Nhật Vân tiến đi, nàng thả lỏng trong lòng,

vội vàng rời đi nơi này, cho dù có người nhìn thấy, cũng là chết không có đối chứng.

Nhật Vân tiếp tục vuốt dây cung, đối với việc độc trùng chỉ cách vài thước bao vây bên ngoài vẫn giống như không hề phát giác, ngoài vài thước độc trùng bạo động chuyện tình giống như chưa tỉnh, Hình Bất Quy nhớ kỹ tâm tính người hắc yêu, đối với người đàn bà này cũng tạo ra chút hảo cảm, hướng hồ, cảm giác, người tóc bạc này cho hắn cảm giác vô cùng quen thuộc, nhin không được đã muốn xuất thủ cứu người.

Hắn đứng lên đang muốn lướt qua tán mộc tùng, lại chú ý tới động thái của lũ độc trùng kia đều chỉ vây xung quanh đình, cố định khoảng cách đằng trước Nhật Vân, không con nào chịu tiến tới, phía sau thì vẫn liều mạng chen chúc đi lên, một con chồng lên một con, tạo thành cảnh tượng quỷ dị đặc thù.

Hiển nhiên, Hình Bất Quy nhớ tới chuyện cũ, lúc ấy nửa đêm, Hình Vũ đứng ở kiêu bên cạnh, một đám con rết bị ngăn cản ngăn tại bên kia cầu, nghĩ tới đây nhin không được hoảng sợ, cái này người tóc bạc này.....

Trong lòng một cỗ xúc động, nghĩ muốn tiến lên đến hỏi đối phương có hay không cùng Hình Vũ có quan hệ, hay đều là người của Hoàn Đan môn? Nếu không, vì sao lại có thể xảy ra bốn sự bình thường như Hình Vũ?

Để tìm được Hình Vũ, hắn không sợ bản thân bị lộ, tư cách, địa vị, đều không cần. Đang muốn lộ diện, có vài tên đệ tử đã tới, lớn tiếng trò chuyện rằng đêm nay có yến tiệc rầm rộ, Nhật Vân dừng lại khúc nhạc, gương mặt nhìn độc trùng đầy dưới đất có chút mỉm cười.

“Đi.” Bàn tay trắng nõn hướng ra ngoài vung lên, giống như khiển trách tiểu miêu tiểu cầu.

Mấy ngàn độc trùng trong nháy mắt rút đi, ẩn vào trong đất trong nước, đình nghỉ mát bên ngoài sạch sẽ giống như thường, các đệ tử hồn nhiên đi tới chưa phát giác ra nơi đây vừa xảy ra cái gì, không biết phía dưới được che kín một tầng độc vật.

Gió phiêu phiêu thổi, Nhật Vân một đầu tơ bạc bị gió phật loạn tại trên nửa bên mặt, làm hắn phải gạt ra, hình như còn có nhận thấy, loáng thoáng nói gì đó.

“.....Cho dù gặp tại Hoàng Tuyền, tấn bạch như sương, người nào có thể nhận ra.....”

Một tiếng hư tức bay vào trong gió.

Hình Bất Quy nhất thời ngây người, thoại ngữ nhàn nhạt cùng trong lúc này biểu lộ, lại có loại bi uyển ai oán như vậy, như thế là một người chí tình chí nghĩa, là muốn ủy khuất chính mình vì Lam Mẫn?

Hắn ý định đuổi theo Nhật Vân hỏi thăm cho rõ ràng, hắn cũng đã đi đến trước hành lang, nhiều người chuyển hướng trong sân, làm hại hắn không dám lỗ mãng, cộng thêm giờ yến hội tới gần, càng ngày càng nhiều đệ tử lui tới, tựa hồ rất khó lẫn vào, hắn nghĩ kỹ, lại nhảy ra ngoài tường, muốn tìm cơ hội khác tìm Nhật Vân gặp mặt.

Mặt khác, hẳn trong lúc đó đã vô tình nghe được âm mưu của Cao Như Nhi cùng Lam Mẫn, muốn mượn việc thiết yến, cho Án sát hạ nhập cùng một loại cổ độc vật, nếu là có thể tại chỗ vạch trần việc này, như vậy, những chuyện ác bọn họ làm trước kia cũng bị vạch trần ra, làm cho tất cả mọi người đều biết rõ, hung thủ đích thực giết sư phụ là ai.

Đền rực rỡ mới được thắp lên, Huyền Dao môn đêm nay tận lực thoát khỏi tay các môn phái giang hồ, cảnh sức trang trí môn lâu ở đây đều hao tâm tổn trí cùng công phu không ít, khiến nó giống tục lệ huy hoàng của các phủ gia giàu có hơn, môn hạ đệ tử mỗi người đều mặc một bộ y phục mới, nghênh đón khách quý từ đế đô tới.

Cổ kiệu của Án sát đại nhân đứng ở cửa ra vào, Lam Mẫn cùng Cao Như Nhi tự mình nghênh đón dẫn nhập, đạo khách vào nhà gia chủ cũng ngồi xuống, ghế ngồi trong phòng thể hiện cấp bậc, Lam Mẫn cũng ngồi xuống ghế rót mời chén rượu, yến tiệc vẫn theo cách nhập tục bình thường, lên trước món khai vị, sau đó mới đến các món trân quý, trong lúc Lam Mẫn không ngừng nâng rượu lên mời, hẳn phát huy tốt độ năng lực của mình, cùng khách quý nói những lời nịnh nọt phi thường cao hứng.

Án sát là mệnh quan đế đô, đều có mấy thị vệ bên cạnh, trong đó có một kẻ râu ria lồm xồm, nhìn không ra bao nhiêu tuổi, đứng ở sau lưng Án Sát, chú ý đến nhất cử nhất động của những người xung quanh mình, chính là Hình Bất Quy.

Hắn sau khi rời khỏi Huyền Dao môn, hoả tốc chạy tới dịch quán nơi Án sát nghỉ ngơi, đánh bất tỉnh vài thị vệ bên người Án sát, tổ cáo lại âm mưu vừa mới nghe được không lâu, Án sát biết rõ người này nếu có tâm muốn giết hẳn không phải việc khó, lại khiếp sợ khi nghe được gian kế sắp xảy ra đối với mình, bởi vậy vạch ra cho mình một con đường, trên tay yến hội vạch trần âm mưu của Lam Mẫn cùng Cao Như Nhi, nâng cao uy danh, tạo tiện lợi cho hành động tiếp theo.

Mặt khác Án sát lại để cho Hình Bất Quy giả trang thành thị vệ của mình cùng tiến vào Huyền Dao môn, hơn nữa còn đáp ứng, chỉ cần có thể bảo hộ được hắn chu toàn, Án sát sẽ đem án tử trên người Hình Bất Quy gạch bỏ, từ nay về sau không cần sợ bị quan phủ truy bắt.

Đây chính là chân tướng giải thích tại sao Hình Bất Quy lại xuất hiện tại yến hội lúc này.

Yến hội vẫn bình thường, Lam Mẫn thậm chí an bài một gánh xiếc trên phố vào diễn để mua vui, rượu vào làm khí thế nóng bừng, Cao Như Nhi trầm thấp tựa bên Lam Mẫn đề nghị, muốn cho Nhật Vân đến vấn an khách.

“Có cảm giác Án sát đối Huyền Dao môn mang chút ít cảnh giác, uống rượu dùng bữa thì chỉ một ít một ít, đem Nhật Vân đến, nói không chừng làm hắn rời đi chú ý, uống xong chén rượu kia.”

Lam Mẫn trong lòng lo lắng Nhật Vân sẽ rơi vào mắt Án sát, nhưng cũng không dám vi phạm lời của Cao Như Nhi, đành cho đệ tử thỉnh Nhật Vân tới. (Đồng Huyền: ồ, tên này không chỉ ngu mà còn sợ vợ *giả vờ ngạc nhiên**cắn hạt dưa*)

“Ta có một vị nhạc cơ của đế đô, một tay tỳ bà khấu nhân tâm huyền, nghe nói Án sát đại nhân là người

am hiểu thơ ca, chủ động xin hiến một khúc nhạc, đại nhân đừng ngại.” Lam Mẫn nói.

“Mời đến mời đến.” Án sát nói như vậy, hẳn vốn là yêu thích nhạc âm, so với những thứ diễn xiếc kia vốn đã chán ngấy.

Không bao lâu, bạch y ngân phát chính là Nhật Vân ung dung tiến đến, hẳn đi lại thì mang theo khinh sam bông bành, như thiên tiên trên trời cười sương cười mây mà tới, lại mang một mùi hương quý dị, phảng phất người này còn hơn cả một đóa hoa, chứ bình thường hoa sao có thể phát ra my hương câu hồn như thế.

Án sát nhìn ngậy người, hẳn sống tại đế đô, mỹ nhân đều đã thấy qua, cũng chưa gặp tuyệt thế giai nhân như thế này, còn là một nam nhân, tuy Lam Mẫn nói hẳn là nhạc cơ ở đế đô đến, thế nhưng hẳn không hề giống những kẻ lồi đời sống ở đế đô, thần thái thanh tịnh, phản phát tâm không tồn tại nơi nhân thế, lại thêm khí chất của hẳn có chút tinh mịch thật thần bí.

Án sát như vậy, những quan viên cùng ngồi cũng không ngoại lệ, quên luôn bản thân là ai, chờ ngày mai xong việc, muốn cùng Lam Mẫn thỉnh nhạc cơ này đi.

Nhật Vân mặt hướng Án sát thi lễ một cái, có đệ tử lấy cái ghế đặt ở giữa tịch yển cho hẳn ngồi ngay ngắn, đem tỳ bà để tại trên chân, bắt đầu đàn, phát ra thanh âm bông bành diều diều, đem suy nghĩ của mọi kẻ ở đây làm đóng băng lại, trong chốc lát có người còn mông lung tưởng hẳn đích thị là một tiên nhân.

Một khúc bồi hồi, lúc thì dồn dập như giáp mã tụ tập, lưỡng lự chậm rãi rồi lại như băng tuyết nức nở nghẹn ngào, tứ huyền đơn giản, lại tỏa ra ngàn buồn vạn hận, làm những kẻ ngồi ở đây đều ca thán kì tuyệt.

Mở miệng, cất tiếng ca.

”Hương tóc xanh về năm mồ tuyết trắng, qua tận phương xuân nhân sự không còn,

Vì gian kế hồn tiêu lạc phách, cũng không muốn dòng sông này bị lãng quên”

(Tàn: lại chém a....Ta cực kì muốn hiểu rõ nghĩa của nó hu hu)

(Đông Huyền: lần sau, hãy để Hán Việt + Vietphrase lại ~~~~)

(Tàn: ác cái nó 2 nửa, hu hu....)

Hòa với mùi hương thần bí, bi ca làm cho những kẻ ngồi đây đầy hàm mê, yến hội đang giữa hào khí nhất thời ảm đạm xuống, Cao Như Nhi nhú mày, thấp giọng phân phó vị hôn phu: “Muốn hẳn hát một khúc nhạc vui hơn.”

Lam Mẫn không dám không theo, đang muốn bảo Nhật Vân tới thì thầm, Nhật Vân lại đột nhiên đứng lên, trên khuôn mặt trắng như bạch ngọc đôi môi gợi lên một nụ cười, tà bạch y cùng mái tóc bạch phát phất phới bay bay, như một đóa hồng mai nở rộ trong băng tuyết, trong một thoáng giam cầm hết mọi ánh mắt của những kẻ ở đây.

Hắn buông tay bà, chậm rãi hướng Lam Mẫn cùng Cao Như Nhi đi tới.

“Lam tiên sinh, phu nhân, bỉ nhân mấy ngày gần đây làm hai vị chiếu cố rất nhiều, hôm nay thân thể đã hảo, không dám lại mặt dày quấy rầy, hôm nay dùng một khúc tạ ơn cùng bái biệt, xin cho ta mời một chén rượu, để tỏ lòng biết ơn.”

Cao Như Nhi nghe xong, lông mày không tự giác giãn ra, nàng hôm nay không thể dùng độc trùng ám toán đến Nhật Vân, đang buồn bực, giờ nghe được đối phương chủ động muốn đi, tảng đá trong nội tâm tự động bào mòn đi.

Lam Mẫn đứng im, thực sự không dám nói thêm cái gì, trong lòng của hắn tính toán, hôm nay đã tối, Nhật Vân cho dù phải đi, cũng nên là lúc sáng mới đi, đến lúc đó hắn lại đuổi theo, nghĩ ra biện pháp an bài Nhật Vân ở một nơi nào đó.

Trong nội tâm nghĩ như vậy, thái độ lại biểu hiện được tự nhiên hào phóng, châm chén rượu sau đưa tới, Nhật Vân tiếp nhận uống một hơi cạn sạch.

Lam Mẫn uống xong chén kia rượu, Cao Như Nhi cũng chú ý tới ở đây mọi người đối Nhật Vân ánh mắt si mê, thấy cơ hội tốt đến, nói: “Nhật Vân, hôm nay dự yến tiệc có Ấn sát đại nhân là bậc cao quý tôn kính, người cũng nên kính lên một chén rượu mới hợp lễ hợp nghĩa.”

“Ta đã biết, phu nhân.” Nhật Vân rũ mi nói.

Cao Như Nhi hướng Lam Mẫn nháy mắt, Lam Mẫn hiểu ý, đứng dậy trên ghế, rót chén rượu dẫn Nhật Vân đến chỗ Ấn sát. Trong lúc đó hắn cũng ấp úng nói: “Người.... Người thật sự thơm quá....”

Nhật Vân cười, trong mắt xuất hiện vầng khuyết nguyệt trong trẻo, quanh người hắn lúc này nồng nàn mùi hương, mùi hương so với lúc này còn muốn ngọt ngào hơn. Một chút vào mũi khiến cho nhân tâm lay động thần trí, Lam Mẫn cũng không thể nào khắc chế mà hít vào mấy ngụm.

Cao Như Nhi trong nội tâm khinh bỉ Nhật Vân, một nam nhân cũng không biết làm loại nào lại mê hoặc, phát ra mùi hương lạ lùng mà mê người như thế. Nghĩ lại, nếu ngay cả vị hôn phu của mình cũng như thế quay cuồng, Ấn sát nghiêm túc như vậy chắc hắn cũng sẽ không ngoại lệ, ý loạn tình mê, nhất định sẽ đem rượu có trứng cổ trùng uống cạn.

(Đông Huyền: ta đồng ý, ta không thích thụ nồng mùi..... hoa, trừ hoa tú cầu)

Lam Mẫn trong lúc đó trong người hấp đầy mùi hương, hồn phách cũng lạc mất, lâng lâng, lại đã quên Cao Như Nhi còn đang bên cạnh, tay nắm tay Nhật Vân tiến về phía trước, Nhật Vân cúi đầu, nơi hắn đi qua đều phiêu tán đầy hương khí ngọt say lòng người.

Đứng ở sau lưng Ân sát là Hình Bất Quy tự nhiên cũng nghe thấy được hương thơm dẫn hắn hồi tưởng lại người trong trí nhớ, dõi theo nơi Nhật Vân vừa đi, mùi hương thoang thoảng phiêu nhiên liền mang hắn về cái sân điêu tàn nhiều năm trước, khi ấy, chỉ cần tiểu tử kia bên cạnh, mùi hương tràn ngập cả hai thật thoải mái.

Người tên Nhật Vân này rốt cuộc.....

Trong lúc đó, Lam Mẫn đã nắm Nhật Vân đi tới, hắn thi lễ, nâng chén nói khẽ: “Nhật Vân tự phóng một khúc bi âm quấy rầy hào hứng của đại nhân, kính rượu thỉnh đại nhân tha thứ.”

Hắn tới gần như vậy nói chuyện, mùi hương lao thẳng tới Ân sát mà đến, Ân sát như si như say, tâm tình cực kỳ ngẩng cao, cười sang sảng: “Này quả là một khúc ứng thiên, nhạc cơ người quá khách khí.”

“Thứ cho tại hạ rót rượu cho đại nhân.” Lam Mẫn dẫn theo bầu rượu, đem chén rượu trên bàn của Ân sát rót đầy, động tác rất nhanh bung ra ngón út, trùng trùng như hạt cát nhỏ thần không biết quỷ không hay rơi vào trong chén đối phương.

Tuy nói thần không biết quỷ không hay, ở tại trong tâm mắt người đã nhìn thấu mọi việc, lúc Ân sát nâng lên chén rượu muốn uống thì một bàn tay ở bên cạnh lại, Ân sát dừng sờ, nhìn lại bên cạnh là Hồ thị vệ, hiểu được, đem chén rượu trở ngược trong tay Lam Mẫn, chính mình thì cầm chén của Nhật Vân.

“Lam môn chủ, ta cảm kích người thịnh tình hôm nay đã mời, sẽ tới hết chén rượu này, chứng tỏ tấm lòng son.” Ân sát nói.

“Cái này, cái này.....” Lam Mẫn trong lúc nhất thời không có gì để nói, nhìn chén rượu trong tay, không nên biết ứng đối thế nào.

Ân sát nộ có chút giận: “Không nghĩ tới Lam môn chủ không để cho ta mặt mũi như vậy.”

Lam Mẫn không có ngờ tới sự tình đột nhiên chuyển biến xấu, bối rối quay đầu nhìn qua Cao Như Nhi, muốn nàng tiến đến giải vây.

Ân sát lúc này ung dung lại nói: “Bốn quan tới đây trước từng nhận mật báo, nói có người muốn tại trong rượu này hạ trướng cổ trùng cho bốn quan uống, sau này mượn cớ uy hiếp, chiếu cố các người làm việc..... Lam môn chủ, người có nghe qua chưa?”

Lam Mẫn kinh hãi, hất tay đem chén rượu làm rơi xuống, án sát hừ lạnh một tiếng, gọi: “Thị vệ! Đem đệ tử Huyền Dao môn bắt hết cho ta.”

Hắn trước khi đến, ngoại trừ mang tiến vào Huyền Dao môn hơn mười vị thị vệ, bên ngoài sớm đã điều động một ngàn binh lực, chờ ra lệnh một tiếng, nhảy vào Huyền Dao môn, bắt lấy kẻ chủ mưu.

Ngoài cửa than hâm lạnh lẽ, không có tiếng giết rung trời như mong muốn, ngược lại mấy vị khách bên trong cũng cảm thấy có tình thế không ổn, dứt khoát trốn sang một bên. Án sát đại nghi, lại hô thêm lần nữa, không có âm thanh đáp lại cùng tin tức gì, sau lưng hai gã thị vệ ra xem, rất nhanh cũng lao đảo tiến đến, báo cáo rằng bên ngoài binh lính đều ngã gục.

Lam Mẫn vừa nghe vậy tâm tịnh lại, cho rằng là Cao Như Nhi dự đoán ra nên cũng đã có chuẩn bị trước, chuốc mê binh sĩ, Cao Như Nhi lại cho rằng là Lam Mẫn biết trước nên phải đệ tử làm, kế hoạch tuy sinh biến cố, chỉ cần có thể bắt được Án sát, cũng có thể bảo vệ tánh mạng bọn họ.

Lam Mẫn hướng ra ngoài hô: “Đệ tử Huyền Dao môn đều tiến đến đây, bắt lấy bọn cầu quan này.”

Bên ngoài lại là im ắng.

Cao Như Nhi phân phó người bên cạnh đi ra ngoài gọi, lúc sau hắn rất nhanh vội vã chạy đến, vội la lên: “Tất cả sư huynh đệ đều ngắt xỉu, gọi không tỉnh!”

Lời vừa nói ra, yến hội trong sảnh một mảnh lạnh yên, không có người biết là chuyện gì xảy ra, mà ngay cả Hình Bất Quy cũng vô pháp giải thích.

Thùng thùng vài tiếng, các nhân khách tránh ở một bên cũng ngã nhào xuống đất ngắt đi, bao hàm có cả thị vệ của Án sát, cùng đệ tử Huyền Dao môn, kể cả Lam Mẫn, trên mặt đều hiện ra thần sắc cực kì thống khổ, dưới mặt đất lăn lộn, phát ra tiếng kêu rên xé nát cả lòng dạ.

Những người này xuất hiện bệnh trạng bất bình thường, không có người biết rõ rốt cuộc tại sao lại như thế. Về phần môn chủ Huyền Dao môn Lam Mẫn, hướng phía Cao Như Nhi đau đớn gọi, sắc mặt trắng bệch, huyết quản tăng vọt, làm cho biểu lộ dữ tợn vô cùng.

” a..... A a..... Như Nhi, nhanh cứu ta.....”

Cao Như Nhi nóng nảy, một bước lao ra, lao đảo chặt vật làm nòng tể nhào trên mặt đất, phát hiện chính mình cũng bị trúng độc, toàn thân đau nhức tận xương tủy, trên ngực cũng như có ai đang cầm đinh mà đâm lên từng cái, đầu đau đến muốn nứt ra, một phen như đang bị kẻ búa lên mà bổ.

Nàng nhiều năm đùa giỡn với độc trùng, vốn đã có kháng thể, còn có thể miễn cưỡng bảo trì thần trí, muốn nhìn một chút rốt cuộc là ai khiến cho ra nông nổi này, thấy trong đại sảnh yến hội duy nhất còn chưa ngã xuống chỉ có hai người, một là Nhật vân, cái khác, thì là hộ vệ Án sát mang theo bên người.

“:à người..... Là người.....” Cao Như Nhân gương mặt khóe miệng, đối với Nhật Vân nói: “Người vì cái gì.....”

Nhật Vân cười nhẹ.

“Các người cướp tất cả của ta..... Ta giờ cũng cướp lại từ tay các người mọi thứ.....” Hắc bình thần nói.

“Nói vậy..... Chúng ta với người..... Không oán không cừ.....” Cao Như Nhân nỗ lực cố gắng gượng phát ra thanh âm.

Nhật Vân chỉ là nhìn về phía bên ngoài, nhớ lại lời người lúc trước, nói: “Hắc nói..... Hắc nói muốn cho kẻ thật sự giết sư phụ hắc gặp ngũ độc thống khổ toàn tâm..... Ta làm được....”

(Đông Huyền: vấn đề ta thấy hơi bị vô lí là, nếu Vũ Nhi không biết Hình Bất Quy còn sống, sao anh ý chưa ngã =v=)

(Tàn: Chắc tại giết được người mừng quá không để ý ==!!)

Nói đến đây, Lam Mẫn trong lúc đó ôm lấy chân của hắc, thê lương nói: “Nhật Vân, Nhật Vân..... Ta đối với người tốt như vậy..... Nhanh..... Giải được.....”

Xích một tiếng bật cười, Nhật Vân hướng hắc đá một cước, bước nhanh qua, khinh thường nói: “Từ giờ trở đi, người ở Huyền Dao môn cả ngày lẫn đêm đều sẽ phải đau đớn đến sống không được, chết không xong.....”

“Cái, cái gì? ” Lam Mẫn không cách nào giải thích.

“Không ngừng lại..... cộng thêm gian mưu chuốc độc hại mệnh quan triều đình, bị khắp thiên hạ truy nã, tình huống bi thảm rồi cuộc không nơi an thân.....” Nhật Vân tiếp tục cười nói.

Đây chính là nguyên do Nhật Vân một mực nhịn nhục, không có tiến vào Huyền Dao môn lập tức độc sát Lam Mẫn, Cao Như Nhi cùng các đệ tử khác, phải chờ đến một cơ hội hoàn mỹ, cho những kẻ này nếm được thế nào là khổ sở sâu tận trong lòng người của hắc từng trải qua.

Huyền Dao môn tất cả đều đáng thương nằm lăn lộn trên mặt đất, chết đi sống lại, vẫn còn chẳng biết tại sao Nhật Vân như thế nào mang cừ hận với bọn họ.

Cao Như Nhi cá tính ương ngạnh, nàng đột nhiên phóng thích ra toàn bộ khí lực, hai tay ổng tay áo vung lên, độc phần ngũ sắc bay lên trong đại sảnh yến hội, rất nhanh, mấy ngàn mấy vạn độc trùng tụ bên ngoài dừng mãnh tiến vào, theo cửa chính, theo cửa sổ, trên nóc nhà, tất cả đều hướng vào nơi Nhật Vân đang đứng.

“Phải chết..... Cũng sẽ kéo người chôn cùng một chỗ.....” Cao Như Nhân nảy sinh ác độc nói.

Lại nâng lên một nụ cười, Nhật Vân không nhúc nhích, nhìn xem cách mình vài thước đám độc trùng lúc nhúc đối với chính mình lộ ra bộ dáng sợ hãi đến đáng thương.

Cao Như Nhi không biết phát sinh chuyện gì, vì sao độc trùng không dám tiến đến gần Nhật Vân? Nàng toàn khí lực hướng trên người độc trùng đổ ra một đạo phản bạch sắc, lúc này đám độc trùng kịch liệt phản ứng, chậm rãi hướng đến chân Nhật Vân bò tới.

Nhật Vân lắc đầu, hương khí trên người nồng nàn phóng ra, hần nhẹ nhàng linh hoạt xoay người, làm cho hương vị một lần nữa tràn đầy, nháy mắt chỉ trong một khắc, đám độc trùng kia tất cả đều ngửa bụng lên trời chết.

“A..... Trùng của ta.....” Cao Như Nhi không cách nào tin nổi. Mùi hương tăng lên lại làm cho nàng lại một hồi choáng váng đầu hoa mắt, kịch liệt đau nhức toàn tâm, nàng rốt cục cũng hôn mê trên mặt đất.

“.....còn sống lại không bằng chết tử tế?” Nhật Vân khẽ cười, thanh âm thấp thấp khẽ nói: “Còn sống, đôi khi so với chết khổ gấp ngàn lần..... Ta đây cũng không có ý để các ngươi chết để dàng thế.....”

Trên mặt hần tràn đầy khoái ý, nhặt lên tì bà hướng ngoài đi, đắm chìm trong tâm trạng báo được thù, không chút nào phát giác trong đại sảnh còn có người từ đầu đến cuối đều không bị độc ảnh hưởng.

Hình Bất Quy thấy việc phát sinh trước mắt, tựa hồ đã hiểu cái gì, rồi lại không quá có thể hiểu được tình huống, thấy Nhật Vân đã bước ra khỏi đại sảnh của yến hội, vội vàng đuổi theo. Nhật Vân nghe được tiếng động phía sau, nhìn lại, không nghĩ tới trong sảnh rõ ràng còn có người, hơn nữa tinh thần còn phấn chấn, hoàn toàn không có bộ dáng trúng độc, chấn động, nhận ra đúng là thị vệ vừa ngăn cản không cho Ân sát uống chén rượu kia. Người này đối với độc của hần không có tác dụng, nói không chừng có pháp môn khắc chế được độc tính, hần kinh hãi, lập tức hướng phía trước chạy đi.

“Ngươi.... chậm đã! ” Hình Bất Quy gọi.

Nhật Vân run lên, giọng nói của người này.....

Không có khả năng, không có khả năng!

“Ngươi quay lại, ngươi rốt cuộc là ai! ” Hình Bất Quy truy vấn.

Không thể, không thể là hần!

Nhật Vân đang chạy phía trước. Bịch! Hần ngã phịch xuống đất.

(tèn ten, đã đi tong cả hình tượng)

Hình Bất Quy vừa thấy bộ dáng hắc ngã sắp xuống, trong lòng khẳng định bảy phần, khom người muốn nâng hắc dậy, Nhật Vân nhanh chóng tránh ra, luống cuống chân tay từ dưới đất đứng lên, Hình Bất Quy tay trái ôm hắc, trong tay có cảm xúc quen thuộc, xem xét, trên tay Nhật Vân có đeo cái vòng ngọc kém chất lượng mà năm đó hắc mua tặng.

Rốt cuộc không thể nghi ngờ nữa, y hô: “Vũ nhi!”

Hình Vũ mạnh mẽ run lên, nói không hết kinh hãi, hắc dùng lực muốn thoát khỏi giam cầm của Hình Bất Quy, bất quá Hình Bất Quy là người luyện võ, khí lực cường đại, nghĩ bằng đầu gối cũng biết là không thể thoát được.

“Vũ nhi! Là ta! Ta chưa chết!”

Hình Vũ mãnh liệt quay đầu lại, hai mắt hồng hồng đã sớm ướt đẫm.

Ngươi như thế nào không chết? Ngươi như thế nào có thể không chết!

“Vì cái gì phải làm như vậy?” Hình Bất Quy nhìn đến những đệ tử Huyền Dao môn đang thống khổ kêu rên, có chút không đành lòng.

Vì ngươi, cũng là vì ngươi!

“Bởi vì ta sao?” Hình Bất Quy hỏi, nghi vấn tràn đầy.

Hình dạng hiện nay của Hình Vũ như thế nào ra thế này? Hắc tại sao lại biến thành bộ dáng này? Từng nghe nói có người vì quá bi thống, một đêm tóc có thể bạc trắng, thực sự không có khả năng giống như Hình Vũ hiện tại, ngoại trừ mái tóc vàng trẻ trung thuở nào đã trở thành tuyết trắng, vì cái gì hình dáng đều thoáng cái đã trưởng thành?

Cẩn thận ngẫm lại, Hình Vũ trước mắt mới đúng là hình thể nguyên bản với tuổi tác của hắc, chẳng lẽ lúc trước sinh trưởng của hắc đều bị phong bế?

Rất nhiều rất nhiều nghi vấn, chỉ có Hình Vũ mới có thể trả lời hắc. Vô luận như thế nào, đây chính là Vũ nhi của hắc, mặc kệ thị vệ cùng đệ tử Huyền Dao môn ngất xỉu trên mặt đất hắc đem Hình Vũ ôm chặt trong ngực.

“Ngươi là báo thù cho ta?” hắc trầm thấp hỏi.

Hình Vũ giãy dụa càng ngày càng thêm kịch liệt, Hình Bất Quy không hiểu, rốt cục cũng gấp lại nhau, vì sao Hình Vũ muốn chạy đi?

“Cha..... Đừng chạm vào.....” Hình Vũ khóc nói: “ta chính là Chậm Độc..... Người sẽ chết mất.....”

Chậm Độc hai chữ đem nghi vấn trong nội tâm Hình Bất Quy giải đáp hết thảy.

Hình Vũ vẫn như trước dùng sức giãy dụa, Hình Bất Quy dùng khí lực thật lớn để trấn an hắn.

“Đừng giãy nữa, Vũ nhi, bình tĩnh một chút..... Ta không chết, người nhìn, ta luôn luôn ở trong đại sảnh. Ta không bị ảnh hưởng.”

Hình Vũ đáy lòng lại chấn động thực lớn, hắn hấp hấp cái mũi quay đầu xem Hình Bất Quy. Đúng vậy. Đối phương không có chút nào là dấu hiệu trúng độc, làm sao có thể?

“Người..... Người không có nghĩ thấy được..... mùi hương?” hắn sợ hãi hỏi, hắn toàn thân từ da thịt đến xương tủy đều là kịch độc, cộng với mùi hương tản mát ra càng độc, hô hấp của hắn đều thải ra độc tố nồng đậm, có thể khiến người lão đảo, cũng có thể khiến người chết bất đắc kì tử, căn bản khó lòng phòng bị.

“Hương, ta nghe thấy được. Lúc nhật người về, ta đã nghĩ thấy. Vừa mới bắt đầu hai năm còn cháng váng đầu, về sau dưỡng thành thói quen, có khi ngay cả trên người ta đều có hương vị.” Hình Bất Quy nói.

Cho nên cha đối với ta đã sinh ra kháng thể? Hình Vũ sáng bừng đôi mắt, biết rõ ý vị này là như thế nào, *nghĩa là khắp thiên hạ chỉ có phụ thân là người duy nhất có thể cùng ta thân cận cũng không sợ bị độc chết.*

“Ta..... Ta không nghĩ sẽ trở thành Chậm Độc..... Chính là, ta nghĩ người đã chết, mới.....” Hình Vũ khóc, hắn sợ Hình Bất Quy nhìn chuyện xảy ra thế kia sẽ chán ghét hắn.

“Cho dù người là Chậm Độc, cũng không quan hệ.” Hình Bất Quy nói: “Bất kể là tóc đen hay tóc trắng, mặc kệ có thể hay không thể nói chuyện, đều là Vũ nhi của ta.”

Bên trong lồng ngực có tơ bạc tuyết trắng này, tai đã không còn nghe thấy tiếng rên rỉ từ trong sảnh nữa.

...

Quảng thông tiêu cực, Lâu Chiêu Dương nhìn hai kẻ đang đối diện trước mặt mình, Hình Bất Quy vì lệnh bài truy nã của quan phủ đã gỡ bỏ, cộng thêm Hình Vũ nói ghét cái mặt đầy râu như đại hồ tử của hắn, cho nên đã cạo sạch, hồi phục về hình dáng nguyên trạng, về phần quốc sắc thiên hương đại mỹ nhân tóc bạc? Không còn tồn tại lại một cái gì, không ai biết như thế nào biến mất, nhất định chính là yêu tinh hiện thân.

“Nghe nói a, Thực trung Huyền Dao môn đã sập đổ không còn lực lượng nào, chỉ có vài tiểu đệ tử còn lại đó

giữ thể diện. Lam Mẫn cùng Cao Như Nhi bị quan phủ bắt lại, bên trong còn dày vò vì kịch độc kì quái, thống khổ, không lâu đều ở trong lao tự vẫn. "Lâu Chiêu Dương nói.

Hình Bất Quy lắc đầu, hai người kia tính kế lâu như vậy, chính là rơi vào loại kết cục này? Công bình mà nói, chính mình phi thường hạnh phúc, nhịn không được lại nắm chặt tay Hình Vũ, hai người đối nhau cười.

Ác ác đó, thật hâm mộ..... Không không không, là hảo đáng giận, Lâu Chiêu Dương hừ một tiếng, không thể nhìn thấy bộ dáng hai phụ tử này thân mật.

"Đúng rồi, người nói không muốn tiếp tục làm tiêu sư, ta có thể giới thiệu người đến nơi này. Bằng hữu của ta Yến Hành Phong là chủ nhân của Yến gia, hẳn nói muốn tìm giáo đầu đến huấn luyện đệ tử, người đi không?"

(Tàn: Có đoạn Tàn nhằm Yến Hành Phong thành Yến Tàn Phong, ai đọc mà nhớ chương nào báo Tàn một tiếng để sửa lại nha... Bệnh lưỡi tái phát lưỡi xem lại quá..)

"Yến Hành Phong? Ta nhớ rõ hẳn đã từng là *vô lâm minh* minh chủ....." Hình Bất Quy đối với *vô lâm minh* thật sự là không tạo nên bất luận hảo cảm gì.

"Hẳn chán ghét *vô lâm minh* mới từ chức minh chủ. Người này luyện võ thành si, hy vọng có một người có công phu cao ở trong nhà, còn có thể luận bàn võ công. Thù lao hậu đãi, cũng không cần trường kỳ rời đi Vũ nhi của người, cuộc sống yên ổn, chẳng có gì lo lắng a."

Hình Bất Quy nhìn Hình Vũ, nghĩ mình nếu đi ra ngoài chuyển đồ, Hình Vũ một mình sợ dễ dàng bị châm chọc phiền toái, nếu không cẩn thận độc chết người khác sẽ không xong. Thực đáng lo lắng nha ~

Chấp thuận đến Yến gia, tân nhậm chủ nhân Yến gia Yến Hành Phong bị kích động đến mức lời luôn Hình Bất Quy đến giáo trường, cùng mỹ kì danh khảo thí võ công, nhưng thật ra là tìm cơ hội đánh nhau mà thôi. Dao kiếm hai người như kì phùng địch thủ, nhất thời không phân thắng bại, cũng không nường tay, một canh giờ liền cũng nổi lên một mội, rốt cục mới ngơi tay.

"Tiểu tử Lâu Chiêu Dương kia nói không sai, rõ ràng tìm được cho ta nhân tài như Hình sư phụ." Yến Hành Phong rất cao hứng: "Đêm nay mở yến tiệc cho Hình sư phụ đón gió tẩy trần, từ trước đến giờ ta đều muốn tìm người luận võ.... Không, là luận bàn võ nghệ, sẽ không phải buồn vì không có người cùng chơi nữa."

"Dễ nói dễ nói." Hình Bất Quy đáp, liếc nhìn ra Yến Hành Phong cũng rất dễ thân, chính mình mới có thể trong Yến gia an cư lâu dài.

"Hình sư phụ, ta đã cho người chuẩn bị gian đại khách phòng..... Người không phải có mang theo ai? A Nhất người định làm gì! " Yến Hành Phong đột nhiên hét lớn.

Bị gọi là A Nhất chính là người bắt đầu từ bây giờ sẽ hầu hạ Hình Bất Quy hằng ngày, giờ phút này chính

là ôm lấy Hình Vũ, hai người cúi đầu tựa cùng một chỗ, tựa hồ quen biết đã lâu, thân mật phiếm chuyện.

(Đồng Huyền: My cổ ~ tình yêu của ta ~)

Hình Bất Quy lần đầu trong lòng nổi lên chủ ý ghen ghét, quá khứ ngoại trừ Tiết đại nương, cũng không có gặp Hình Vũ cùng bất luận kẻ nào như thế thân mật qua, còn là kẻ lần đầu tiên gặp mặt. Hắn đi qua, không để ý biểu hiện mình có lòng dạ hẹp hòi, ho nhẹ một tiếng.

“Vũ nhi?”

“Cha, hắn là Quan Hoa, cùng ta lớn lên ở Hoàn Đan môn...” Hình Vũ chớp mắt đáp mấy cái, rồi hướng A Nhất nói: “Ta nghe nói người trở lại Hoàn Đan môn, tại sao lại trong này? Người xem *võ lâm minh* đã đủ thê thảm rồi...”

(Tàn: Kê Quan Hoa nguyên bản QT dịch là Hoa Mào Gà a..., ta sửa thành Kê Quan Hoa không biết đúng không nữa...)

(Huyền: thế thì đổi thành Quan Hoa cho nhanh)

“Người lợi hại như vậy, mấy cái lão kia không phải đều gặp Chậm Độc? Hừ, chết chưa hết tội!” A Nhất khinh thường nói.

“A Nhất, hảo A Nhất...” Yến Hành Phong đi tới, lắc lắc kiếm trong tay, mang một ít uy hiếp nói: “Kì không thể khinh bạc Hình phu nhân.”

Hình Vũ vừa nghe mình bị hô thành Hình phu nhân, mặt đỏ lên, thẹn thùng cúi đầu: “Ta, ta không phải...”

“Người đúng vậy.” Hình Bất Quy hát đệm.

Hình Vũ ngượng ngùng đến nghĩ muốn đào đất chui xuống, chính là trong nội tâm lại thật là cao hứng, hưng phấn ngọt ngào.

A Nhất xem xét hành động giữa hai người, ngầm hiểu, hỏi: “Nhật Vân, mấy năm qua, người đều đi theo Hình sư phụ?”

Gật đầu.

A Nhất lập tức đối Yến Hành Phong nói: “Đại thiếu gia, Nhật Vân là thanh mai trúc mã của ta, hắn thể chất đặc thù..... Như thế nào đặc thù? Chính là đồng dạng với ta, đã hiểu a? Nếu cùng những người khác

ở cận kề, không tốt. Hậu viện bên cạnh còn có đồng đất trống, xây một gian phòng mới, để Hình sư phụ cùng Nhật Vân trụ ở đó, Nhật Vân cũng có thể theo giúp ta....”

A Nhất nói chính là người hầu không nên có yêu cầu, kị dị là, Yến Hành Phong khúm núm không dám phản bác, một mực gật đầu.

(Đông Huyền: ts lại thêm 1 thằng sợ vợ nữa ==)

“Rồi rồi, A Nhất, tất cả nghe theo người, chỉ cần Hình sư phụ có thể lưu lại, ta sẽ xây phòng mới.” Nói xong, hắt lại nhú mày: “Ta nói cái đó, hai người các người cũng nên tách ra a? Cầm tay nhau lâu như vậy, không mệt mỏi sao?”

“Không phiền.” A Nhất tiếp tục lắc Hình Vũ, hướng hậu viện Yến gia đi: “.....Nhật Vân, ta mang người đến chỗ ta ở dạo chơi..... Cùm hoa lửa nở hoa rồi, mau mau đến xem. Người muốn ăn không? Người so với hoa còn độc, đừng ăn.....”

Hình Bất Quy đi theo phía sau có chút trợn mắt há hốc mồm, thật lâu mới hỏi Yến Hành Phong: “A Nhất cũng là.....”

“Đúng.” Yến Hành Phong sờ sờ cái cằm, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa: “Yến gia ta quả nhiên là địa linh nhân kiệt, phong thủy thịnh vượng, hai tên yêu nghiệt đặt ở nơi khác đều gây sóng gió, trong này xem ra lại ngoan ngoãn.....”

Hình Bất Quy bật cười, Yến Hành Phong biết rất rõ ràng Hình Vũ là nam nhân, cũng không bài xích hai nam tử có cuộc sống như phu thê bình thường, xem ra, Lâu Chiêu Dương thật sự là giới thiệu cho mình chỗ tốt.

(Đông Huyền: Vì A Nhất cũng là nam =3= anh đúng là tên chậm tiêu nhất cả lũ)

“Hình sư phụ, đao pháp người tuyệt diệu, chính là có đao pháp của Thục trung Huyền đao môn, rồi lại biến đổi chút ít mới mẻ..... Người tới nhìn xem, chiêu này vừa rồi của người đi như vậy, nếu là kiếm của ta lúc trước có thể phá.....” Yến Hành Phong vừa nói, càng làm cho người bị hướng vào giáo tròng kéo đi.

“Ta nghĩ, kiếm pháp dùng đả thương làm việc chính..... Có lẽ như vậy.....” Đồng dạng đối với vũ kỹ cũng có cảm giác sâu sắc hứng thú, Hình Bất Quy tự nhiên cũng một tiếng luận theo, chăm chú luận.

Yến gia quả nhiên là đem cổ độc giấu dưới đất, không phải sao?

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-ha-tuyet-chi-cham-doc>